Divina iubire

Cea mai frumoasă
poveste de dragoste
spusă vreodată

EDIŢIE REVIZU

Gene Edwards

I T A
PUBliSHERS INTERNATIONAL
Originally published in English as *The Divine Romance*
by Gene Edwards
Copyright © MCMLXXXIV by Gene Edwards
Printed in the USA by Christian Books Publishing House.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea D. Cornilescu.
Drepturile de autor pentru ediţia în limba română:
© 2003 LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Springfield, Missouri, SUA
şi LIFE PUBLISHERS ROMÂNIA
Str. Ady Endre nr. 33, 3700 Oradea, România
Tel. (0259) 136 264, fax (0259) 447 180
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: liferomania.ro
Toate drepturile rezervate.
Traducerea: ***Stelian lambor***
Editarea şi tehnoredactarea: ***Ionel Socaciu***
Coperta: ***John Cote***
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale EDWARDS, GENE
Divina iubire / Gene Edwards - Oradea: Life, 2003
p. 214; 20,5 cm.
ISBN 973-99872-6-5
821.111(73)-97=135.1

Dedicaţie

Cu profundă afecţiune, fiicei mele celei mai mari, Lynda

Romanian Edition.
Printed in România by
3900 Satu Mare, Str. Arenei 16
Tel. (0261) 768352,

Imaginaţia a avut întotdeauna
puterea învierii
pe care nici o ştiinţă
nu o poate egala.
Ingrid Bengis

,

Mulţumiri

Doresc să mulţumesc din inimă mai multor teologi şi literaţi erudiţi pentru examinarea atentă a acestei cărţi, în manuscris, înainte de a fi publicată.
Ca student al Seminarului Southwestern, am învăţat la picioarele câtorva dintre cele mai rafinate minţi teologice ale timpurilor noastre. Sigur că nici unul din aceşti oameni nu m-au influenţat mai mult, sau nu mi-au modelat mai mult viziunea decât cel care se afla în fruntea Departamentului Teologic, Dr. Ray Summers. Sunt încântat şi îndatorat d-lui Dr. Summers pentru faptul că şi-a făcut timp să-mi dea sfaturi referitoare la această carte.
Suntem cu toţii conştienţi de rolul pe care îl are revista *Christianity Today [Creştinismul azi]* ca şi gardian al teologiei evanghelice de astăzi. Dar nu toată lumea ştie că preşedintele revistei *Christianity Today,* Dr. Harold Myra, nu este numai un teolog în toată puterea cuvântului, ci şi un pionier în dezvoltarea unui nou gen literar în scrierile creştine. De fapt, nu este un nou gen literar, ci unul foarte vechi, un gen scriitoricesc venerabil care a fost dat uitării multă vreme ... şi anume, teologia creştină prezentată sub forma unei povestiri. Vreau să-i mulţumesc d-lui Dr. Myra pentru studierea acestui manuscris, în dubla-i calitate de teolog şi decan al literaturii creştine scrisă sub formă de povestire.
Pe când eram student la Seminarul Baptist din Ruschlikon, Elveţia, profesorul meu favorit era Dr. John Allen Moore, profesor de istorie a bisericii. Am avut privilegiul să păstrez o relaţie de prietenie cu Dr. Moore şi soţia acestuia, Pauline, de-a lungul a treizeci de ani. Mă simt profund îndatorat faţă de el, în primul rând pentru că a aprins

un foc ce încă arde în mine, focul dragostei pentru istoria bisericii, şi apoi pentru timpul pe care mi l-a acordat citind acest manuscris şi dându-mi sfaturi.
Unul din prietenii primilor mei ani de slujire a fost Dr. Roy Fish. După ce a absolvit Seminarul Southwestem, Roy a ajuns un pastor-evanghelist remarcabil în Ohio, pentru ca mai târziu, întorcându-se la Southwestem, să devină conducătorul departamentului de evanghelizare şi să instaureze şi să susţină acolo legendarul „scaun de foc". Acel „scaun de foc" este considerat şi astăzi esenţa secretului din Southwestem, în ceea ce priveşte producerea şi lansarea mai multor misionari şi evanghelişti decât oricare altă instituţie din istoria creştinismului. îţi mulţumesc, Roy, pentru timpul pe care l-ai petrecut analizând *Divina iubire.* încă aşteptăm să iasă din peniţa stiloului tău o declaraţie definitivă referitoare la evanghelizare!
Doresc, de asemenea, să mulţumesc unuia dintre cei mai distinşi critici literari ai creştinismului evanghelic, Dr. John Timmenman, pentru ajutorul său în revizuirea acestei cărţi. Dr. Timmenman este profesor la Colegiul Calvin şi a fost, ani de zile, redactor-şef al prestigiosului jurnal *Christianity in Literature [Creştinismul în literatură].* Dr. Timmerman a fost o adevărată forţă în ce priveşte măiestria literară în comunitatea evanghelică.
De asemenea, în alcătuirea *Divinei iubiri,* a fost un mare privilegiu pentru mine să primesc ajutor din partea unui erudit al literaturii americane. Dr. Steve Cook este profesor de literatură americană la Colegiul Creştin Westmont din Montecito, California, şi m-a ajutat atât ca autoritate în literatura nord-americană, cât şi ca învăţător creştin.
Ce aş putea spune despre Ros Rinker? Mai bine de un sfert de secol am fost un admirator al scrierilor acestei doamne. îmi aduc aminte cum spuneam cu ani în urmă: „Aş vrea să scriu măcar o carte la fel de bună ca ***oricare*** din cărţile scrise de Ros Rinker." Stimată doamnă, mi-aţi acordat

cea mai înaltă cinste arătând interes şi dăruind timp acestei cărţi.
în sfârşit, trebuie să ajung la unul dintre, cu adevărat, ***marii*** oameni ai acestui pământ. Această persoană este una din acele eroine ale vieţii, ferme şi nelăudate. (Dacă s-ar cunoaşte adevărul, sunt sigur că s-ar descoperi că ele ţin laolaltă întreaga planetă.) Mă refer, desigur, la dactilografă. Ann Witkower a fost cea care, fără nici un alt ajutor, a pregătit această carte timp de mai bine de un deceniu, luând-o de la început - ca o serie de mesaje - şi revizuind-o de aproape patruzeci de ori. Dacă s-ar întâmpla ca cineva să-şi atribuie această povestire, l-aş ruga să nu uite că existenţa ei se datorează enorm unei doamne scunde, energice, optimiste, perseverente, mereu simpatică şi încântătoare, doamna numită Ann!

Cred că trebuie să mai recunosc, cu părere de rău, ajutorul dat de criticile distrugătoare de eu, maliţioase şi total nejustificate îndreptate împotriva acestui manuscris din partea unor persoane ca Helen Edwards şi Linda Jones . . . care, probabil, sunt răspunzătoare de ***cel puţin*** treizeci şi nouă din cele patruzeci de revizuiri pe care am fost silit să le fac!

— Gene Edwards

Mai presus de orice templu
O, Duhule Sfinte, Tu preferi mai cu seamă
O inimă curată şi integră.
învaţă-mă Tu,
Cel ce cunoşti, Căci Tu ai ***fost***
De la început.
Stăteai întocmai
Ca un porumbel, Cu aripile puternice,
întinse peste imensul abis Şi fecundându-1.
O, Duhule Sfinte,
Ilumineză Tot ce este întuneric
în mine.

Rugăciune rostită de John Milton când a început să scrie ***Paradisul pierdut***

Cea mai îndrăgită nădejde a mea a fost aceea că ne vom mai întâlni. Ultima dată ne-am întâlnit la o piesă de teatru pe care am vizionat-o împreună.

De data aceasta este vorba despre o poveste de dragoste. Dintre toate poveştile de dragoste aceasta este inegalabilă. Nădăjduiesc că la sfârşitul ei vei putea spune la fel.

Locurile rezervate pentru noi sunt cele din lojă. Vom avea, nădăjduiesc, cea mai bună imagine a acestei epopei în desfăşurare.

Să ne grăbim acum să intrăm, căci uşierii sunt gata să închidă uşile. Este un eveniment pe care n-am vrea să-l pierdem.

Era singur.

Primul ticăit al timpului nu fusese auzit niciodată şi nici cercul nesfârşit al eternităţii nu fusese încă început. Nu existau nici lucruri create, nici lucruri necreate cu care El să împartă spaţiul. El locuia într-o eră dinainte de veşnicii, unde tot ce exista ... era Dumnezeu. Nu era loc pentru nimic altceva. El era ***Totul.***

Şi era de genul masculin.

într-adevăr, era unicul reprezentant al speciei Sale, dar nu era de genul neutru. Ideea genului feminin nu-şi găsise încă loc în inima Lui.

Nu era nici bătrân.

îngrădit de sfera infinită a totalităţii Sale, El a rămas veşnicul ***prezent.*** Nu s-ar putea spune că era bătrân, căci era fără vârstă. Prin urmare, era tânăr, pentru că nici până chiar în ceasul acesta, acest Dumnezeu fără vârstă n-a fost niciodată mai bătrân de treizeci şi trei de ani.

xiv dţ? **jivina** ***iubire***

El era şi Viaţă.

Nu ***o*** viaţă, căci El era singura viaţă. Vor exista mai târziu alte forme de viaţă; totuşi, în acest moment străvechi al non-timpului, nu exista decât o singură formă de viaţă pe diagrama biologică.

El era şi lumină.

O lumină strălucitoare, în avalanşă. în sfera nesfârşită de lumină exista o revelaţie neîncetată, mereu ascendentă şi spiralată. Şi această revelaţie era Dumnezeu.

El era şi putere.

O putere impetuoasă, dezlănţuită... O putere nelimitată, nemăsurată, de temut... El era, şi este, ***toată*** puterea.

Dar asta nu era totul. Mai exista ceva în El ... ceva ce era foarte mult din natura Sa; chiar esenţa fiinţei Sale. Un element al făpturii Sale atât de vast, încât a egalat -ba mai mult, a depăşit - toate celelalte elemente ale fiinţei Sale la un loc. Adevărata esenţă a lui Dumnezeu era faptul că ...

El era Dragoste.

O dragoste pasionată, sentimentală, expresivă . . . .,. .Şi în acest Dumnezeu, care locuia de Unul singur, aşa de singur, nu exista nici o imperfecţiune. Exista însă un paradox: cu toate că era singur, El iubea. în cadrul triu-nităţii Dumnezeirii exista o exprimare necontenită a dragostei, dar nu avea nici o ***pereche*** pe care s-o iubească. O dragoste extrem de vastă şi de puternică pulsa în acest Dumnezeu lipsit de bătrâneţe. Totuşi, în afară de El, nu exista nici o altă fiinţă pe care s-o iubească.
Şi astfel, captiv al acestui paradox, El locuia singur.
Până când ....
Deodată L-a străfulgerat o revelaţie. A ţâşnit din adâncul Lui, apoi s-a revărsat de-a lungul şi latul nesfârşitei Sale fiinţe. Era un gând atât de extraordinar, încât nu a existat nimic cu care să poată fi comparat vreodată - nici înainte, nici după aceea.
Viaţa pulsa, iar lumina strălucea în această nou descoperită slavă. Dragostea se înălţa. întreaga fiinţă a lui Dumnezeu se zguduia în conceperea acestei revelaţii.
Şi care era această revelaţie?
Că ar putea exista ***doi***\
„Se poate!", a strigat lăuntrul Său! Şi o dată cu revelaţia ce-I umplea întreaga fiinţă, s-a născut scopul existenţei veşnice.
în mijlocul bucuriei inexprimabile a început să curgă prin El ... un scop ... un plan atât de complex şi cu un risc atât de imens încât nimeni, în afară de Dumnezeu, nu şi l-ar fi asumat.
în consiliul Dumnezeirii, El a strigat: „Eu . . . Dumnezeul Cel viu . . . singur . . . Cel ce este ... *Eu,* voi avea o ***pereche!"***
jivina *iubire*
***«.,**

însufleţind focul iubirii Sale, a declarat: „Poate să fie o ea!"
Un Dumnezeu atotcunoscător a născocit un gând atât de captivant, încât chiar El S-a înfiorat de bucurie. Apoi, jubilând în această descoperire, Şi-a consacrat întreaga fiinţă acestei unice sarcini: de-a avea ... o mireasă. Pentru o clipă, infinita solitudine s-a întrerupt.
Cu puţin înainte de a porni în această grandioasă aventură, în Dumnezeu a avut loc un fenomen *extrem* de misterios. în cea mai profundă intimitate a Sa a avut loc un eveniment pe care nici un alt ochi nu trebuia să-l vadă vreodată şi nici o altă minte nu trebuia să şi-l imagineze vreodată . . . cea mai mare taină a tuturor timpurilor.
O mie de milioane de particule din Dumnezeu au erupt într-o lumină care strălucea şi se răspândea tot mai mult. Toate aceste particule de Dumnezeu au fost cuprinse de o strălucire orbitoare ... ca şi cum fiecare din ele ar proclama că a fost aleasă - chiar *predestinată* - pentru un destin special, îndepărtat.
Ce s-a întâmplat?
Nimeni nu ştie, căci n-a fost nimeni de faţă ca să ia cunoştinţă de acest eveniment. Şi nimeni nu va şti, pentru că acest lucru a fost făcut tainic şi va rămâne ascuns până aproape de sfârşit. Nici o ***altă*** minte, în afară de cea a lui Dumnezeu, nu va putea înţelege vreodată profunzimea acestui adânc mister. Un mister infinit, ascuns în Dumnezeu.
înflăcărat, de Unul singur, El S-a apucat să-Şi transpună în realitate cel mai înalt vis al Său. Ştia acum că niciodată nu va mai fi satisfăcut de singurătate. Nesfârşita autosuficienţă ***avea*** să ia sfârşit.
Acest Dumnezeu ajunsese acum la o acţiune fără precedent. Pentru prima oară în istoria infinită, Cuvântul Veşnic vorbea cu ***glas tarei***
Tăcerea nu fusese necesară, ci mai degrabă făcuse parte din natura lui Dumnezeu, căci tot ceea ce exista atunci era ... Dumnezeu. Acum El nu doar că a vorbit, dar **a** vorbit cu **glas *tare.***
Vorbirea Lui era exprimarea de Sine **a** lui Dumnezeu. Dar pentru că acolo nu exista nimic în afară de Dumnezeu, rezultă că vorbirea Lui era, de asemenea, Dumnezeu.
Cuvântul Său ... era Dumnezeu. De-acum înainte, din acel moment de fapt, vorbirea lui Dumnezeu şi exprimarea de Sine **a** lui Dumnezeu **vor** fi făcute prin Cuvântul. . . care ***era***

Dumnezeu.
Şi astfel El a zis: „Să ***fie*** ..."
în această comunicare verbală El **a** renunţat la a mai

& 5

-Wina *iubire*
fi Totul, căci a făcut loc la ceva diferit de Sine însuşi. Avea să fie prezent altceva decât Totul *Dutnnezeu* Pentru o clipă a existat Dumnezeu *şi* un mare abis al neantului. Acest neant era într-adevăr ceva extrem de nou, căci până acum nu existase altceva decât Dumnezeu.
înainte de-a rosti El „Să fie ..." nu existase nici timp, nici spaţiu şi nici eternitate; nici lucruri create şi nici lucruri necreate; nu existase nimic de recunoscut în afara unui Dumnezeu veşnic şi infinit. Dar o dată cu această rostire a lui Dumnezeu, a existat şi *început]* Niciodată înainte, şi doar o singură dată după aceea, a avut loc o asemenea schimbare radicală în istoria lui Dumnezeu. Acum, în timp ce cuvintele „Să fie ..." răsunau peste sfera neantului, a apărut o lumină orbitoare care a umplut acest vid găunos.
Dintr-o dată, a existat nu doar Dumnezeu, neantul şi începutul ... nu doar Veşnicul Necreat . . ., ci acum exista ceva *creat!*
Exista lumina.
Lumina creată. O reflectare, o replică în miniatură a luminii necreate care era Dumnezeu. O *imagine* a lui 'Dumnezeu împărţea acum spaţiul cu Dumnezeu.
Acum Dumnezeul Cel viu a început să modeleze un loc - un loc în El însuşi, iar pe acest loc mic 1-a numit *eşnicie.*
Apoi a hotărât să modeleze un loc şi *mai mic în cadrul* veşniciei. Va fi un loc în care Se va cuprinde pe Sine şi va *locui acolol* Şi pentru că acest tărâm mai mic avea să fie locul locuinţei Sale, 1-a făcut asemenea Lui. El era (şi *este)* nevăzut; de aceea a făcut acest tărâm invizibil. El este în întregime o fiinţă spirituală; de aceea
flarlea întâi *ţ& J*
a făcut acest tărâm un loc al spiritualului. Un loc fără înălţime sau adâncime sau lăţime, sau orice altă dimensiune. O sferă fără timp şi spaţiu, pentru că *El* este în afara timpului şi în afara spaţiului, chiar fără nici o dimensiune.
Acest tărâm, nemăsurat şi nemăsurabil, asemenea Dumnezeului său, *depăşea* orice capacitate finită de înţelegere.
Această sferă nevăzută, spirituală, era în Dumnezeu. El a numit-o
Locurile Cereşti.
în acest moment, toate lucrurile pe care El le-a creat se aflau în El.
Apoi, El a făcut unul dintre cele mai uluitoare lucruri care au fost făcute vreodată. S-a *mărginit* pe Sine însuşi. Şi, punându-Şi limite, S-a înfăşurat şi a intrat în acest loc ce se afla în El însuşi. Iar după ce a vizitat acest tărâm nou creat, I-a făcut plăcere să locuiască în el.

3

După ce S-a oprit o clipă, a început să creeze din nou. De data aceasta a creat. . . fiinţe ***vii. Primele*** fiinţe vii, altele decât El însuşi, le-a numit *mesageri* - fiinţe în întregime ***spirituale,*** potrivite pentru tărâmul în care trăiau. Aceste fiinţe erau acoperite de lumina ce emana din duhul lor, exact aşa cum Dumnezeul lor este acoperit de gloria luminii propriei fiinţe.
în multe privinţe aceşti mesageri erau asemenea Lui. Erau puternici cu toate că nu erau atotputernici. Erau nemuritori, dar nu veşnici. Ei aveau să trăiască în toată veşnicia viitoare, dar nu trăiseră deloc în veşnicia ce trecuse. Spre deosebire de Dumnezeu, care Se mişca liber în veşnicia trecută, în veşnicia prezentă cât şi în veşnicia viitoare, ei se puteau mişca doar într-

o singură direcţie: numai înainte, în veşnicia viitoare. întocmai ca şi El, aceşti soli nu aveau pereche. Şi, la fel ca El, nu se puteau reproduce.
Totuşi, dintr-un anumit punct de vedere, ei erau foarte ***diferiţi*** de El. Ei erau neutri, pe când El era de parte bărbătească. De aceea, spre deosebire de El, ei nu

ţb 8

udai

puteau iubi. Ei puteau ***glorifica,*** într-adevăr! Dar nu puteau iubi... nu aşa cum iubea El.
El a populat Locurile Cereşti cu arhangheli, îngeri, heruvimi, serafimi şi alte creaturi vii. Şi, cu toate că Se bucura să aibă aceste fiinţe alături de El, iar singurătatea Lui fusese în sfârşit îndepărtată, totuşi, adevărul era acesta: mesagerii erau făcuţi unul pentru celălalt. Seamănul avea seamăn; soiul sau felul avea fel.
Pentru El însă, nu exista încă nimeni după felul ***Său.***
Prima zi a creaţiei era pe jumătate încheiată. El era nerăbdător să înceapă să creeze ***un alt*** tărâm, unul cu totul deosebit de cel spiritual; s-ar putea spune un tărâm care să fie ... exact opusul tărâmului spiritual. Un tărâm absolut ***diferit de El.*** Un tărâm
nu spiritual,
ci fizic, nu lipsit de dimensiuni,
ci cu dimensiuni, nu invizibil,
ci vizibil, nu neîngrădit şi nici nelimitat,
ci îngrădit *şi* ***foarte*** limitat.
Un tărâm mic, cu mult mai mic decât veşnicia. Un tărâm al timpului, al temporarului, cuibărit în eternitate.
Vorbind cu glas tare încă o dată, Domnul S-a adresat abisului neantului şi, din nou, nimicul a mai făcut loc la ceva. Domeniul vizibil a apărut brusc când El Şi-a rostit Cuvântul.

10

■***jaAea întâi***

n

Prin Cuvântul Lui, acest tărâm este ţinut laolaltă; şi prin Cuvântul Lui, acest tărâm îşi are existenţa în El.
Atunci El i-a strâns împreună pe cetăţenii Locurilor Cereşti şi, arătând spre această nouă sferă, a declarat: „Stabilesc acum un hotar. De ***aici***. . . încolo ... va fi tărâmul lucrurilor ***vizibile."***
Făcând această simplă declaraţie, S-a aruncat spre această aparent impenetrabilă graniţă. Spre uimirea îngerilor, în această graniţă a apărut un fel de portal... **o uşă** între cele două tărâmuri. Prin acest portal, El a intrat în acest nou domeniu.
A vorbit din nou şi, la Cuvântul Său, în acest tărâm vizibil au început să se mişte un mare număr de lumini scânteietoare şi astre rotitoare.
El S-a oprit într-un loc obscur şi esenţial, al acestui nou tărâm. Şi încă o dată a făcut o declaraţie:
Aici voi face
cea mai distinsă
şi cea mai delicată
lucrare a creaţiei.
în acest loc singuratic,
voi crea,
un glob pe care îl voi numi ***pământ***. . .
centrul creaţiei Mele.
într-adevăr, voi crea
doar două lucruri:
Pământul
şi tot ce nu este pământ.

Şi-a întins mâna şi, de pe vârful degetelor Sale, a picurat o masă mică şi diformă.
„Pe acest mic grăunte voi munci încă cinci zile."
12 d? divina *iubire*
Pe măsură ce lucra, masa aceea pustie şi goală a început să capete simetrie. Timp de două zile, El a muncit ca să umple această mică minge cu lucruri neimaginate vreodată.
în a treia zi a avut loc un eveniment deosebit de însemnat.
Mai întâi, Domnul Dumnezeu a creat un obiect foarte mic, pe care 1-a ţinut mult timp, nemişcat, în mâna Sa. în timp ce privea fix la acel obiect, îngerii au început să-I înţeleagă sentimentele şi să vadă simţămintele reflectate pe faţa Lui. El explora ciudata solitudine a micului obiect. Orice ar fi fost acel obiect, era *singurul de acest fel.*
„Aceasta este o sămânţă", a declarat Domnul, aproape trist. Atitudinea Lui melancolică, aerul Lui sobru a făcut să treacă un fior rece peste oştirea îngerească.
„Această sămânţă rămâne *singură."*
Era atâta patos în cuvintele Sale încât, în ochii îngerilor ce priveau, ea, sămânţa, părea că devine cel mai însingurat element din creaţie.
Domnul S-a retras din nou în tăcerea Sa, veghind 'asupra seminţei. Un fior de nelinişte se propaga peste întreaga adunare a locuitorilor cereşti pe măsură ce tăcerea creştea, devenind aproape insuportabilă.
„Această sămânţă va rămâne singură *pentru totdeauna,* dacă nu ... dacă nu ... cade în pământ", a continuat El.
Şi, spunând aceasta, Domnul a lăsat sămânţa să cadă într-un pământ fertil.
A urmat o pauză. Apoi, dintr-o dată, ceva a ţâşnit din acest pământ nou şi fecund . . . complet maturizat. Era ceva . . .*viu.* îngerii au rămas muţi de uimire. Putea
Cartea întâi ţ& V,
exista ceva viu şi vizibil în acelaşi timp? Şi nu numai vizibil, ci şi verde! Curând se părea că întregul pământ a fost îmbrăcat într-un veşmânt verde.
îngerii, deoarece erau atât invizibili, cât şi neutri din punct de vedere al genului şi fără să aibă cea mai vagă idee despre reproducere, erau confruntaţi acum cu o scena stupefiantă. Priveau cu infinită uimire ceva viu, vizibil
şi verde.
Mai mult decât atât . . . acest ceva se putea *reproduce]*
Fiind neutri, acest subiect al reproducerii depăşea cea mai cuprinzătoare înţelegere a îngerilor referitoare la revelaţie. Totuşi, ei au înţeles că Domnul Dumnezeu privea cu cea mai mare atenţie această iarbă vie, vizibilă, verde - şi care se putea reproduce.
Se părea că această iarbă mititică putea să odrăslească şi să se reproducă după chipul şi asemănarea ei. Seamănul dând naştere la seamăn. Soiul producând propriul său soi. într-adevăr, aici era ceva foarte deosebit de tărâmurile cereşti.
Spre deosebire de Dumnezeu şi de îngeri, iarba era vizibilă, verde, vie şi se putea reproduce.
„Cât de ciudat", se gândeau ei, „ca o asemenea idee să existe în mintea lui Dumnezeu! Cât este de ciudat că o sămânţă singuratică şi umilă I-a captat atenţia într-o măsură atât de mare!"

5

Cea de-a şasea zi a reprezentat o provocare ieşită din comun pentru capacitatea de înţelegere a revelaţiei de către îngeri, deoarece în această zi au apărut atâtea lucruri noi şi vii încât minţile îngerilor, de altfel ca şi pământul, au fost năpădite de uimire. Ei priveau viaţa - o viaţă vizibilă - o viaţă ce putea să audă, care putea să zboare, care putea să alerge, care putea chiar să strige puternic. Dar cel mai senzaţional spectacol de pe întregul cuprins al acestei mingi verde-albastră era faptul că totul avea *perechel*

Mai mult decât atât, era uimitor felul acestor *perechii* Nici măcar o creatură a celei de-a *şasea* zi nu era neutră ca gen; ele erau de genul masculin. Adică, *jumătate* erau masculine. Dar cea mai tainică şi mai de neînţeles minune din univers era *cealaltă jumătatel* Aceste fiinţe nu erau neutre şi, cu siguranţă, nu erau nici de genul masculin. Erau ceva nou, ceva ce întrecea orice capacitate de înţelegere!
Erau de genul feminin! (Indiferent ce însemna *feminini)*
Toate fiinţele de genul masculin trăiau singure; toţi
Cartea îrdM & î)
îngerii ştiau acest lucru! Singura Fiinţă de genul masculin pe care o cunoşteau trăia singură, dar toate fiinţele de genul masculin, create în ziua a şaptea, aveau o pereche. Fiecare după soiul sau felul ei.
Perechi. Acesta era un concept atât de fermecător, încât îngerii vorbeau despre aceste perechi într-o reverenţă calmă şi, privind cu uimire la Dumnezeul lor, se întrebau în inocenţa lor primitivă ce L-a determinat să creeze făpturi vii care se reproduceau ... şi care erau perechi. . . fiecare *el* având o ea!
Astfel ei priveau cu uimire, se minunau şi admirau noile creaturi, spunând:
Ele trăiesc şi se mişcă la fel ca noi,
întocmai ca noi, sunt fiecare după felul lor,
Dar, vai, spre deosebire de noi,
Ele sunt vizibile.
Spre deosebire de Dumnezeu, de îngeri,
Sau chiar de iarba verde,
Fiecare are o pereche.
îngerii au mai observat, aproape cu tristeţe, că acum *toate* făpturile vii aveau pe *cineva.* . . cu excepţia Unuia singur.
Şi El era încă . . . singur.

X]

Deoarece ziua a şasea era pe terminate şi pentru că El era destul de obosit, îngerii au fost extrem de surprinşi să descopere că El nu-Şi terminase încă creaţia. Chiar în momentul în care ei se gândeau că probabil îşi va încheia lucrarea, El S-a avântat în actul final al creaţiei, însăşi capodopera lucrării Sale.
„Veţi înţelege clar ceea ce sunt pe cale să fac, căci voi sunteţi cea mai înaltă formă de viaţă din lumea *nevăzută,* suprema creaţie dintre cele ce nu se văd."
S-a oprit, S-a aplecat şi a adunat o mână de ţărână; o clipă s-a uitat ţintă la ea şi a vorbit din nou.
„Din *acest* lut roşu voi crea cea mai înaltă formă de viaţă de pe tărâmul lucrurilor *vizibile.* Creatura pe care sunt gata să o modelez va domni peste universul material, tot aşa cum *Eu* domnesc peste universul spiritual."
Spunând aceste vorbe, Domnul Dumnezeu a început să modeleze, să frământe şi să dea formă lutului roşu. îngerii s-au unit într-o consimţire deplină la acest act.
„Acesta va fi aşa cum este şi Dumnezeul său . . . un el."

ţb 16

îngerii se uitau plini de uimire la Domnul lor, captivaţi de încordarea ce se vedea pe faţa Lui şi observând cât de profund se grava acolo singurătatea, singurătatea Lui atât de unică. Ştiau că înăuntrul Domnului lor ... şi la nivelul vârfurilor degetelor Sale se petrecea ceva extrem de important.
încă o dată mina feţei Sale a început să se schimbe. Căuta ceva . . . ceva în propria Lui fiinţă. încet, a scos acel element din El însuşi şi 1-a imprimat pe veşmântul de humă.
O dată cu ultima apăsare modelatoare, El S-a dat înapoi, permiţând astfel îngerilor să îmbrăţişeze cu privirea imaginea completă a lucrării Sale terminate. Cu respiraţia tăiată de

uimire ei au exclamat în cor:
Chipul Său! *Vizibili*

7

Apoi din nou Domnul Dumnezeu S-a aplecat uşor spre huma modelată. Timp de o clipă faţa Dumnezeului celui viu şi faţa sculptată în acel lut fără viaţă aproape că s-au atins. Domnul Dumnezeu a suflat.
Nările lutului au tremurat şi s-au desfăcut. în mod instantaneu lutul umed a fost străbătut de sânge, s-a încordat, s-a mişcat şi a început să respire uşor.
Domnul S-a dat înapoi, cu un aer aproape gânditor. Cea mai nouă dintre creaţiile Sale a întors capul ... şi a privit cu uimire, preţ de o clipă, panorama fiinţelor cereşti adunate de jur împrejur. Apoi, în cel mai natural mod, omul de culoare roşiatică s-a ridicat în picioare . . . s-a întors ... şi, şi-a privit cu seninătate Sculptorul.
Domnul S-a apropiat încă o dată de chipul de lut şi din nou cele două feţe aproape că s-au atins, în timp ce îngerii şuşoteau buna lor învoire.
„Extraordinar, asta-i bună . . . sunt aproape ca ... doi fraţi."
Din toată puzderia de creaturi modelate de mâna Sa de artist, nu exista decât una singură despre care să se

ţb 18
"Partea udai Şi 1g

poată spune: „Domnul Dumnezeu S-a gândit la ***Sine însuşi*** atunci când a creat ***această*** făptură."
Şi, aşa cum bănuiseră îngerii, această ultimă şi finală creaţie era de genul masculin. Nu era ***neutru,*** fără gen şi de aceea nu făcea parte din rasa îngerilor. Era vizibil. Prin urmare făcea parte din domeniul material. Totuşi, el era o formă de viaţă cu mult mai înaltă decât orice altă fiinţă ce exista în domeniul vizibil.
Nici unul dintre cei ce stăteau şi se minunau de această fiinţă nu avea nevoie să i se amintească ceea ce li se spusese mai înainte, pentru că adevărul era evident: această creatură avea să stăpânească pământul... tot atât de sigur pe cât Domnul Dumnezeu, după chipul căruia fusese creată atât de fidel, stăpânea locurile cereşti.
Mai mult, toţi au observat că această creatură, diferită de animalele din lumea văzută şi de îngerii din lumea nevăzută, dar extrem de asemănătoare cu Dumnezeu, putea iubi. Şi că nici Dumnezeu, nici omul, nu aveau *pereche* după ***soiul*** lor. De-acum existau două fiinţe care aveau parte de singura nepotrivire din creaţie. Omul se alătura Dumnezeului său, singura fiinţă, în afară de el, care putea iubi - şi care, totuşi, nu avea o „altă" persoană faţă de care să-şi arate această dragoste. El era singurul de gen masculin din tot universul creat - în afară de Dumnezeu Creatorul - ce nu avea pereche.
într-adevăr, era chipul lui Dumnezeu.
A şasea zi s-a sfârşit cu anunţul Domnului ce declara încheierea veşnică a creaţiei. Părea un sfârşit ciudat, cu un paradox evident încă nerezolvat.
A şaptea zi a fost o zi de odihnă pentru întreaga creaţie. Cea mai înaltă activitate a zilei nu a depăşit culmile uimirii.
Mijea cea de-a opta zi, a doua *primă* zi a săptămânii. Pentru Domnul Dumnezeu, această zi urma să fie petrecută în părtăşie cu chipul Său. Era evident faptul că ei se bucurau de compania reciprocă mai mult decât de tovărăşia cu toţi ceilalţi.
Se plimbau împreună de-a lungul şi de-a latul pe suprafaţa acelei mingi de smarald pe care acest om avea să o stăpânească, cutreierând pajiştile, văile şi munţii. Se bucurau împreună de frumuseţea pământului, fiind încântaţi de cântecul brizelor lui.

Creatorul şi chipul Său au traversat împreună întregul domeniu terestru al Omului. Şi, pe măsură ce-1 străbăteau, mai întâi unul, apoi celălalt, aveau să declare despre multele descoperiri făcute:
„Acest lucru este bun!" „Da, şi acesta . . . Şi acesta este bun!"
^b 20
cartea udai
21
în timp ce ei cutreierau pământul dintr-un loc în altul, comportarea omului devenea din ce în ce mai ciudată, tulburător de ciudată. Deseori îşi fixa privirea pătrunzătoare asupra unui obiect îndepărtat pe care nu-1 vedea clar, iar apoi, dintr-o dată, îşi îndrepta pasul spre acesta doar ca să descopere că era vorba de vreun leu, leopard sau vultur. Pentru o clipă o astfel de descoperire făcea ca întreaga sa înfăţişare să fie lipsită de grandoare. Uneori omul se întorcea încet şi murmura, cu un patos ce-1 putea tulbura chiar şi pe un serafim: „Doi. Ei întotdeauna sunt câte doi."
Profunda nelinişte a omului s-a intensificat. într-un târziu însă, această frământare a Omului a primit un răspuns de la Domnul său.
„Ai văzut o bună parte a întregii Mele creaţii, şi ai văzut acea parte pe care ţi-am dat-o în stăpânire. Există *ceva* în tot acest vast domeniu, care, după părerea ta, *nu* este bun?", 1-a întrebat Domnul, sincer interesat.
încet, cu cea mai mare atenţie de care era în stare, Omul şi-a rotit privirea de vultur peste întregul său domeniu, vast şi abundent. Verdictul era incontestabil. Totul era bun.
Totuşi, nu totul.
Undeva, în adâncul omului, ceva nu era în ordine. Ceva ce nu putea defini ... şi totuşi era acolo şi el se lupta, se străduia să exprime acest ceva. Un strigăt tăcut izbucni din interiorul omului şi un fior rece îi cuprinse întreaga fiinţă, până în cele mai adânci străfunduri.
S-a întors şi a dat din nou ochi cu Creatorul său. Şi-a fixat privirea asupra flăcărilor aprinse din ochii lui Dumnezeu. Amândoi tăceau, în timp ce ochii lor schimbau un amestec de sentimente - singurătatea reciprocă
22 ^ divina *iubire*
şi tristeţea împărtăşită pe care doar ei, singurii dintre toate fiinţele vii, o experimentaseră.
în sfârşit, Domnul a rupt vraja tăcerii.
„Hai să vedem, să ne asigurăm că toate lucrurile din creaţia Mea sunt bune."
Domnul Şi-a ridicat mâna şi a poruncit ca toate creaturile de pe pământ să se strângă împreună şi să treacă prin faţa Omului. Omul, la rândul lui, a ştiut printr-un instinct spiritual al naturii sale interioare, că trebuie să dea nume fiecărui animal.
Omul a observat că animalele veneau mereu perechi, fiecare cu perechea sa. Leul a trecut fălos prin faţa sa, alături de leoaica lui; armăsarul mândru cu iapa lui; taurul şi vaca . . . Doi, întotdeauna doi.
„Ce lipseşte de aici?" O privire înflăcărată a apărut în ochii omului în timp ce acesta strigă: „Eu sunt Iş! Bărbat! Stăpân al acestui tărâm. Dar sunt singur. Sunt numai eu. Unde este perechea *meaV*
A trecut şi ultima pereche. Omul a privit-o aproape cu frenezie, apoi a rupt-o la fugă de-a lungul văilor şi dealurilor, până ce a ajuns pe vârful unui munte înalt, şi a început să scruteze orizontul.
„Unde eşti?", a strigat el. „Unde eşti?"
în căutarea sa, el a cutreierat tot globul pământesc, apoi a cercetat luna şi stelele de deasupra. Apoi, încet, în tăcere, urmând drumul din văi, el s-a întors la Dumnezeu, care îl aştepta şi-1 înţelegea. Din nou omul a privit ţintă focul strălucitor din ochii lui Dumnezeu.
„Ce anume nu este bine?"
„Cred că ştii. Nu este bine ca tu, Omule, să fii singur."

Multă vreme, un om foarte tânăr şi un Dumnezeu

fără vârstă au împărtăşit în duhul lor ceea ce cuvintele, fie muritoare, fie divine n-ar putea exprima vreodată.
„Tu eşti chipul Meu. Bărbat. Singur. Nu este bine pentru tine să fii astfel", a spus Domnul foarte încet.
înainte de a răspunde, omul a privit timp îndelungat faţa lui Dumnezeu.
„Eu sunt ca Tine. Singur!"
Inconştient de scurgerea vremii, Omul a început să pribegească . . . fără un scop sau o direcţie anume. Durerea insuportabilă din inima lui vibra în exterior. Simţurile sale îi revelau crudul adevăr: „Sunt mai singur decât dacă aş fi fost singura creatură vie din tot universul." Timpul se scurgea nemăsurat. în cele din urmă, epuizat şi disperat, s-a întors înapoi la Creatorul lui.
„Ai dreptate, pentru că Tu eşti adevăr", a spus Omul, în timp ce se apropia de Dumnezeu pe care acum îl înţelegea mai bine. „Dar nu există nici o acţiune, nici un act al lui Dumnezeu sau al Omului care ar putea să dea naştere la ... Işa mea? Chiar pentru o clipă, să văd, să ating - ceva ... pe cineva . . . care să fie ca mine? Nu pot avea şi eu, fie doar pentru un ceas, leoaica *mea?"*
Domnul a suspinat adânc, ca Unul care urma să înceapă o lucrare uriaşă şi dificilă, iar apoi a grăit: „Omule, există un principiu înscris în adâncul fiinţei Mele care nu poate fi abrogat."
„Eu sunt Unul, nu doi. Viaţa Mea este indivizibilă. Şi tu, Omule, eşti o reflectare a esenţei Mele. De aceea şi tu

eşti unul. După cum Eu sunt singur, tot aşa eşti şi tu singur. După cum Eu sunt indivizibil şi tu eşti indivizibil. Tu nu poţi fi mai mult decât unul singur. A schimba acest lucru înseamnă a pângări reflectarea Mea, care, de fapt, eşti tu ..."
Ascultând acest verdict nemilos, omul fără cusur, stând în picioare în mijlocul unui univers fără cusur, a început să plângă. Pentru întâia dată creaţia era martora agoniei intense a lacrimilor.
Ridicându-şi faţa şi vorbind printre suspine, Omul a spus: „Tu eşti foarte asemănător cu mine, nu-i aşa?"
„Nu, deloc!", veni răspunsul blând al Domnului. *„Tu* eşti foarte asemănător cu Mine."
Când înţelesul deplin al acestor cuvinte i s-a strecurat în suflet, Omul a căzut în genunchi, iar durerea lui şi-a găsit expresia doar într-un plâns cu suspine incontrola-bile.
în cele din urmă Omul s-a potolit, şi-a ridicat faţa acoperită de lacrimi şi cuprinsă de durere spre Făcătorul său şi a vorbit din nou ... în cuvinte de o finalitate cumplită: „Deci nu există nici o cale. Eu sunt destinat să fiu veşnic ca Tine."
Inima copleşită de dragoste a lui Dumnezeu şi Viaţa trăită în singurătate şi-au găsit acum o voce reţinută şi cuvinte măsurate:
Poate, chipul Meu, poate există
o cale Dar numai ***una.***
Creatorul Se aplecă spre pământ şi luă de jos o *sământă,* una asemănătoare cu prima sământă creată de
2D *(S$* ©vina *iubire*
El. Timp de o clipă nesfârşită, Omul şi-a urmărit Domnul în timp ce privea ţintă, tăcut şi trist, acea sământă.
încet, Domnul Dumnezeu a întins mâna cu sământa ca omul să o poată vedea.
„Iată aici încă un principiu, îngropat adânc în natura Mea. Prin urmare, acest principiu se

găseşte şi în fiecare fibră şi în orice formă de viaţă a universului. Chiar şi în *tine,* Omule. Aceasta este o lege a naturii Mele, necunoscută creaţiei Mele; dar, totuşi, acest principiu există şi în această mică sămânţă terestră. Ca şi noi, această sămânţă este singură. Şi - asemenea nouă - ea trebuie să rămână *pentru totdeauna* . . . singură."
„Pentru totdeauna? Domnul meu, Dumnezeul meu . . . singură . . . *pentru totdeauna!"*
„Da, Omule . . . pentru totdeauna . . . *doar dacă nu*
„Dacă nu ce?", a strigat omul la această palidă aluzie de nădejde. „Spune-mi! Dacă nu ce?"
„Dacă nu ..." Şi Domnul S-a oprit.
„în numele îndurării, dacă nu ce?", a gemut omul.
Răspunsul a venit liniştit şi lin: „Dacă, din întâmplare, sămânţa nu va cădea în pământ şi nu-şi va înceta existenţa acolo."
Spunând aceasta, Domnul a aruncat sămânţa în pământ.
Omul alergă în grabă la locul îngropării şi exclamă: „Dar eu nu pot cădea în ţărână şi să încetez să mai exist!" Apoi s-a oprit, şi-a coborât vocea şi a adăugat: „Adică ... eu nu pot, nu-i aşa?"
Domnul S-a întors şi privind parcă înspre o lume îndepărtată, a murmurat: „Poate . . . poate, într-o zi, un astfel de lucru se va întâmpla."
jartea întâi
„Dar," îl întrerupse omul încă agitat, „care va fi rostul acestui lucru?" Şi îşi aţinti din nou privirea spre pământul umed. „Ce câştig ar fi dacă *eu* aş dispărea pentru totdeauna de pe pământ? Atunci, dacă va apărea perechea mea şi *perechea* mea va fi singură."
„N-ai observat, Omule - Eu cred că ai observat - că în cele din urmă sămânţa învie din nou. învie din captivitatea odăii sale pământeşti. Şi înviind, sămânţa nu mai este *o* sămânţă. Şi nu mai este singură. Sămânţa este o *mulţime."*
„Totuşi, îţi spun o taină. Ea încă este . . . *una."*
Omul stătea aproape nemişcat, fixându-şi ochii mai întâi în pământ, şi apoi la faţa lui Dumnezeu. încet, dar cu o nădejde crescândă, el răspunse:
Tot ceea ce am auzit
Nu văd deplin.
Gândurile Tale sunt dincolo
De cele conferite mie. Vederea Ta eu nu o pot avea. Presupun că nici îngerii şi nici arhanghelii
Nu au cunoscut acest gând în ceruri.
Dar iată ce spun:
„Fă-mă o sămânţă!
Şi astfel sfârşeşte-mi durerea.
Pune-mă acum, în acest ceas,
în noroiul acela
Din care am răsărit.
Din vârful degetelor Tale
Sau din inima mea,
Adă-mi acum, Perechea.

2o dŞ[1] d

ivina *iu*
bire

Aceste cuvinte păreau că pun capăt unui fel de vegheri veşnice a aşteptării din partea Creatorului.
„Tu, chipul Meu, eşti gata să cazi în pământ, întocmai ca această sămânţă singuratică, în pământ, pentru ca în acest fel să-ţi poţi sfârşi călătoria solitară? Eşti gata să faci *acest* lucru pentru a câştiga o viaţă din viaţa ta?"

Omul şi-a întors faţa spre Dumnezeu şi a exclamat cu o voce de o siguranţă fără echivoc: „Sunt gata! Sunt gata!"
Domnul Dumnezeu Şi-a ridicat mai întâi privirea, apoi mâna Sa, spre tărâmurile cereşti. Răspunsul celest a fost imediat.
Ostile cereşti au pătruns pe tărâmul vizibil. Alcătuiau o mulţime plină de bucurie, aflată în aşteptare, încon-jurându-L pe Creatorul lor şi suprema Lui creaţie. Curând, cei doi au fost cuprinşi de lumina îngerească şi de laude. în mijlocul acestei demonstraţii cereşti, Domnul Şi-a ridicat din nou mâna şi a rostit cea mai răsunătoare şi mai spontană declaraţie:
„Pentru Om", a strigat El, „pentru Om voi face acum o pereche. O pereche după soiul său!"
Lauda încetă. Năucită, oastea cerească stătea în tăcere. Acestea erau cuvinte pe care nu le puteau pricepe. Declaraţia, ştiau ei prea bine, era ceva imposibil de îndeplinit.
„Este ziua a opta, nu-i aşa?", se întrebau îngerii unii pe alţii.
„într-adevăr, este ziua a opta, nu a şasea."
„Şi Domnul nostru a declarat că întreaga creaţie s-a sfârşit în ziua a şasea, nu-i aşa?"
„Te asigur de acest lucru", veni răspunsul ferm.
„Atunci n-am auzit noi suficient de bine că voia Lui *este* deja împlinită."
^*Padea întâi*
„Poate că noi n-am ascultat suficient de atenţi."
„Cu siguranţă, ceva nu este în ordine."
„Poate un bărbat să nască un copil?", s-a auzit o şoaptă îngerească în timp ce un altul îşi sonda cele mai tainice părţi ale fiinţei în căutarea revelaţiei.
„Cum poate fi *dublu* chipul lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este *unul* singur?", era întrebarea fără răspuns, nerostită, ce ardea în duhul tuturora.
Şi, într-adevăr, procesul creaţiei se sfârşise pentru *totdeauna.*
Domnul Şi-a întors faţa spre creatura roşiatică ce stătea alături de El, pentru a răspunde acestor întrebări fără răspuns.
„Tu eşti din pământ. Pe tine te-am luat din această ţărână, dar pe aceea care va fi perechea ta *nu* o voi scoate din ţărână." Şi Domnul S-a oprit. Toţi îngerii s-au aplecat înainte. „Nu din ţărână ... ci de-aici!"
Toate privirile, atât cele îngereşti, cât şi cea a omului au urmărit degetul lui Dumnezeu. O exclamaţie de uimire totală ţâşni din pieptul tuturora. Degetul Domnului arăta cu claritate spre coasta omului.
„Perechea ta este ascunsă în tine chiar acum!" a spus Domnul. „Perechea ta va fi nu doar *pentru* tine, ci *din* tine şi *prin* tine, din viaţa ta, din substanţa ta. Perechea ta va fi fiinţa *ta.* Ea va fi tu însuţi, o prelungire a ta! Os din oasele tale. Carne din carnea ta. Fiinţă din fiinţa ta."
„Oh!", exclamă unul din îngeri, în timp ce se apleca uşor să şoptească unui alt înger. „Atunci nu este deloc vorba despre un act de creaţie. Este o problemă de zidire, ca să spunem aşa."
„Dar cum rămâne cu unicitatea lui Dumnezeu?", a întrebat un înger încă nedumerit.
©ivina *iubire*
„De unde să ştiu eu?", veni replica. „Noi suntem aici doar de la întemeierea vremurilor, de la începutul timpului şi al veşniciei... şi nu *dinaintel"*
Şuşotelile au încetat. Domnul privea ţintă la om cu o intensitate nemaivăzută înainte de ochii creaţi. încet, El Şi-a ridicat mâna şi a trecut-o peste faţa Omului.
Din nou îngerii au murmurat de uimire.
Omul căzu la pământ şi rămase nemişcat. Parcă *prea* nemişcat.
„Oare partea lăuntrică ... uh ... a încetat să mai existe?"
„Cred că nu, încă radiază."
„Dar cum poate *cineva* să stea atât . . . atât de nemişcat?"
„Să credem, chiar şi în această situaţie ciudată, că toate lucrurile din creaţia lui Dumnezeu rămân bune."

Există un mare adevăr care spune că dacă bagi mâna în apă, cu siguranţă vei scoate apă cu ea. Şi dacă, din întâmplare, cineva îşi vâră mâna în pământ, va scoate cu siguranţă pământ cu ea. Rezultă deci că, dacă Dumnezeul Cel viu Şi-ar vârî mâna în coasta omului, El va scoate cu ea ceva uman. Şi asta a şi făcut, scoţând din *lăuntrul* Omului o bucată de om. O parte din propria fiinţă a omului era acum *despărţită, separată* de om.
îngerii au amuţit, văzând cu uimire că omul încetează a mai fi unul şi, totuşi, rămâne unul.
„Vedeţi", a spus Domnul blând, „există ceva . . . există *cineva* . . . ascuns în Adam."
Domnul a scos din partea laterală a omului un os - un os ce *radia* uşor - şi l-a ridicat ca să-l poată vedea toţi.
„De-acum omul nu mai este unul. Este divizibil şi totuşi ambele părţi sunt. . . încă acelaşi om," a declarat Domnul.
întâi

31

„Niciodată nu mi-aş fi putut imagina că poate exista aşa ceva", rosti ca pentru sine unul dintre îngeri. „Cu adevărat, există multe minuni nedescoperite în căile Domnului."
Apoi Domnul Dumnezeu Şi-a întors faţa spre ostile cereşti şi a spuns:
„Din acest os, luat din lăuntrul Omului, o voi *zidi* pe soţia lui."
„El ..." Vocea Domnului tremura. îngerii stăteau încordaţi, câţiva punând mâna instinctiv pe săbiile lor.
„Acum Omul ... va avea pe cineva alături de el. Pe cineva făcut din chiar substanţa lui. Substanţa lui ... extinsă. Voi plămădi acum carne din carnea lui. Os din oasele lui. Astfel el va avea o pereche. O pereche peste care va putea să-şi reverse . . . dragostea."
Ca unul singur, mulţimea îngerilor din oastea cerească şi-au plecat faţa spre pământ. Câteva mici revelaţii ale dramei ce li se desfăşura în faţa ochilor şi-au făcut cale spre duhul lor. S-au ridicat din nou şi au început să cânte încet, în timp ce Creatorul lor devenea acum Ziditor. Curând, cântecul a cedat din nou în favoarea liniştii, datorită scenei ce se desfăşura înaintea lor, scenă ce le fermeca întreaga fiinţă.
„Ia priveşte, nu există nici o contradicţie", a spus unul din îngeri, reluându-şi cercetarea tăcută. „în sfera noastră, între cei invizibili, nu există perechi. Dar acolo, în lumea Omului - pe tărâmul material - *toate* lucrurile au pereche. Deci, este normal ca Omul să aibă şi el o pereche." îngerul îşi îndreptă spatele, luând o poziţie solemnă ca unul care avea să pună capăt unei mari taine: „Este o chestiune ce ţine de natură, dacă eşti vizibil sau

invizibil. Deşi Omul este chipul lui Dumnezeu, el ***este*** vizibil, iar Dumnezeu e invizibil. în aceasta constă diferenţa! Invizibil, spiritual şi... fără pereche. Vizibil, fizic şi... cu pereche."
„Totuşi", se întrebau cei ce-l ascultau şi stăteau alături de el, „totuşi, dacă chipul poate avea o pereche, de ce oare Dumnezeu - ***Originalul*** - nu poate avea şi El o pereche? Şi, pe urmă, omul nu este ***doar*** o fiinţă fizică. El este în parte şi spirit. Ştii doar că el nu-i întru totul ca animalele. El radiază!"
Conversaţia şoptită se sfârşi brusc.
Domnul ajunsese la punctul în care putea-i să-ţi dai seama de forma noii făpturi. Dintr-o dată, au observat cu toţii lucrul acesta, unul dintre arhangheli - chiar îngerul luminii - se mişca prin mulţime şi se apropia acum de Domnul. Un murmur de surprindere s-a ridicat deasupra întregii oştiri cereşti. A te înfăţişa înaintea Domnului lor într-un astfel de moment, fără să fi fost invitat, era de-a dreptul. . . neîngeresc!
„Aş putea să exprim în cuvinte ceea ce fiecare din noi ne-am întrebat în duhul nostru?"
„Da, fă-o!", a răspuns Domnul.
„Tu modelezi omului o pereche. îţi vei crea şi Ţie însuţi o pereche?"
Consternarea cuprinse întreaga mulţime a îngerilor. Niciodată nu fusese văzută o astfel de

comportare şi nu fusese concepută o întrebare atât de nepotrivită. Şi, cu siguranţă, o astfel de întrebare nu fusese pusă ***niciodată.***
Răspunsul Domnului veni calm, descurajam de calm.
„Creaţia este încheiată. Cum aş putea să mai creez, când procesul creaţiei s-a încheiat? Nu, prin imuabilitatea

naturii Mele şi prin fermitatea Cuvântului Meu, creaţia este încheiată pentru totdeauna."
în această declaraţie exista o hotărâre care puse capăt tuturor întrebărilor.
Auzind aceste cuvinte, arhanghelul s-a relaxat în timp ce toţi ceilalţi îngeri s-au încordat.
„Nu", se auzi din nou vocea Domnului, la fel de calmă şi atât de înceată încât îngerii s-au forţat să audă. „Nici omul şi nici ... Eu ..." Se opri. „Nici omul şi nimeni altcineva nu-şi va găsi o pereche din afara acestei creaţii. ***Actul creaţiei*** a luat sfârşit. Puteţi consemna în acest ceas ultima pereche pe care o va vedea vreodată această creaţie."
Apoi S-a întors ca să se adreseze direct arhanghelului: „Ar fi necesară o întreagă nouă creaţie şi, prin urmare, sfârşitul acesteia, pentru a săvârşi o asemenea lucrare grandioasă. Pe de altă parte, *Eu* nu aş putea avea vreodată o pereche ***creată.*** Trebuie în mod necesar ca felul după felul Meu să fie ***necreat,*** pentru că - nu-i aşa? - Eu sunt necreat!"
Conversaţia s-a sfârşit. Curiozitatea arhanghelului fiind satisfăcută, acesta s-a întors la locul care-i fusese rânduit - ***deasupra*** îngerilor, ***alături*** de tron.
Atunci, mai preocupat ca niciodată, Ziditorul Se întoarse la modelarea formei radiante şi strălucitoare, care doar cu câteva minute înainte, nu fusese nimic altceva decât coasta unui om.
Neaşteptat de brusc Se opri. Nemişcarea Lui era atât de perfectă încât a înfiorat întreaga oaste cerească, încet, la început imperceptibil, lumina din El a început să strălucească. Aceasta creştea în strălucire pe măsură ce revelaţia din lăuntrul Lui se intensifica. îngerii **se**

alarmară pe măsură ce această lumină tot mai intensă a început să acopere mai întâi îngerii, apoi pământul, apoi universul. Lumina s-a înălţat tot mai sus şi s-a extins tot mai mult până ce strălucirea ei a cuprins toată creaţia vizibilă.
Nu încăpea îndoială. Niciodată, din momentul în care Dumnezeu a conceput întâia dată gândul creaţiei, strălucirea revelaţiei nu cunoscuse o asemenea splendoare.
Mai sus - şi mai strălucitoare - lumina se ridica revărsându-se în locurile cereşti, umplând fiecare colţişor al lumii invizibile. Acum întreaga creaţie era cuprinsă de slava luminii lui Dumnezeu.
în faţa unei asemenea străluciri, îngerii au fost cuprinşi de groază. însăşi duhurile lor, inundate acum de Dumnezeu, au început să atingă gândul lui Dumnezeu. Se înecau în exploziile revelaţiei crescânde.
Treptat revelaţia a scăzut, dând îngerilor răgaz să se minuneze de ultimul gând ce străbătuse întreaga fiinţă a lui Dumnezeu, de capodopera ce putea să iasă acum din mâna Sa. în sfârşit, au putut să străpungă lumina şi să vadă din nou faţa lui Dumnezeu şi pe acea faţă erau întipărite bucuria şi exaltarea.
Apoi, în timp ce se clătina pe locul destinat lui, un înger şopti: „El S-a gândit la o pereche a omului şi a *văzut-o* cu ochii minţii Lui. Dar mi se pare că undeva, dincolo de acea privire contemplatoare, El a întrezărit o revelaţie mai înaltă, cu mult mai măreaţă. Dar oare care o fi aceea?"
„Este o taină ascunsă într-o lumină de care nu te poţi apropia", răspunse un alt înger.
Acum, cu mâini tremurânde, Ziditorul zidea şi modela, frământa şi iar modela. Iar când fiinţa pe care o modela a luat chipul final, îngerii, plini de veneraţie şi
uimire, au căzut din nou în genunchi văzând minunea care se afla înaintea lor.

Un înger rosti cu glas tare, într-un mod cât se poate de lipsit de reverenţă, gândurile tuturor: „Domnul nu face un alt Iş. Această fiinţă seamănă cu omul, şi totuşi este diferită. După cum leoaica îi aparţine leului, tot aşa aceasta este *scoasă-din-Om.* Dar niciodată, niciodată," strigă nestăpânitul înger, „nici leul şi nici leoaica nu au fost atât de frumoşi ca această făptură."
Un alt înger trecu peste hotarul reţinerii, exclamaţia lui prevestind apariţia unui furtunos ropot de laude ce acea să urmeze cuvintelor sale.
„Nici chiar Omul n-a fost atât de frumos ca aceasta", a exclamat el.
Acestea fiind zise, s-a deschis bolta cerului şi toate fiinţele cereşti au proclamat într-un singur glas:
N-a fost niciodată
Şi nici nu va fi vreodată O fiinţă
Atât de frumoasă ca ea. Din toată oştirea
curţii cereşti Din toate creaturile
de pe pământ, Indiferent de
seminţia sau rasa lor, Un singur lucru
poate exista Mai frumos
decât ea. Este faţa
lui Dumnezeu.
i „Acum sunt sigur că o am."
„Ce anume?"
„Lumina . . . care cu o clipă în urmă era aproape să ne mistuie. Dumnezeul nostru nu poate avea o pereche; totuşi, El a plăsmuit în adâncul ochilor Săi ceea ce ea ar putea fi... ***dacă*** vreodată ar putea exista . . . ***perechea lui Dumnezeu.*** Apoi a păstrat acea viziune înaintea Lui, viziunea ***propriei Sale soţii***. . . modelând osul scos din om şi făcându-i o pereche. Această *„ea*[11] este modelată potrivit cu viziunea Sa despre propria Lui pereche!"
„Dacă această făptură făcută de mâna lui Dumnezeu este doar o imagine, ah . . ., atunci cum ar arăta oare perechea lui Dumnezeu, dacă, desigur, ar putea exista!"
„Ăsta-i un lucru pe care nu-L vom şti niciodată." .
„Nici Dumnezeul nostru."
„Atunci nu-i de mirare", continuă îngerul, „că desăvârşindu-Şi capodopera supremă - cum sunt sigur că aţi observat - Domnul nostru a cunoscut o melancolică bucurie!"

ţb 36

S-a dat înapoi ca toţi să vadă fiinţa vibrândă. O creatură vie, ce respira, stătea liniştită la picioarele Lui, îmbrăcată într-o lumină irizată. Arăta ca şi cum ar fi fost ruptă din lumina soarelui.
O clipă îndelungată îngerii au privit ţintă această nouă fiinţă, ale cărei forme, contururi şi trăsături erau dincolo de puterea oricărei imaginaţii sau de capacitatea de înţelegere a oricărei minţi.
Aici se afla perechea Omului, fel după felul său. Şi acum - cu toţii ştiau prea bine - puteau exista fii şi fiice ale Omului . . . după chipul ***lui.*** Omul - chipul lui Dumnezeu - care să aibă la rându-i pe cineva „după chipul său" era un gând ce nu străbătuse niciodată duhurile lor.
Cea Scoasă-din-Om a pus capăt tăcerii îngerilor. Şi-a deschis ochii şi a privit curioasă în jur. în timp ce s-a ridicat în picioare, un murmur de desfătare s-a auzit dinspre îngerii care contemplau o asemenea graţie împărătească. în cele din urmă, privirea ei zări faţa lui Dumnezeu. Şi-a înclinat uşor capul, timp în care curiozitatea făcu loc înţelepciunii:
„Tu eşti Domnul meu, Creatorul meu şi Dumnezeul meu."

37

jivina *iubire*

„Eu sunt", se auzi răspunsul blând al Domnului.

Şi-a aruncat privirea asupra oştirii cereşti, apoi şi-a întors-o din nou la Domnul ei.
„Eşti ***Unul*** singur", a observat ea.
Apoi, zâmbind, arătă către îngeri.
„Voi sunteţi ***mulţi."***
„Şi eu ... sunt doar una? Sau suntem mai multe?"
Răspunsul veni pe cât de repede, pe atât de surprinzător, căci era rostit într-un singur cuvânt.
„Du-te", spuse Domnul, arătând spre direcţia opusă celei în care dormita Omul.
„Du-te. Dincolo de îngeri. Dincolo de animale. Spre munţi. Spre înălţimi. Du-te şi aşteaptă acolo."
Femeia a întins mâna şi a atins mâna lui Dumnezeu, apoi s-a întors şi a dispărut spre apus.
Domnul S-a întors şi a pornit spre răsărit. îngerii L-au urmat cu tot cu gândurile lor.
„Ea era în Om. Era ascunsă chiar acolo, în El! Nevăzută, nenăscută . . . neconceptă de vreo minte limitată; şi totuşi ea a fost acolo, tot timpul, în el.
„Şi Cel îmbătrânit de zile, pe care îl cunoaştem bine, şi totuşi nu-L cunoaştem deloc."
„Cu mult înainte de noi, ce alte taine vor mai fi existat?"
„Ce taină, ce glorioasă taină se poate încă ascunde în El?"
„O pereche în El? Fel după felul Lui? Fiinţă din fiinţa Lui? Natură din natura Lui? Şi ... fii ai lui Dumnezeu! Şi fiice ale lui Dumnezeu!"
„Absurd, nu-i aşa?"

12

Domnul privi ţintă la deschizătura din pieptul omului. Timpul părea că înaintează prin faţa ochilor Lui. Privea la o scenă îndepărtată pe care nici un alt ochi n-o putea vedea. Tristeţea se aşternu pe faţa Lui în timp ce îngenunche înaintea formei tăcute şi nemişcate a Omului.
„Aşa este ... Şi aşa va fi", spuse El, aproape gemând. Apoi a închis cu grijă rana - rana din care se născuse perechea ***Omului.***
Apoi Domnul îi şopti formei nemişcate din faţa Lui: „Când erai unul singur, o mare taină se afla în tine. Acum sunteţi doi. Dar natura ta este la fel ca natura Mea. Curând trebuie să fiţi ***din nou*** . . . ***unul!"***
Omul şi-a deschis ochii şi, în prima clipă a conştientei sale, şi a repezit mâna cu frenezie la partea laterală a pieptului său. Ochii i s-au mărit.
„Aleluia!" a exclamat el. „Ceva lipseşte!"
A sărit în picioare şi s-a rotit în jur întrebând: „Unde este ea? Unde este propria mea scoasă-din-om?"
„Omule", a răspuns un Domn calm, dar care fusese mult ignorat, „vreau să facem o plimbare."
lţ.0 dŞ[1] Jivina *iubire*

„Da, da! Dar unde e ea?"
Domnul aşteptă.
Omul şi-a lăsat mâinile în jos, s-a întors către Domnul şi a zâmbit: „Pe îngeri i-ai înzestrat cu mare iuţeală, şi totuşi, uneori, căile Tale sunt mai încete chiar decât ale mele!" Cu aceste cuvinte s-a alăturat Domnului său şi au început plimbarea împreună.
„Omule, substanţa ta a fost divizată. Cu toate acestea, ea rămâne aceeaşi. Ea este a ta, scoasă din tine, una cu tine . . . totuşi acum este separată."
„Tu eşti şi vei fi întotdeauna chipul meu. De aceea ea, această substanţă din substanţa ta, trebuie să se întoarcă la tine. Ea trebuie să devină, încă o dată ***una*** cu ***tine.***
„Nu înţeleg pe deplin tot ce ai spus", a răspuns omul încet.
„Nu-i necesar să înţelegi, ci este important ca tu să-ţi reverşi dragostea asupra ei. De-acum încolo, în

sfârşit, dragostea ta are unde să se reverse."
Trădând o îndoială ascunsă, Omul răspunse: „Nu mi-am exprimat niciodată această dragoste care pulsează în mine. Voi şti eu ..."
„Am modelat din fiinţa ta o ***ea;*** şi da, vei şti cum să-ţi exprimi această dragoste ce acum este captivă în tine."
„Şi ... şi apoi?"
„Perechea ta, desigur, îţi va întoarce această dragoste."
Omul se opri. „Vrei să spui. . . ", a replicat năucit de ideea care tocmai îi trecea prin minte. „Vrei să spui că această dragoste nu va fi doar dăruită, ci va fi şi ***primită?***[1]
însăşi fiinţa Domnului s-a cutremurat la acest cuvânt. „Da. Dăruită ... şi primită", a răspuns El.
Lfl
întorcându-se şi aţintindu-şi privirea asupra feţei lui Dumnezeu, omul întrebă: „Şi cu ce va semăna o asemenea experienţă, să primeşti dragoste de la ***un altul decât*** ... să primeşti dragoste de la o parteneră?"
O privire adâncă de tristeţe a străbătut acea faţă incomparabilă.
„în interiorul Fiinţei mele există o părtăşie ... şi o dragoste despre care tu nu ştii nimic. ***înăuntrul*** Fiinţei mele curge o dragoste a Tatălui şi **a** Fiului... iar tu nu eşti decât o reflectare a acesteia. Adâncimea şi lărgimea ***acestei*** dragoste trece dincolo de orice capacitate de pricepere muritoare. Dar dragostea unei partenere . . . este un lucru pe care tu îl vei descoperi, iar Eu niciodată. . . Este un lucru pe care îl vei cunoaşte ***înainte*** de **a-1** cunoaşte Eu!"
„Acum, aşteaptă aici. Aşteaptă şi o să vezi ... sau o să auzi."
Spunând aceste cuvinte Domnul dispăru.

I

13

Pentru a uita de singurătate, femeia a pătruns adânc prin ţinuturi neexplorate, oprindu-se din când în când ca să admire creaţia minunată a Domnului ei. Cu toate acestea, oceanul de singurătate care o înconjura începea să-i înghită întreaga fiinţă.
Era gata să scoată un strigăt de disperare pentru a-şi exprima o dorinţă lăuntrică înflăcărate, când, deodată, Domnul apăru înaintea ei. Un moment îndelung, El a studiat profunda singurătate ce se vedea atât de evidentă pe faţa ei.
„Există ceva în creaţia Mea care să nu fie bun?", se interesă Domnul.
„Domnul meu, Dumnezeul meu, Creatorul meu, această creaţie este nemaipomenit de frumoasă, dincolo de orice îndoială. Dar eu sunt aici, absolut singură."
„Da, ştiu. Şi Eu am locuit în singurătate multă vreme."
„Voi fi veşnic singură? Sunt eu unicul exemplar al speciei mele?"
„îţi voi răspunde acum la această întrebare", zise

Domnul. „Voi chema *toate* creaturile pământeşti în *acest* loc."
Spunând aceasta, îşi ridică mâna. De departe, toate animalele de toate speciile s-au întors şi s-au îndreptat spre apus.
Pe măsură ce mulţimea animalelor sălbatice năpădea dincoace de orizont, în jurul Domnului şi a frumoasei creaturi ce stătea alături de El se formă treptat un cerc uriaş.
„Toate animalele vin perechi-perechi", observă ea în tăcere.
„Eva, priveşte-le cu atenţie şi ascultă şoaptele duhului din tine."
Dintr-o dată Eva a simţit, pentru întâia oară, un loc ***lăuntric*** ... un loc adânc, ascuns, un loc

spiritual. Şi o dată cu această descoperire ea a pus stăpânire pe un domeniu cu totul nou al fiinţei sale. Descoperirea ardea înăuntrul ei.
Apoi revelaţia făcu loc exprimării verbale:
„Aici toate lucrurile îşi au ordinea cuvenită. Totuşi, ceva din viaţa mea *nu* este în ordine."
După ce ultimul animal trecu prin faţa ei, ea şi-a ridicat din nou privirea spre Creatorul ei, fără a rosti însă nici un cuvânt.
Domnul şi-a ridicat mâna şi a arătat spre un loc îndepărtat, iar apoi cei doi au început să urce împreună un munte foarte înalt.
„Sunt frumoasă", spuse Eva în cele din urmă, vorbind cu o inocenţă de copil. „Probabil mai frumoasă decât oricare altă creatură. Tu m-ai făcut astfel. Şi pot iubi. Nu! ... ***Iubesc]*** Dar n-am pe cine să iubesc."
Se opri brusc.
d? jivina *iubire*
„Eu sunt o leoaică, dar nu există nici un leu."
Cu o uşoară notă de bucurie strecurată în cuvintele Sale, Domnul a răspuns: „Cu adevărat, eşti o creatură incredibilă." Apoi, zâmbind uşor, adăugă: „Da, Eu te-am făcut astfel! Eşti perfectă, Eva. Atât de perfectă cât poate fi o fiinţă *creată.* însă nici tu - şi nici o altă creatură -nu poate să treacă dincolo de prezenta perfecţiune, dacă nu va primi în fiinţa ei *ceea ce nu este* creat."
„Nu înţeleg, Domnul meu."
„Doar *divinitatea,* şi numai ea este *într-adevăr* perfectă", a răspuns Domnul.
„Dar n-ai răspuns întrebării mele, Eva. Există ceva, în întreaga Mea creaţie care să nu fie bun?"
Femeia tăcu, luptându-se cu această întrebare şi căutând să formuleze un răspuns. Deodată, un zâmbet apăru pe faţa ei.
„Dar, Domnul meu, eu nu pot răspunde întrebării Tale până când nu-mi răspunzi întrebării mele. Sunt singură sau mai există cineva asemenea mie?"
„Ce companie plăcută vei fi pentru partenerul tău. . . Dacă există un asemenea partener", răspunse Domnul râzând mulţumit.
„Există vreunul?", întrebă ea din nou.
„Eva, tu nu eşti singură. Da, există unul asemenea ţie. Şi ... ştii... el te aşteaptă chiar acum."
„Du-te! Du-te şi găseşte-1."
Spunând aceste cuvinte Domnul dispăru din nou.
Şi Eva şopti: „Atunci, Domnul meu, toate lucrurile *sunt* bune."

n

Cercul căutărilor ei se lărgea mereu şi mereu, uneori străbătând pajişti, alteori urcând înălţimi. Căuta mereu. Dorinţa intensă din lăuntrul inimii ei creştea cu fiecare oră ce trecea. Dar, întotdeauna, *el* nu era de găsit.
în disperare, şi-a întins mâinile spre cer şi a strigat: „Unde este? Unde e el-ul meu?"
Auzi din nou cuvintele Dumnezeului ei: „Ascultă şoapta duhului din adâncul lăuntrului tău."
Atunci duhul din lăuntrul ei tresări. Blânda lumină ce o acoperea strălucea acum într-o intensitate aproape angelică. Adulmecă aerul, şi acolo, pe cea mai înaltă culme îşi adună toate puterile şi strigă:
„Domnule! Domnul meu Adam! Vino! Vino, domnul meu Adam. Vino degrabă."
Adulmecă din nou aerul din jurul ei. Văpaia duhului ei se avântă încă o dată spre exterior, într-o strălucire reînnoită. întorcându-se spre răsărit, ea începu să alerge cât o ţineau puterile.

15

Cu mult dincolo de îndepărtatul orizont, pe un alt munte, un om trudit şi întristat sări dintr-o dată în picioare, întorcându-se în acelaşi timp spre apus. în duhul său tresărise ceva. Acum el radia o lumină ce o egala cu siguranţă pe a oricărui înger.
„Ea este acolo. Undeva ... O simt. Mă cheamă. Mă cheamă pe *mine\"*
Mistuit de încântare, se avântă în josul muntelui, sărind peste şuvoaie, ocolind bolovanii, arcuindu-se peste pâraie. Era aproape nebun în goana lui spre apus.
Acum era sigur. Ea era aproape şi venea şi ea ... spre el... cu aceeaşi abandonare de sine. Niciodată, nici înainte şi nici după aceea n-a mai fost vreun om atât de rapid; până şi aerul vâjâia la trecerea lui.
Ea venea străbătând câmpiile, ezitând doar atât cât să-şi dea seama din nou de profundul instinct al fiinţei ei spirituale; apoi alerga mai departe dorind parcă să învingă legile naturii în graba ei.
Fără ca vreunul din ei să ştie, căile lor aveau să se întâlnească chiar la intrarea în Grădina Edenului.
Pe când erau încă departe unul de celălalt, el a zărit-o preţ de o clipă, o clipă nemaipomenită.
„Am văzut-o.
Este acolo. Am văzut-o! O fiinţă strălucitoare, întocmai ca şi mine. Am văzut-o, dar acum a dispărut." Şi încă o dată se avântă în alergarea căutării.
Apoi, undeva în depărtare, de data asta nu cu duhul, ci cu urechile, el auzi: „Vino, domnul meu Adam, vino!"
Aproape pierzându-şi minţile, se avântă în direcţia din care venea acel sunet, strigând din toate puterile:
„Iată-mă, vin! Vin!"
De undeva din spatele uneia dintre uriaşele rădăcini ale Pomului Vieţii, apăru din nou sclipitoarea figură! Acum putea s-o vadă clar. Era mai frumoasă decât orice închipuire a imaginaţiei lui. Ea dispăru iarăşi din vedere, lăsându-1 pe om la graniţa dintre luciditate şi nebunie.
„Ea, a mea! Ea, a mea!", strigă el mai mult poticnin-du-se, decât alergând. „Cu siguranţă că m-a văzut", gândi el. Se potriveşte cu mine în acest zbor spre înainte. Ea doreşte să vină la *minei"* Astfel se trezi nu doar alergând şi plângând, ci strigând cu voce de tunet:
„Te iubesc. Te iubesc. Mă auzi, te iubesc."
Ea îi apăru încă o dată în câmpul vizual. Spaţiul ce-i despărţea se micşora cu repeziciune. Deodată s-au oprit, total nedumeriţi de ceea ce urmau să facă. Atunci Omul strigă din nou: „Mă auzi? Te iubesc!" Spontan, s-au aruncat unul în braţele celuilalt, în timp ce el auzi răspunsul ei fără echivoc: „Te iubesc, te iubesc şi eu. . . aşa cum mă iubeşti tu."
Cu bucurie, cu strigăte, cu râsete şi lacrimi s-au lipit unul de celălalt într-o îmbrăţişare sălbatică, iar în tot acest timp omul continua să exclame: „Eşti frumoasă. Mult mai frumoasă decât arhanghelii. Şi te iubesc, te iubesc!" Când putea, răspunsul ei de confirmare era: „Şi eu te iubesc."

divina
iubire
Râzând într-un delir decent şi jubilând într-o bucurie nereţinută, el o eliberă din îmbrăţişare şi ridicând-o cu braţele sale vânjoase, lasă capul pe spate şi strigă puternic spre ceruri:
Iubesc!

în sfârşit iubesc
Şi simt că sunt iubit.
Cu entuziasmul unui copil, ţinând-o la o distanţă de un braţ, îi spuse din nou: „Ştiai!? Ştiai că tu odată ai fost în *minei* Ascunsă în mine! Aici. Vezi? Tu însuţi! O creatură atât de minunată ca tine. *în mine.* Chiar aici, în coasta mea. Aici ai fost tu. Şi ştii - tu eşti făcută . . . din *minei* Noi ... am fost . . . despărţiţi. Acum priveşte, suntem din nou împreună. Te-ai întors la mine!"
O trase spre el, învârtindu-se împreună în timp ce se strângeau în braţe.
„împreună. Veşnic!"
Ultimele lui cuvinte păreau că se rostogolesc peste întreaga creaţie.
Ţinând-o acum alături de el, a aruncat o privire de jur împrejur, iar apoi şi-a ridicat mâna spre ceruri:
Doamne Creator, Ascultă-mă! îngeri, ascultaţi-mă! Serafimi şi heruvimi, Creaturi ale adâncului,
de pe uscat
şi din văzduh, Eu sunt din nou *unul.* Iată, perechea mea! Mai frumoasă şi mai slăvită decât toate tărâmurile la un loc.
Scutea întâi ţb ***LCj***
în sfârşit!
Os din oasele mele,
Carne din carnea mea. Iar eu ... Omul!
Domnul vostru pământesc ... eu Eu ... nu ... mai. . . sunt. . . singur! Ascultă-mă,
Lume văzută, Ascultă-mă,
Lume nevăzută, Singurătatea e înfrântă
Pentru totdeauna! Şi acum, Domnul meu,
Dumnezeul meu,
Creatorul meu: Nu a fost bine ca
Omul
Să fie singur. Şi *nu* mai sunt singur!
De acum încolo,
Pentru veşnicie, *Toate lucrurile sunt bunel*
„Nu mai rămâne decât un singur lucru: desăvârşirea ultimă a unităţii totale ... la început ... Tu în mine, acum ... Eu ... în tine!"
Aşa s-a întâmplat că acolo, în netulburata frumuseţe a Grădinii Eden, un loc mai frumos decât cerurile şi pământul, El a îmbrăţişat-o din nou şi, în timp ce îngerii se bucurau de acea epocă primordială al inocenţei, stăpânitorul pământului şi perechea lui deveneau încă o dată ... un singur trup.
Fără ca vreun ochi creat să fi observat, Domnul Dumnezeu S-a retras în tăcere. în timp ce îngerii se veseleau şi se bucurau de fericirea Omului, Domnul Se înălţa deasupra pământului, deasupra cerului. S-a reîntors în locurile cereşti şi de-acolo urcă mai departe. Deasupra şi chiar dincolo de locurile cereşti, El a continuat să Se înalţe. înapoi în afara spaţiului, în afara timpului, în afara eternităţii . . . înapoi acolo unde El era *Totul.*
Acolo, extrem de singur, atât cât fusese de singur multă vreme, Domnul Dumnezeu a scos din adâncul inimii Lui un strigăt de durere.
Nu. Nu!
Omule!
Nu toate lucrurile sunt bune.
Nu este bine
ca Dumnezeu
să fie singur!

17

Unii îngeri sunt mai curioşi decât alţii. Pe când se lăsa după-amiaza celei de-a opta zile, doi dintre cei mai curioşi puteau fi găsiţi reflectând la evenimentele dimineţii.
„O mare parte din ziua de azi nu am înţeles-o pe deplin."
„De exemplu?"
„Femeia era în om. Adevărat?"
„Aşa după cum am văzut amândoi!"
„Atunci nu există oare nimic care să fie chiar acum în Dumnezeu?"
„Pe mine mă întrebi?"
„Da, pe tine. Şi te mai întreb ceva. Omul şi partenera lui nu s-au unit din nou, fiind încă o dată absolut una? Şi nu-i adevărat că acolo, în grădină, el a fost în ea?"
„Ba da. Aşa a fost."
„Nu este omul imaginea fizică şi vizibilă a unui Dumnezeu invizibil? Nu este el o *imagine* fizică a realităţii spirituale?"
52 *â$* jivina *iubire*
„Ai mai pus o dată întrebarea aceasta", a răspuns celălalt.
„Să trecem atunci la subiect. Oare nu ar fi posibil ca într-o zi, în lumea *spirituală* - ţine minte, nu în lumea fizică, ci în cea spirituală - şi Domnul Dumnezeu să fie în ceva . . . sau în cineva?"
„Bănuiesc că *dacă* există un astfel de ceva sau cineva ascuns acum în Dumnezeu, s-ar putea să vină o zi în care Dumnezeu să fie ascuns în acel ceva - sau cineva! Poate. Nu ştiu. La urma urmei, nu sunt decât un înger nemuritor."
Domnul i-a invitat pe Bărbat şi pe Femeie să-şi facă un cămin în Eden, chiar în Paradisul lui Dumnezeu.
Deseori ei se plimbau împreună cu El prin Grădină, având ocazia să discute împreună o mulţime de lucruri, însă, uneori El Se retrăgea, adică dispărea din privirile *lor.* îi urmărea dintr-un loc îndepărtat, analizând modul de viaţă al acestei creaturi, chipul Său viu.
„Nu le este abătută niciodată atenţia unul de la celălalt, pentru că nu este nimic care să-i distragă. Pentru ei nu există nimic altceva!"
„Ea n-are nici un cusur; nu are nici o zbârcitură. Nu există nimic imperfect în toată fiinţa ei."
„El o iubeşte în permanenţă, iar ea îi răsplăteşte dragostea cu o pasiune nestăvilită, inocentă şi altruistă."
„Ea are deplină încredere în locul ei alături de el. Nu este nevoie de nici o asigurare pentru a o convinge că el o iubeşte. Ea nu pune niciodată la îndoială, ci acceptă în totalitate dragostea lui. Nu există teama că l-ar nemulţumi sau că l-ar pierde."

%b 53

d? jivina *iubire*
„Ea este frumoasă, şi ştie acest lucru, dar cu toate acestea, nu există o picătură de mândrie în ea. Mai degrabă o conştientă lăuntrică adâncă a faptului că ceea ce este el, stăpân al întregului pământ, este şi ea ... soţia lui perfectă."
Domnul Dumnezeu S-a întors şi a plecat. Dar nu înainte de a zâmbi şi a şopti următoarele cuvinte:
Tot astfel, când va veni acea minunată zi, lucrurile acestea vor fi adevărate . . . cu privire la Eva *Mea.*

ari

««., ».

Aşteptase acolo toată dimineaţa, sus, pe vârful unui munte semeţ din pustiu, având privirea aţintită spre sud. în sfârşit, după-amiază târziu, a început să apară la orizont, mai întâi o pată minusculă, care apoi a crescut treptat şi a devenit o mare de oameni în mişcare. Era poporul *Lui,* eliberat de curând din robie.
El ştia că mâine avea să se întâlnească cu conducătorul lor pe acest munte şi să vorbească cu el, gură către gură, despre o mulţime de lucruri ce îi stăteau pe inimă.
Totuşi, pentru o clipă, gândurile Sale au rătăcit înapoi la Grădina Edenului, la neascultarea, la oribila cădere a omului şi a întregii creaţii. Şi-a reamintit de potop şi de Noe. Abia de se retrăsese apa, că ciclul decăderii se declanşase iar.
Astăzi El avea să înceapă încă o dată. Care va fi rezultatul?
Refugiaţii fugari puteau fi văzuţi clar acum. Putea să-1 vadă pe Moise în frunte, corturile din piei de capră, vitele şi oile, chiar şi conturul vag al oamenilor din poporul Său. Privi ţintă această masă de oameni, până când

. £> 57

58 d? jivina *iubire*

imaginea din faţa Lui începu să devină neclară şi să-şi schimbe forma, devenind în cele din urmă o singură persoană. Acum ochii Lui nu vedeau o mulţime de oameni, ci o tânără fermecătoare venind din Egipt, traversând nisipurile fierbinţi şi îndreptându-se spre El.
„Ea va ajunge aici spre seară. Curând va intra în ţara pe care i-am promis-o. Acolo se va maturiza pe deplin. Aştept acest lucru încă dinainte de veşnicie. Am creat întreaga bogăţie a cosmosului doar pentru acest unic scop."
„Mă întreb ... Mă întreb . . . Oare va învăţa ea să Mă iubească?"
Deşi acum era trecut bine de 80 de ani, omul se mişca cu paşi siguri şi repezi, urcând pe o stâncă uriaşă în jurul căreia erau adunaţi peste un milion de oameni. Veniseră la această mare sărbătoare ca să-1 audă vorbind. Rar, dar cu o voce clară şi sonoră, el a început să le vorbească despre lunga şi veneratila lor istorie, aducându-le din nou aminte de evenimentele miraculoase din ultimele zile.
„După potopul de ape, când întreaga omenire a fost nimicită datorită stricăciunii ei şi a faptului că uitaseră de Dumnezeul lor, familia lui Noe a născut din nou fii şi fiice. Rasa omenească a umplut din nou suprafaţa pământului şi fiii omului s-au întors iarăşi de la Dumnezeul lor şi au umplut pământul cu nelegiuire.
Pentru a doua oară Domnului Dumnezeu I-a părut rău că îl făcuse pe om. Şi a renunţat la el. încă o dată a chemat o singură familie ca să-L urmeze. Iar astăzi îi puteţi vedea cu toţii pe descendenţii acestei familii. Din trupul lui Avraam, Isaac şi Iacov s-a născut o naţiune.
divina *iubire*
Astăzi, Domnul Dumnezeu cheamă acest popor să se întoarcă în tara în care a locuit cândva părintele nostru Avraam. Destinul nostru este să trăim pe acel pământ şi din acel pământ.
Către *voi* Şi-a îndreptat Domnul marea Sa iubire. Dar nu vă mândriţi. El nu vă iubeşte pentru că sunteţi neprihăniţi şi generoşi. Nu! Căci voi sunteţi fii şi fiice de robi, un popor dispreţuit. Şi nu vă iubeşte nici pentru că sunteţi un popor mare. Nu! Căci voi sunteţi cel mai mic dintre toate popoarele.
Atunci de ce vă iubeşte?
El vă iubeşte . . . pentru că vă iubeşte.
Astăzi călătorim din nou spre ţara pe care Domnul a dat-o tatălui vostru Avraam. Când veţi intra în acea ţară veţi creşte în putere şi veţi prospera. în ziua *aceea,* să nu uitaţi de Dumnezeul vostru. Să nu mergeţi pe căile popoarelor din jurul vostru. Umpleţi acea ţară cu nelegiuire, aşa cum celelalte popoare o fac cu ţările lor şi, cu siguranţă, veţi afla ce înseamnă să-L supăraţi pe Domnul. Veţi vedea chiar şi mânia Lui.
Aduceţi-vă aminte de mila Lui faţă de noi, de credin-cioşia Lui din ţara Egiptului şi de lângă

mare. Dacă n-ar fi fost mila Lui, cu siguranţă că, acea mare ar fi fost acum mormântul nostru. Şi ce alta vă cere Domnul ... în această zi ... şi în ziua când veţi intra în ţara pe care v-a promis-o?
Am stat înaintea Lui, faţă în faţă. I-am văzut sfinţenia ... şi totuşi trăiesc! I-am văzut puterea . . . nemărginită. Am fost inundat de slava Lui ... de nedescris. Ce cere un astfel de Dumnezeu? Un singur lucru. Mai presus de orice altceva, ***un singur*** lucru:
J^artea a 2~a
SĂ ÎL IUBEŞTI Cu toată puterea ta
Iubeşte-L Cu toată inima ta
Iubeşte-L Cu tot sufletul tău
Iubeşte-L Cu toată fiinţa ta
Iubeşte-L.
ţb 61

21

în timp ce mulţimea de oameni se îndrepta spre tabăra lor, cuvintele lui Moise răsunau încă în urechile şi-n inimile lor. Oamenii se întorceau gânditori la corturile lor. Şi adunându-se laolaltă în acele locuinţe, au început să-şi împărtăşească gândurile inimii.
într-o familie din seminţia lui Levi a avut loc următoarea discuţie:
„Tată, îl iubesc. Vreau să-I slujesc. Chiar astăzi am să vorbesc cu Aaron. Vreau să-mi dedic întreaga viaţă slu-.jind minunatului nostru Domn. . . locuinţei Sale . . . poporului Său."
Nu departe de locul acela, o soţie s-a întors spre soţul ei, i-a cercetat o clipă faţa, şi apoi i-a destăinuit aleanul inimii:
„O, soţul meu! în Egipt viaţa noastră a fost cu mult mai uşoară decât a multora. Şi darurile primite la plecare nu au fost lucruri de nimic, fie că ne-au fost date de robi, fie că ne-au fost date de oameni liberi. Văd în ochii tăi că gândurile tale sunt şi gândurile mele. Dumnezeul
ţb 62
jartea a 2~a
63
nostru este atât de bun şi plin de îndurare, iar noi îl iubim din toată inima noastră. Hai să-I dăruim tot ce avem din aur şi argint."
Răspunsul soţului veni prompt şi înflăcărat: „Da, să-I dăm tot ce avem, cu o inimă plină de dragoste."
într-o altă seminţie, departe de cea a leviţilor, un grup de tineri inimoşi vorbeau cu un aer grav şi cân-tărindu-şi atent vorbele:
„De acord. Astăzi, aici şi acum, facem un jurământ solemn Domnului nostru şi unul celuilalt. Vom asculta întotdeauna de glasul Dumnezeului nostru. Vom face tot ce ne va spune El să facem. întotdeauna. Vom asculta glasul Domnului orice ne-ar cere, fie el un lucru mic sau chiar vieţile noastre. Atâta timp cât există suflare de viaţă în noi, fie că ne va vorbi în tăcerea inimii noastre, sau în auzul urechilor noastre, fie că îi va vorbi lui Moise, poruncile Lui vor deveni numaidecât voia noastră."
„Nu este suficient", a intervenit un altul. „Rugăciunea! Să ne angajăm să ne rugăm. Să fim oameni ai rugăciunii, pe genunchi, căutând faţa Lui, îngăduindu-I să ne cerceteze inima. Da, şi să cerem putere ca să facem voia Lui în vremuri de nevoie şi încercare."
în timp ce discutau despre aceste lucruri, un bătrân din aceeaşi seminţie a trecut în grabă pe lângă ei, căutân-du-i de zor pe ceilalţi conducători ai seminţiei. Găsindu-i, le-a spus cu

înflăcărare următoarele în cuvinte:
„Asta trebuie să facem! Mâine să adunăm întreaga seminţie. Să venim cu chimvalele şi trompetele. Iată aici, în mâna mea, o cântare scrisă de unul din tinerii noştri. E un psalm care ne îndeamnă să preamărim căile Dumnezeului nostru. Să luăm acest cântec şi alţi psalmi de laudă, să-I cântăm Domnului nostru, să cădem cu faţa la pământ şi să ne închinăm împreună înaintea Lui."
d? jivina *iubire*
Plini de râvnă, bătrânii au fost de acord: „Cu siguranţă că nu există un alt mod mai bun de-a ne arăta dragostea faţă de Dumnezeu decât prin a ne închina din toată inima înaintea Lui."
La căderea nopţii, stânca de pe care vorbise Moise părea pustie. Doar Cineva se mai afla acolo. Neobservat de nimeni, El fusese acolo ascultând - ascultându-1 pe Moise cum repeta oamenilor propriul Său mesaj pentru ei. După aceea umblase prin mijlocul poporului Său, ascultând cu atenţie fiecare cuvânt al lor.
O tristeţe adâncă tulbura acum faţa Domnului, în timp ce medita la răspunsul pe care-l auzise din partea poporului Său.
Din adâncurile fiinţei Lui se înălţă un oftat de durere prelung şi profund, neauzit de urechile oamenilor, dar care a tulburat liniştea întregii oşti cereşti.
„Eu nu v-am cerut bogăţiile voastre şi nici monezi de aur. Ce nevoie am Eu de toate acestea? Nu v-am cerut să mă slujiţi. Oare Eu, Cel Atotputernic am nevoie sâ fiu slujit?
Nu v-am cerut nici închinarea voastră şi nici rugăciunile voastre ... nu, nici măcar ascultare."
Se opri. Din nou scoase din piept un suspin prelung şi trist.
„Nu v-am cerut decât un singur lucru," suspină El.
„Să mă iubiţi. . .
Mă iubiţi. . .
Mă iubiţi..."

în ochii pământeanului, ea era o naţiune, dar în ochii lui Dumnezeu, ea era o femeie. O naţiune, da; însă din punctul Lui de vedere, o femeie complexă, care o prefigura pe mireasa Lui. El mai ştia ceea ce nici un înger şi nici un om nu ştiau - şi nici nu visau aşa ceva: din ea avea să iasă într-o zi Mireasa Lui. De aceea El o iubea pe aceasta, o vizita şi o mângâia.
Existau însă rivali, pretendenţi la dragostea ei, care căutau s-o îmbrăţişeze. Existau şi cei care ar fi dorit s-o nimicească. Domnul Dumnezeu veghea cu atenţie asupra acestor peţitori şi vrăjmaşi. îşi amintea de fiecare dată rivalii Săi şi-i însemna pe vrăjmaşii ei; observa slăbiciunile *ei* şi consemna atât fiecare abatere, cât şi pe cel ce o provoca.
Aducându-Şi aminte de şarpele care a înşelat-o pe Eva, El a jurat: *„Acela* trebuie să dispară!"
Aducându-Şi aminte că în pustie, un lucru simplu cum era pâinea a făcut-o să se poticnească, a declarat în sinea Sa: „Când se va naşte, fiica acestei femei nu va trăi numai cu pâine."

ţb 65

66 d? jivina *iubire*
Ă văzut că lumea şi fleacurile ei sclipitoare îi distrag atenţia şi a declarat solemn: „Acea strălucire şi autorul ei vor fi stârpiţi." Dar cel mai mult a observat totala slăbiciune şi neajutorare a vieţii ei în faţa oricărei ispite şi a tuturor păcatelor. Şi din nou a fost determinat să declare: „Atunci, fiica ei va trăi o ***altă*** viaţă!"

23

Această fată venise din Egipt; a traversat o pustie dogoritoare şi a aflat odihnă şi bunăstare în ţara promisă. Dar, în bunăstarea ei, s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de Domnul ei.

Mereu şi mereu, El a strigat după ea:
întoarce-te la Mine, întoarce-te la Mine!
Dar ea nu voia să se întoarcă, ci mai degrabă se destrăbăla cu popoarele lumii.
Fără ca ea să observe, îndepărtarea ei încăpăţânată de Dumnezeu i-a pricinuit pierderea puterii pe care El i-o acordase, lucru bine observat de duşmanii ei.
în cele din urmă, un Dumnezeu cu inima sfâşiată, a fost silit să strige:
Nu ştii că te iubesc?
Cu toate că te iubesc
Trebuie să te pedepsesc.
Şi când te vei depărta de Mine
Nu va exista o dovadă mai clară a dragostei Mele

b 67

68 d? jivina *iubire*
Decât aceasta: te voi pedepsi,
Şi astfel te voi aduce înapoi la Mine.
în felul acesta ea devenea din ce în ce mai neputincioasă. O naţiune care altădată abunda în putere şi măreţie, devenea vasala celei mai slabe dintre popoare.
Şi totuşi ea nu voia să se întoarcă la El.
„Deci nu Mi-a mai rămas decât o singură soluţie . . .", suspină Domnul.

24

El a început să ridice proroci - oameni născuţi în Sud - care să străbată întreaga ţară şi să avertizeze poporul Său de judecata ce avea să vină. Prorocii mergeau şi strigau mereu:
Pocăiţi-vă,
Pocăiţi-vă,
întoarceţi-vă la Domnul, Iubitul vostru.
Unii dintre aceşti proroci s-au dus în Nord şi au strigat cu glas tare împotriva desfrâului şi nelegiuirii în care trăiau oamenii de acolo.
Dacă poporul din Sud a ascultat întrucâtva glasul prorocilor, Nordul i-a ignorat complet.
Nici unul din proroci nu a fost din Nord. Cu toate acestea, a existat un tânăr din Nord care s-a îndrăgostit de cea mai frumoasă fată din satul lui. 1-a dăruit ei întreaga lui afecţiune şi curând s-au căsătorit. Dar tot atât de repede ea 1-a părăsit pentru a-şi vinde trupul plăcerilor păcatului. A plecat în lume şi acolo, în mizeria şi fărădelegile ei, a uitat de tânărul ce o iubise atât de mult.

ţb 69

70 *â$* jivina *iubire ./*.....
într-o groaznică zi, la urechile acestui tânăr a răsunat glasul Domnului:
Du-te, Osea. Du-te la poporul tău.
Strigă către ei. Strigă cu gura,
Strigă cu pana. Denunţă
Faptele lor rele. Cheamă-i la Mine.

Podeau 2a ţb *J}*
„Tot aşa ... şi Eu ... Domnul Dumnezeu, o voi primi din nou pe această prostituată - pe Israel. O voi căuta în păcatul ei; o voi ierta şi o voi aduce înapoi în casa Mea."

Au şezut împreună şi au plâns amândoi.
Dar, înainte de a pleca
cutreieră această ţară Găseşte-o pe femeia aceea
dedată la prostituţie, Adu-o înapoi
în casa ta. Şi fă-o, încă o dată,
mireasa ta.
Osea şi-a astupat urechile la auzul acestor cuvinte. El a început să plângă în semn de repulsie la gândul că va trebui să atingă din nou o fiinţă atât de necurată. Cu toate acestea a ascultat. A căutat-o din sat în sat. A umblat prin locuri infecte şi întunecate până când, în cele din urmă, a găsit-o - a găsit-o într-un păcat uluitor şi o indiferenţă trivială.
A ridicat-o cu braţele sale, a dus-o în casa lui şi s-a legat din nou de ea prin legământ.
„Ce-ai făcut Osea?", se auzi glasul Domnului.
„Cu toate că era o prostituată, am adus-o înapoi", a răspuns Osea.

25

Când paharul a fost plin şi a sosit ceasul, Domnul a îngăduit ca Nordul să fie şters pentru totdeauna de pe paginile istoriei. Iar când s-a sfârşit şi harul, Domnul a îngăduit ca Sudul să fie cucerit şi tot poporul să fie dus în lanţuri, de-a lungul deserturilor fierbinţi, uscate şi nesfârşite, spre o altă ţară.
Zilele se transformau în săptămâni, iar săptămânile în luni, pe măsură ce traversau acele nisipuri arzătoare şi se gândeau - cu fiecare pas în care-şi târau lanţurile - la strămoşii lor din Egipt. în cele din urmă, au ajuns într-un oraş, care cândva se închina lui Dumnezeu, dar acum se închina la insecte. Un popor care altădată fusese scos din robie de către Dumnezeu, acum era dus în robie de acelaşi Domn.

26

Dar iată acolo un om, trăgându-şi picioarele prin arşiţa şi praful drumurilor din sudul Babilonului. Timp de douăzeci şi doi de ani el a străbătut aceste drumuri obositoare, din sat în sat şi din oraş în oraş, mângâin-du-1 pe poporul lui Dumnezeu, asigurându-i de eliberarea finală şi mustrându-i pentru păcatele lor. Umerii lui sunt încovoiaţi, trupul apăsat, pentru că poartă în suflet povara căminului său, chiar cetatea lui Dumnezeu, care se află departe... nemişcată şi părăsită, un morman de cenuşă. Chiar în momentul acesta mintea lui este plină de amintirile încă proaspete şi triste ale distrugerii ei ... şi a unui popor care nu voia să se întoarcă la Domnul.
în timp ce bătrânul se lupta în drumul lui cu vânturile fierbinţi şi cu rafalele de nisip ale acestui pustiu caldeean, gândurile lui singuratice au fost invadate de un scâncet slab, dar ascuţit. Bătrânul proroc s-a învârtit înjur ca să descopere sursa acelei chemări atât de firave şi vrednice de milă. Alergând la marginea drumului, a dat la o parte cu furie ramurile fierbinţi şi uscate ale

tufişului, ca să descopere acolo, abandonat în şanţ, un prunc nou-născut. Trupul lui era înfăşurat în sacul matern, iar buricul încă netăiat. Pruncul era pe cale să-şi dea ultima mică suflare.
Bătrânul proroc, a sfâşiat sacul şi a suflat aer în plămânii copilaşului. Apoi strângând odrasla

murdară la piept, a fugit la cea mai apropiată casă.
Târziu, în acea seară, bătrânul trudit îşi luă rămas bun de la o familie fără copii din poporul său, care adoptase pruncul. Pornind din nou pe drumul prăfuit, mintea lui a rămas ţintuită la starea tragică a copilului a cărui viaţă tocmai o salvase. Când neliniştea începu să-şi facă simţită prezenţa adânc în inimă, auzi o voce în spatele lui:
„Ezechiel!"
Bătrânul profet se opri. Nu îndrăznea să se mişte, şi nici măcar să respire, căci cunoştea prea bine ***acea*** voce; în ceea ce-1 privea, apariţia ei nu era întotdeauna prevestitoare de bine.
„Ezechiel!"
„Da, Domnul meu", răspunse el cerurilor deschise.
„Copilul... cel pe care l-ai găsit în şanţ. . ."
„Da, Doamne."
„Ezechiele, întocmai ca şi tine umblam şi Eu odată pe un drum singuratic. Am auzit şi eu plânse tul unui prunc; şi el era înfăşurat în placenta mamei sale şi, de asemenea, era pe moarte. Mama acelui copil muribund era o hitită, necurată. Tatăl, un amorit, necurat! Copilul era o lepădătură urâtă, neiubită, antipatică, dezgustătoare . . . născută în necurăţie.
Am strâns copilul la pieptul Meu. L-am adus în casa
cartea a 2-~a
Mea; acolo l-am spălat, l-am şters, l-am hrănit şi l-am îngrijit.
Copilul era de fapt o fetiţă. I-am dat un nume: ***Ieru.*** Şi
pentru că *Eu* am crescut-o, ea s-a făcut mare, puternică şi frumoasă. Era printre cele mai frumoase femei. în zilele lui Solomon devenise cea mai frumoasă femeie de pe faţa pământului."
Apoi a urmat o pauză lungă şi înspăimântătoare. Ezechiel s-a cutremurat.
„în ziua în care voiam s-o iau de mireasă - în ***acea*** zi ea a auzit chemarea Egiptului şi a Babilonului. Lor le-a dăruit castitatea şi puritatea ei. Mi-a întors spatele şi a umblat pe căile lumii, dăruindu-se iubirii decăzute. A devenit o prostituată a Egiptului şi o sclavă a Babilonului.
I-au luat şi aurul şi argintul. în locul libertăţii i-au dăruit robie. în locul frumuseţii, desfigurare. Farmecul ei nu i-a adus decât ruină. Nici chiar acum - deşi înrobită - Ieru nu vrea să se întoarcă la Mine.
Ezechiele, ştii despre cine vorbesc?"
Ezechiel şi-a întors faţa brăzdată de bătrâneţe spre ceruri, şi-a închis strâns ochii şi în cuvinte bine drămuite, a răspuns ferm:
„Da, Dumnezeul meu, ştiu. Ştiu!"
„Ezechiele, du-te pentru **Mine** la această femeie. Proroceşte-i. Spune-i să se întoarcă la Mine. îi voi da balsam pentru răni, straie curate în schimbul zdrenţelor. îi voi reface frumuseţea tinereţii, numai să se întoarcă la Mine."
A urmat un alt moment de tăcere. Faţa lui Ezechiel s-a întors din nou, inima i s-a frânt în piept, aşteptând să
jivina *iubire*
audă încă o dată glasul Domnului. Când se auzi, vocea Lui avea un astfel de patos încât Ezechiel şi-a pus mâinile la urechi, încercând să stăvilească sunetele agoniei lui Dumnezeu.
întoarce-te la Mine, Ieru,
întoarce-te la Creatorul tău.
Nu ţi-am cerut nimic altceva
decât atât: Să Mă iubeşti! Cu toată puterea ta, cu toată inima ta,
cu tot sufletul tău, iubeşte-Mă!
Ieru, Ieru,
întoarce-te la Mine. întoarce-te din desfrâul tău. întoarce-te înapoi,

O, cetate,
întoarce-te înapoi, întoarce-te înapoi,
O, mireasă a lui Dumnezeu.
întoarce-te la Mine, O, Ierusalime!

27

O dată cu scurgerea anilor, istoria acestui popor îndărătnic nu s-a schimbat aproape deloc. Frumoasa femeie se îndepărta ... se întorcea ... şi se îndepărta din nou. Ori de câte ori se îndepărta de El, Domnul avea grijă să observe cu atenţie lucrurile care o amăgeau.
Cu răbdare, El a urmărit scurgerea secolelor, aşteptând momentul în care avea să păşească pe poarta ce separa timpul de veşnicie şi, de acolo, pe scena dramei omeneşti, să joace rolul personajului central al istoriei.
Iar după ce a observat fiecare slăbiciune şi fiecare vrăjmaş, El a şoptit: „S-a împlinit vremea. Am isprăvit cu imaginile, prefigurările, simbolurile şi tablourile. Acum este rândul realităţii. Voi avea acum şi *Eu* perechea Mea!"
A păşit de pe tronul Său, murmurând pentru Sine: „Există un sat în Galilea Iudeii. . ." Şi-a ridicat mâna şi 1-a chemat pe unul dintre arhangheli. „Gabriel!"

9b 77

23

A venit la locul acela enigmatic, portalul dintre lumea fizică şi cea spirituală. Şi înainte se apropiase de multe ori de această uşă şi păşise afară din lumea spirituală, pătrunzând în lumea materială ca să facă scurte vizite în vederea unor declaraţii, să modifice cursul agitat al istoriei sau să vorbească faţă în faţă cu unul din prorocii Lui.
însă astăzi îngerii au observat că era cu totul altfel. Stând în faţa uşii deschise, pe faţa Lui s-a aprins mânia; ochii Lui străluceau alb-fierbinte. în întreaga lor existenţă alături de El nu mai văzuseră o asemenea furie. Dintr-o dată, din rândul îngerilor se ridică un strigăt de groază.
Domnul Dumnezeu ***dispăruse.***
N-a trecut decât un moment până când ***au ştiut*** ceea ce făcuse El de fapt. însă uimirea creştea în continuare.
Deseori ei se întrebaseră de ce, în întreaga creaţie, a rămas doar unul singur fără pereche. Deşi, cu siguranţă, El nu putea să aibă ca pereche nici pe îngeri şi nici pe

ţb 78

jartea a Z~a

omul decăzut. Nici nu putea să creeze din nou, împotriva Cuvântului Său.
Totuşi, El era un Dumnezeu al tainelor; şi oarecum ei *ştiau* că dispariţia Lui era legată într-un fel de o pereche.
în acel moment de consternare, Gabriel şi-a ridicat mâna şi a anunţat:
Istoria universului este pe cale să cunoască
ceasul ei cel mai măreţ. Domnul Dumnezeu este pe cale
să se întrupeze în pântecele femeii
şi să se nască în chip omenesc.
O clipă domni tăcerea. înţelegerea cuvintelor lui Gabriel şi semnificaţia lor erau dincolo de limitele priceperii angelice.
Ce raţiune a Dumnezeului lor avea să-L conducă la un asemenea deznodământ? Dumnezeu

sub înfăţişarea trupului omenesc decăzut? Un om în formă de gândac era mult mai plauzibil. „De ce?", era întrebarea lor nerostită. „O pereche", căzură toţi de acord. „Cum?", era mirarea unanimă. „Nu ştim", a fost concluzia lor finală.
Mireasa Lui din rasa umană decăzută, întocmai ca a lui Osea? Este posibil? Sfântul Dumnezeu?! Probabil că va căuta cumva să o răscumpere; dar nimic din ceea ce era atât de decăzut nu putea fi vreodată ***atât*** de răscumpărat.
Şi totuşi, exista o raţiune! Dacă într-adevăr urma să se nască dintr-o femeie, El avea să fie Dumnezeu . . . vizibil.
d? jivina *iubire*
Şi dacă urma să devină Unul dintre locuitorii pământului, El avea să trăiască pe tărâmul în care *toate* speciile au o pereche.
Evident că exista ceva ce El ştia, iar ei nu ştiau, o
dimensiune a adevărului inaccesibilă puterii lor de înţelegere.
Această dimensiune a neştiinţei îngereşti deveni şi mai evidentă atunci când au descoperit că El alesese ca loc al naşterii Sale pământeşti nu un palat, ci un grajd.

a

3

■*a*

Băieţelul îşi vârî capul pe uşa întredeschisă şi privi ţintă la tânărul bărbat transpirat, ocupat cu repararea unei piese de mobilă ruptă.
„L-ai auzit pe profetul din pustie?", întrebă băieţelul.
„Nu", veni răspunsul amabil al tânărului tâmplar. „Am fost foarte ocupat aici în ultima vreme. După cum ştii, acum lucrez singur."
„Da, şi noi simţim foarte mult lipsa, lui Iosif", veni răspunsul liniştit şi trist al băieţelului.
„Oricum, eu mă duc să-l ascult pe profetul din pustie. Vii şi tu?"
„Da", răspunse tâmplarul, punându-şi de o parte lucrul terminat. „Este timpul să-l vizitez pe acest profet care face atâta vâlvă pe-aici."
„Poate te voi întâlni acolo", spuse băieţelul. Uşa era gata să se închidă, apoi, deodată, se deschise brusc. Capul băieţelului apăru din nou.
„Nu cumva îţi este frate, sau ceva de genul acesta?"
„Este vărul Meu", veni răspunsul.
„O. . . cred că eşti foarte mândru de asta!", spuse băieţelul respectuos.

$b 83

jivina *iubire*
„Foarte," replică tâmplarul. „Foarte, foarte mândru."
Uşa se închise. Tânărul tâmplar privi alene de jur împrejurul camerei, apoi, ezitând, îşi strânse ciocanul de lemn, dalta şi sculele de tâmplărie. Împreunându-Şi mâinile pe masa de lucru, Se înclină înainte şi îşi plecă capul.
„Cândva aveam în Mine focul iubirii unui Dumnezeu tânăr. Acestui foc i s-a mai adăugat acum pasiunea iubirii unui om tânăr. Această dragoste, scumpă lume, M-a împins acum spre mântuirea ta."
Pentru o clipă Tâmplarul Şi-a închis ochii; apoi trăgând în Sine o putere necunoscută, dintr-o

sursă necunoscută descoperită într-o lume necunoscută, S-a ridicat la statura Sa deplină şi a păşit afară, în uliţa prăfuită. Cu un gest de finalitate a închis uşa atelierului Său, S-a întors şi a rostit cu glas tare:
„Frate Ioane, este timpul să ne întâlnim. Cred că vrei să-Mi prezinţi pe cineva."
Pământul pustiului era un cuptor, iar soarele te orbea cu strălucirea sa; cu toate acestea, cât vedeai cu ochii erau numai oameni. Unii stăteau în picioare, cu ochii închişi, câţiva îngenunchează, mulţi plângeau, iar alţii, nemişcaţi, priveau fascinaţi. Toţi păreau că au dat uitării căldura dogorâtoare, întreaga lor atenţie fiind îndreptată asupra unui tânăr proroc înflăcărat, ce se urcase pe o piatră mare aflată în mijlocul lor. Glasul lui răsuna ca o trompetă de argint, iar în timp ce vorbea se întorcea, astfel încât focul privirii sale cucerea orice ochi. Pentru o clipă vocea lui ezită. I s-a părut că văzuse ceva la marginea mulţimii de oameni. Apoi, fiind sigur că nu făcuse altceva decât să-şi imagineze ceea ce nădăjduia de atâta timp, continuă să vorbească. Dar iat-o din nou - o lumină prea îndepărtată în mulţime pentru a-i putea distinge sursa, o lumină de origine neobişnuită. Profetul din pustie tăcu. îşi dădea seama că vede ceea ce nici un alt ochi nu putea să vadă. Vedea exact ceea ce aşteptase de atâta vreme.
SG d? jivina *iubire*
Lumina se mişca. Venea spre movila stâncoasă. Acolo era ceva - sau cineva - şi asupra Aceluia se odihnea slava lui Dumnezeu.
Mulţimea deveni tot mai neliniştită şi începu să se întoarcă în direcţia spre care rămase aţintită privirea lui Ioan. Doar pentru o clipă, omul - oricine ar fi fost - s-a aflat într-un mic spaţiu deschis. în acel moment Ioan a strigat cu putere:
„Iată!"
Acum toate privirile s-au întors în direcţia respectivă. Din nou tânărul pătrunse într-un loc deschis; o zguduire străbătu faţa Botezătorului.
^ Cum a lucrat Dumnezeu!
; Prietenul copilăriei mele,
″■ - Ruda mea apropiată,
'; Acesta este Fiul Măriei!
Atunci, nerăbdător şi hotărât, Ioan a **strigat cu glas ca**
de tunet: , .
„Iată,
Mielul lui Dumnezeu!"
Cei doi oameni au ajuns unul la celălalt şi s-au * îmbrăţişat, dar imediat ce au făcut-o, tânărul Tâmplar S-a ' şi îndreptat spre râu.
„Vino, frate Ioane. Astăzi, aici, trebuie să împlinim ceva."
„Şi ce-ar putea să fie acel ceva?", întrebă Ioan. „Toată neprihănirea", răspunse Tâmplarul, **păşind** în adâncurile apei.

31

„Cine a fost omul acela?",'se auzi o voce îndepărtată din mulţime.
„Ioane, cuvintele tale au fost ciudate. Nu eşti tu Mesia?", veni o altă întrebare.
Chiar în faţa lui stăteau doi dintre cei mai zeloşi tineri ucenici ai săi, ochii lor încercând să nu-1 piardă din priviri pe tânărul ce dispăruse atât de repede în mulţime.
„Ioane, explică-ne, te rog, ce-a fost aceasta?", întrebă încet unul din ei.
„Nu! Eu *nu* sunt Mesia!", răspunse Botezătorul.
„Atunci cine sunt eu? Eu sunt prietenul Mirelui! Am venit să-L prezint pe Mire . . ." Se opri în

mijlocul frazei, arătând cu mâna dreaptă de la un capăt al mulţimii la celălalt. . . *„miresei Lui\"*
Auzind lucrul *acesta,* doi tineri - care cândva crezuseră că vor fi ucenicii lui Ioan până la ultima lor suflare - s-au întors deodată şi s-au avântat în mulţime ca să-L urmeze pe tânărul Nazarinean, neştiind că aceasta era prima dată când, de la Grădina Edenului încoace, omul îl căuta pe Dumnezeu - ca să vorbească cu El, fără teamă, faţă în faţă.

ţb 87

Duhul din El L-a dus în pustie, dincolo de toate satele, de toate caravanele, dincolo de ape, acolo unde soarele încins şi nisipul aprins I-au secătuit puterea.
„Aici a fost ea ispitită", şopti El, aruncându-şi privirea de-a lungul nesfârşitelor dune de nisip. „Aici ea a trăit cu Mine. M-am îngrijit de toate nevoile ei, şi totuşi s-ar fi lepădat de Mine pentru pâine. M-a încercat. . . din nou şi din nou M-a ispitit, M-a înfruntat chiar. A preferat să se închine unui viţel de aur în loc să-şi asume cea mai grandioasă sarcină pe care o avea: să se închine unui Dumnezeu pe care nu-L putea vedea."
S-ar fi ridicat într-o poziţie mai înaltă, dar cele patruzeci de zile fără hrană avuseseră consecinţe serioase asupra trupului Său. Tânărul Tâmplar leşină şi se prăbuşi în nisipul încins. Câteva minute mai târziu tresări şi Se ridică în picioare cu greutate.
„E cineva pe aici, pe-aproape! Cum a putut să găsească cineva acest loc uitat?"
J^artea a 3~a
Zări în depărtare o lumină frumoasă şi lucitoare - o lumină care venea foarte hotărâtă *spre* El, lunecând uşor peste bolovani şi nisip . . . aşa cum alunecă şarpele pe pământ.
„Ăsta-i el!", suspină Tâmplarul şi fugi apoi, fără să ezite, spre figura strălucitoare. Distanţa ce îi despărţea se micşora cu repeziciune pe măsură ce se apropiau unul de celălalt. Deodată amândoi s-au oprit. Ca doi gladiatori se roteau unul în jurul celuilalt, fiecare privindu-şi adversarul cu uimire.
„Aceasta este deci cel care a venit la strămoşul Meu, Adam!", gândea Tâmplarul, cercetând atent fiecare trăsătură a minunatei creaturi ce se afla în faţa Lui."
„Deci Acesta este Dumnezeu ... în formă umană!", şopti celălalt în sinea lui, stăpânindu-şi cu greu amara bucurie. „Dumnezeu! Vizibil! Dumnezeu! Localizabil! Dumnezeu aici, în dimensiune, timp şi spaţiu! Dumnezeu, pe planeta *meal* Dumnezeu, întrupat în şubreda protecţie a sângelui, a oaselor şi a pielii! Dumnezeu! Vulnerabil!"
„Dumnezeu . . . care poate fi ucis!", strigă el aproape cu voce tare.
Niciodată nu îndrăznise Adversarul măcar să viseze, o oportunitate atât de misterioasă şi surprinzătoare!
în cele din urmă arhanghelul a rupt tăcerea. Vocea lui încântătoare părea că include în ea toată frumuseţea şi măreţia universului.
„Aşaaa . . . ", cântă el. „Deci, Tu eşti Cel ce pretinde a fi Fiul lui Dumnezeu." •
„Eu sunt Isus din Nazaret. De meserie Tâmplar. Născut din femeie."
divina *iubire*
„Nu eşti Tu Fiul lui Dumnezeu?", îl interpelă creatura strălucitoare. Cu aceste cuvinte - şi această provocare -îngerul luminii se aplecă şi luă în mână o piatră mare şi netedă.
„îţi este foame! Eşti slăbit de ***moarte",*** continuă El, accentuând caustic ultimul cuvânt. „Dacă eşti Fiul **lui** Dumnezeu, iată! Transformă această piatră în pâine şi ***mănăncă!"***
Tânărul Tâmplar privi îndelung la piatra respectivă.
„Deci aşa simte omul atunci când este ispitit - faţă în faţă - de către Ispititorul. Aşa a căzut deci creaţia Mea, Adam, în ziua aceea în Grădină.
Ah, şi iată-Mă acum pe Mine, având parte de aceeaşi ispită de care a avut-o Israel în acelaşi pustiu . . . Iată, chiar în acest loc!"
în timp ce se uita ţintă la piatră, tânărul simţi durerea din pântecele Său şi spasmele ce renăşteau în picioarele Sale. Apoi, ridicându-Şi capul şi privind ţintă în ochii acelui înger în

aşteptare, a şovăit. Acum ***simţea*** ispita şi **o** cunoştea. Apoi, din adâncimile străfundului Său a început să evoce vremurile străvechi şi îşi auzi propriile ***Lui*** cuvinte! Puterea se revărsă din Duhul Său în trupul Său!
„Lucifer! Ai uitat? Eu am scris aceste cuvinte:
„Omul nu va trăi numai cu pâine!"
„Omul va **trăi!** El va trăi . . ." Tâmplarul îşi duse mâna la piept. „Omul va trăi cu ***orice*** cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu!"
Un moment de furie licări pe faţa îngerului. . . apoi, zâmbind delicat, şi-a ridicat mâna. Imediat scena s-a schimbat şi cei doi stăteau acum pe vârful celui mai înalt **turn** al Templului. Tâmplarul **avea un echilibru** precar pe marginea acestui vârf.
jaAea a 3~a

91

„Dacă eşti Fiul lui ***Dumnezeu,*** sari ... de ***aicil*** Ştii prea bine, ce este scris: că El va porunci îngerilor ***Săi*** să Te păzească. Ei nu vor îngădui să Te loveşti cu piciorul de vreo piatră", continuă el dulce. „Ei te vor purta pe braţe."
Tâmplarul scrută înălţimile orbitoare. Având trupul slăbit, puterile începură să-L lase. Dar, în acelaşi moment, I se deschise în faţă lumea nevăzută. Era adevărat; putea să-i vadă; o legiune de îngeri era gata să se năpustească la cel mai mic cuvânt al Său.
Din nou gândul I se întoarse la poporul Israel. Cât de des au îndrăznit ei să pună la îndoială grija pe care le-o purta El! Din nou, propriile Lui cuvinte au izvorât din adâncul fiinţei Sale. Genunchii I se întăriră. Cu curaj, cu seninătate chiar, El răspunse:
„Lucifer, ai uitat? Eu însumi am scris:
„Să nu ispiteşti pe Domnul, Dumnezeul ***tău."***
Arhanghelul, prins fără gardă de un răspuns atât de sigur, a rămas buimăcit de cuvintele Tâmplarului. Pentru o clipă, proprii lui genunchi, care pe vremuri se plecaseră atât de des înaintea Dumnezeului său, s-au încovoiat. Dar imediat s-a smucit, eliberându-se din acest scurt dezechilibru psihic, şi ridică din nou mâna.
încă o dată scena se schimbă.
Erau acum pe un munte incredibil de înalt, de unde admirau panorama întregii lumi. Sub ei, strălucind într-o frumuseţe de ghirlande, erau toate marile împărăţii ale trecutului; lângă ei, împărăţiile prezentului. Dincolo de ei, foarte clar vizibile în viitor, erau împărăţii încă necunoscute. Unele dintre ele erau glorioase, unele puternice, altele luxuriante, iar altele chiar scânteiau în splendoare.
Ojl d$ jivina *iubire*
„Eu ştiu pentru ce ai venit", a sâsâit ca un şarpe îngerul. „Ai venit să domneşti! ... Să stăpâneşti acest pământ. Hai să scurtăm lucrarea misiunii Tale. Tu ştii că toate împărăţiile de pe pământ - cele trecute, prezente şi viitoare - sunt ale mele şi numai ale mele. Toate guvernele sunt ale mele!" îngerul se opri, dând posibilitate deplină unei replici.
Tâmplarul a ales să nu conteste o afirmaţie care amândoi ştiau că este adevărată. îngerul s-a apropiat foarte mult de El, cuvintele sale răsunând întocmai ca nişte melodii cereşti.
„îţi voi dărui Ţie *toate* aceste împărăţii! Vei putea să le stăpâneşti pe toate şi, o dată cu ele, toată această planetă! Ele nu numai că sunt ale mele, dar mi s-a permis să le pot *dărui* . . . oricui îmi va plăcea!"
Din nou Tâmplarul nu contestă cuvintele îngerului.
„Ţi le voi da toate ... Ţie. Nu trebuie să faci decât un lucru, doar un singur lucru. Aruncă-Te aici cu faţa la pământ. . . acum ... şi închină-Te *miel"*
Tânărul se uită din nou la împărăţii. Fiecare fibră a fiinţei Sale îl durea. Era extrem de slăbit. Era obosit, teribil de obosit. Sarcina ce-I stătea înainte părea atât de grea, cumplit de dificilă, cu un preţ ce trebuia plătit şi care, pentru moment, părea mult prea mare.
Dar, încă o dată, tânărul sări în picioare. Adâncul fiinţei Sale era invadat de cântecul

cuvintelor pe care le spusese cândva lui Israel.
înapoia Mea, Satano!
Căci este scris:
„Să te închini Domnului Dumnezeului tău!
Lui să-I slujeşti... şi numai Lui!"
^*Partea a 3~a*

93

îngerul s-a cutremurat de uimire la tăria acestui răspuns; pentru o clipă trupul i s-a convulsionat, faţa i s-a contractat, iar lumina fiinţei sale a pălit. Treptat însă, şi-a recăpătat tăria; aura luminii sale a început să strălucească din nou.
„Te voi lăsa pentru o vreme."
în momentul în care arhanghelul căzut dispăru, o mulţime de îngeri aleşi şi-au făcut apariţia lângă Domnul lor, exact în clipa când El Se ghemui pe stâncă.
După câteva clipe de îngrijire îngerească, Tânărul grav slăbit îşi deschise ochii; un zâmbet străbătu faţa Lui arsă de soare. Buzele Lui crăpate rostiră câteva cuvinte:
Aţi văzut?
Vă întreb, *Aţi* vâ^ut?!
Stânjeniţi, îngerii dădură afirmativ din cap, în semn de aprobare.
„Aţi văzut?", a strigat El din nou, străduindu-Se să Se ridice în picioare. „L-am înfrânt! Astăzi nu s-a mai repetat aici, nici scena din Grădina Edenului şi nici căderea lui Israel. De data aceasta el a pierdut, şi a pierdut în faţa unui om! A pierdut în faţa Mea nu ca Dumnezeu. El a^pierdut în faţa Mea ... ca Om! La fel de sigur că 1-a înşelat odată pe om este faptul că azi el a pierdut... în faţa . . . unui. . . *om\^a*
Tâmplarul Se îndreptă clătinându-Se spre o stâncă, în timp ce îngerii, de-a dreptul neobişnuiţi cu un asemenea comportament fără precedent, s-au dat înapoi. Omul din Nazaret Se sprijini de stâncă, îşi ridică
divina *iubire*
capul spre cerul înstelat, scăldat de lumina lunii şi strigă cu glas puternic:
„L-am învins! Eu, Isus din Nazaret, l-am învins!"
Acum, stând ţeapăn în picioare, îşi îndreptă privirea spre cer şi strigă din nou:
Curând . . .
Da, cât de curând ... Foarte, foarte curând!

33

„La o nuntă?"
„Da, plec la o nuntă în Cana", răspunse mama Lui. „îmi sunt prieteni. Ei m-au rugat să Te invit şi pe Tine."
„La o nuntă . . .", repetă El încet aceste cuvinte. „Da, trebuie să mă gândesc la asta; de fapt Eu am venit ..." Cuvintele Sale s-au sfârşit aici, dar mama Lui a înţeles.
în acea seară, la timpul stabilit, Măria plecă la nuntă fără Fiul ei, în timp ce El era adâncit în discuţii cu o mână de oameni ce îl urmau.
Mai târziu, în aceeaşi seară S-a îndreptat spre sătuleţul în care plecase mai devreme mama Lui, păşind gânditor pe uliţele-i înguste, urmărind oamenii care după o zi de muncă, se întorceau acasă, ascultând conversaţiile ce se auzeau din case, examinând căruţele ce se întorceau de la piaţă. 1 se părea că toţi arătau foarte obosiţi, iar înfăţişarea lor atât de goală. Bucuria părea că se îndepărtase de multă vreme de locul acesta. Totul, în ochii *Lui,* părea atât de *bătrân.*
Urechile Lui prinseră sunetul petrecerii. „Nunta. Acolo va fi destulă bucurie." Şi începu să

grăbească pasul.
<£$ jivina *iubire*
Tânărul Tâmplar intră în sala de nuntă printr-o mică uşă din dos, foarte târziu şi aproape neobservat. îşi croi drum spre un loc obscur, departe, în fundul sălii ticsite de oaspeţi şi începu să observe cu un neobişnuit interes ce se întâmpla acolo.
în centrul festivităţilor se afla o masă de ospăţ enormă, încărcată cu tot felul de mâncăruri delicioase. Se mai aflau acolo mirele, atât de tânăr, şi mireasa lui, atât de frumoasă. Era clar că amândoi erau foarte îndrăgostiţi. Şi, într-adevăr, odaia de nuntă era învăluită într-o atmosferă de bucurie.
Măria vorbea cu tânăra pereche. Chiar când era gata să plece, El observă că mirele a fost chemat deoparte de către doi slujitori ce păreau foarte îngrijoraţi.
„Deci aşa arată o nuntă. Aici mulţimea. Acolo frumoasa mireasă , mirele, vinul. . . Da, tot aşa va fi şi când Eu ..."
Gândurile Lui fură tulburate de o scenă mai profundă ***din lăuntrul*** Lui. Privi din nou odaia şi invitaţii de la nuntă. Ochii divini din fiinţa Lui au început să privească dincolo de sala aglomerată de oameni, spre un decor mult mai larg. Era o mulţime, da, întreaga ceată a omenirii decăzute. Feţele lor erau triste, vocile obosite, mărturisind de fapt ceea ce se găsea în inima lor. Bătrâneţea plutea în aer. Tânărul Tâmplar oftă profund, Întristându-Se de priveliştea deprimantă văzută de ochii Lui lăuntrici.
O voce blândă şi familiară, venită de undeva, părea că îl cheamă înapoi în spaţiile terestre. Se trezi pentru o clipă că urmăreşte ambele scene deodată: una, întreaga lume, alta, nunta aceasta. Atât de diferite şi, totuşi, atât de asemănătoare.
<rartea a 3~a
„Li s-a terminat vinul!", se auzi o voce.
Era mama Lui.
„Da, ştiu", spuse El, cu o tristeţe sporită, la vederea acestei scene duble şi la declaraţia ei, atât de corectă în apreciere.
Măria era obişnuită cu aceste interludii, când duhul şi mintea Lui se încrucişau între cele două lumi. Se opri o clipă şi repetă încet:
„Li s-a terminat vinul."
El S-a întors şi a privit-o, imaginea unei lumi triste zăbovind încă în privirile Lui ... o lume aflată într-o nevoie disperată de bucurie răscumpărătoare.
„Femeie, ştii ce-Mi ceri? Nu Mi-a sosit încă ceasul!"
„Ştiu", şopti ea din nou, liniştitor. „Totuşi, *această* nuntă a rămas chiar acum fără vin!" Şi spunând aceste vorbe se întoarse, pierzând zâmbetul dulce ce apăru pe faţa Fiului ei.
Măria traversă sala spre locul unde stătea mirele şi cei doi slujitori agitaţi. „Cred că vi s-a terminat vinul, nu-i aşa?"
„Da, ni s-a terminat. Şi n-am găsit alt vin în tot satul. Am căutat peste tot. Se pare că nimeni nu mai are vin."
„Atunci vă dau o sugestie", răspunse ea. „Vedeţi tânărul de acolo, cel ce sade în colţul cel mai îndepărtat al sălii?"
Faţa unuia din slujitori începu să pălească. „O, Doamne . . . N-am ştiut că *El* este aici. Este Tâmplarul devenit proroc. O, Doamne!"
„Mergeţi la El. Să faceţi tot ce vă va zice!"
Cei doi slujitori schimbară nedumeriţi câteva priviri. Unul din ei ridică uşor din umeri şi apoi amândoi porniră prudenţi spre colţul opus al sălii.
jivina *iubire*
„Oh, domnule. Noi. . . nouă ni s-a terminat vinul."
„Da, ştiu. Vi s-a terminat vinul de multă, multă vreme."
Din nou ce doi oameni schimbară priviri consternate.

„Domnule, ce să facem? Trebuie să avem vin şi la încheiere; aşa-i obiceiul."
„Un bun obicei, într-adevăr", spuse Tâmplarul. „Singurul lucru de care aveţi nevoie este un vin nou. *Cel mai bun* vin, ţinut pentru sfârşit! Vedeţi cele şase vase de colo?"
„Da, dar, domnule, nu putem să le folosim. Ele sunt puse acolo pentru ritualul curăţirii; ele sunt pentru cei morţi."
„Duceţi-vă. Umpleţi vasele acelea cu apă. După aceea scoateţi din ele şi duceţi nunului. El vă va spune ce să faceţi."
Slujitorii făcură ochii mari. „Domnule . . . !?
„Duceţi-vă!"
„Da, domnule."
în timp ce se întorceau ca să plece unul dintre slujitorii murmură cu voce tare: „Vase ale morţii. Oare ce aşteaptă El să iasă din aşa ceva?"
Tânărul Tâmplar continuă să privească vreme îndelungată, în timp ce mintea şi inima Lui erau pline de gânduri - gânduri poate asemănătoare celor pe care orice tânăr le are în astfel de ocazii, contemplându-şi viitoarea sa căsătorie.
Sărbătoarea se apropia fără îndoială de sfârşit, când o nouă energie, o nouă încântare străbătu întreaga sală. Ceva declanşase din nou cheful fiecăruia.
J^artea a 3~a

99

Tâmplarul Nazarinean se furişă neobservat din sala plină de lume, şi păşi încă o dată în noaptea din Cana. Se opri o clipă, atenţia fiindu-I atrasă de o discuţie ce avea loc la uşa sălii de ospăţ. Era nunul care ura noapte bună unor invitaţi.
„Niciodată în viaţa mea", spunea el. „Niciodată! întotdeauna mirele aşteaptă sfârşitul petrecerii şi atunci aduce vinul cel mai puţin bun! Dintre toate nunţile, vă spun că în nici un caz vinul de pe urmă nu a fost mai bun. Dar astă seară, ah, astă seară! Chiar la sfârşit - la *sfârşit,* fiţi atenţi - mirele a scos cel mai bun vin pe care l-am servit vreodată, aici sau în altă parte. Vinul fără pereche", râdea el, „ce n-a mai fost servit din zorii creaţiei."
„Ce idee! Cel mai bun vin, chiar la sfârşit. Ce idee *glorioasă]"*

34

„Ce mi-a spus El când L-am întâlnit prima oară?", răspunse levitul prietenului său, Iuda, pe când mergeau agale, alături de mulţimea care îl urma.
„Stăteam la o masă şi strângeam taxele. Nu, nu-i chiar adevărat. De fapt, afacerea mergea greoi, aşa cum deseori se întâmplă când este vorba de strâns taxe, aşa că îmi foloseam timpul ca să memorez o listă!"
„O listă?" întrebă Iuda.
„Da. Am învăţat pe de rost o mulţime de lucruri. Cele mai multe dintre acestea sunt legi. Ştii, lucruri de genul: fă asta, nu fă asta; ăsta-i păcat, ăla nu-i păcat. Asta e bine, aia nu e bine! Vezi tu, *aveam* o ambiţie. O, şi încă ce ambiţie! Să ştiu fiecare lege a religiei noastre. Să ştiu fiecare regulă ce se poate şti şi să le respect pe *toatei"*
îşi sfârşi vorbele cu un râs sănătos.
„Oricum, stăteam acolo atunci când a apărut o mulţime de oameni. . . una foarte asemănătoare cu asta. Era atâta freamăt în jur şi mă întrebam de ce. Apoi am văzut. Ah, era El! A venit spre locul unde şedeam. S-a uitat ţintă la mine, sau drept prin mine, şi apoi a zis:

Matei, voi împlini legile tale, Şi voi desfiinţa regulile. Acum vino şi urmează-Mă."

Matei râse din nou: „Acum ţin o nouă listă."
„Chiar aşa?", spuse prietenul lui surprins. „Ce fel de listă?"
„Ţin o listă cu toate lucrurile pe care El a spus că le va împlini sau le va spulbera, le va desfiinţa, le va anula, le va isprăvi, nimici sau anihila! Şi lista creşte. Aş putea adăuga la ea aproape zilnic."
Iuda zâmbi. „Pot să-ţi cer să-mi spui conţinutul *acesta* liste? îndrăznesc să o numesc listă. Sună însă mai degrabă a scenariu pentru Ziua judecăţii."
„Să vedem", răspunse Matei entuziasmat. „Până acum, lucrurile pe care le-am însemnat ca fiind sortite pentru nimicire sunt legile, regulile, Satan dacă vrei, oastea lui îngerească, demonii, guvernele, sistemul lumii. Fii atent la următoarele: lumea văzută şi cea nevăzută. De fapt, după câte am înţeles eu ... întregul cosmos; şi apoi mai sunt sabatul, zilele sfinte, tradiţiile, Templul, datinile, păcatul, creaţia şi. . ."
Cei doi se opriră, împreună cu întreaga mulţime. Undeva în faţa lor era ceva care le bloca trecerea. Puteau să vadă că, indiferent ce ar fi fost, tânărul Tâmplar îi acorda un interes deosebit.
„Levi, vezi expresia de pe faţa Lui? Eu am mai văzut-o înainte, în ocazii foarte rare, chiar memorabile aş putea spune. Şir dacă nu greşesc, urmează să mai adaugi ceva la lista aceea a ta, foarte curând."
Din oraşul Nain venea un cortegiu funebru bocind şi jelind, care se îndrepta spre cimitir. De îndată ce 1-a observat, Domnul S-a oprit. Bătaia tobelor, cadenţa loviturilor zgomotoase şi plânsetul bocitoarelor aproape că-L vrăjiseră. Sau poate că nu acestea îi captaseră atât de mult atenţia. Oare nu era mai degrabă ceva ce nici un ochi muritor nu putea să vadă, decât El?
în cortegiu era o femeie, o văduvă. în urma ei erau patru bărbaţi. Pe umerii lor era aşezat un catafalc, legănând trupul fără viaţă al unui tânăr. Dar mai era ceva acolo?
Da, mai era ceva, dar numai cei ce vedeau nevăzutul puteau cunoaşte acea prezenţă. EI putea să vadă şi, ceea ce a văzut, I-a stârnit întâi interesul, apoi cea mai cumplită furie.
Deasupra catafalcului întunecat şi îngrozitor, stătea îngerul Morţii, ţinând strâns băiatul în teritoriul rece care îi aparţinea.
Tâmplarul îşi ridică mâna. Timpul se opri în loc. Cei doi - Tâmplarul şi îngerul Morţii - stăteau acum singuri

ţb 102
J^aAea a O~a

ţb 103
în lumea spirituală. Tânărul Nazarinean, aproape înnebunit de mânie, se apropie brusc de îngerul negru.
„Tu!", strigă Moartea, buimăcită de uimire.
Tâmplarul clătină uşor din cap, pentru că în faţa Lui se afla o fiinţă grotească şi hidoasă. Apoi suspină adânc privind la acea fiinţă şi Se întrebă în sinea Lui:
Oare Eu,
Cel Ce am creat mielul, Să te fi făcut
Şi pe tine?
„Ne-am mai întâlnit", spuse Tâmplarul cu voce tare, insinuând o provocare în glasul Lui.
„Da", se auzi vocea bolborosită a Morţii. „M-ai împiedicat să-mi fac slujba ce mi-a fost încredinţată, şi mi-ai luat, în noaptea aceea prada ce mi se cuvenea. însă aici, astăzi, ai venit prea târziu, Fiu al lui Dumnezeu! Vezi?! Acesta este *deja* al meu. Chiar acum locuinţa lui este pe tărâmul meu ... şi *nimeni* nu poate pune piciorul acolo. Nimic," urlă îngerul negru, „nici o putere, nici o nădejde, nici un vis, nici o rugăciune nu-1 mai poate ajunge acum! Aici nu este noaptea de Paşte ... de data *aceasta* ai venit prea târziu!"
Strălucirea rece a Morţii primi ca ripostă focul privirii unei mânii nepotolite. Moartea se cutremură la vederea acestei furii atât de nestăpânite.

„Tu nu ştii toate lucrurile, Moarte nemuritoare", răspunse tânărul Tâmplar încleştându-Şi dinţii.
Tânărul îşi ridică din nou mâna. Scena timpului reapăru. Grăbit, Tâmplarul ieşi în mijlocul drumului; iar cortegiul funerar se opri pe neaşteptate. Cei patru bărbaţi, nesiguri de ceea ce se întâmpla, coborâră catafalcul, punându-1 pe pământ. O mulţime de
-wina
iubire
oameni, împreună cu toate gândurile lor, au rămas încremeniţi la vederea acestui Om complet mistuit de o furie lividă.
Tâmplarul îngenunche lângă copil, îşi întinse mâna spre el şi-1 atinse. Mama copilului scoase un strigăt. „Doamne, nu-1 atinge, căci este scris că nu trebuie să atingem necurăţia morţii."
Tânărul îşi ridică capul, îşi aţinti ochii asupra îngerului negru şi răspunse: „Moarte? Care moarte?"
îngerul râse batjocoritor, se aplecă uşor şi strânse şi mai tare copilul la piept.
Tandru ca întotdeauna, Tâmplarul îngenuncheat continuă să-Şi mişte mâna spre copil. Când mâna Tâmplarului atinse nu copilul, ci mâna Morţii, îngerul morţii ţipă de uimire, trăgându-şi mâna într-o agonie spumegândă. Mulţimea izbucni în strigăte sălbatice de teamă şi de bucurie. Băiatul îşi deschisese ochii şi se ridicase în picioare.
în timp ce mulţimea era stăpânită de un extaz haotic, tânărul Tâmplar porni repede pe drum în jos, ca să iasă iarăşi înaintea acelei creaturi negre şi teribile, care acum încerca să se facă nevăzută.
„Opreşte-te!", tună Domnul, în timp ce păşea peste trecut şi intra din nou în lumea nevăzută. Pentru prima dată de când i se dăduse frâu liber asupra creaţiei, în acea zi groaznică din Grădină, îngerul Morţii ascultă de porunca altuia.
„Moarte! Blestemată Moarte!", strigă Domnul, care ajunsese acum la capătul stăpânirii de Sine. „Ascultă-Mă, Moarte! Moarte . . . blestemată . . . osândită! înainte ca să apară pe scenă Mireasa Mea ... tu ... Moarte ... tu vei muri!"
jartea a 3
-a
105
Tânărul Tâmplar Se întoarse. Pe faţa Lui, unde doar cu câteva momente înainte ardea furia dezlănţuită, strălucea acum liniştea biruinţei.
„Matei."
„Da, ştiu, Iuda", răspunse levitul, scotocindu-şi buzunarele mantiei. „Oare unde *am* pus lista aia ..."

36

Tâmplarul era foarte obosit; ziua fusese lungă şi plină de necazuri. Dacă nu Se grăbea, avea să întârzie la o petrecere dată în cinstea Lui, dar mulţimea îl îmbulzea din toate părţile. înaintarea într-o astfel de situaţie era cel puţin dificilă.
Peste larma vuietului ce se stârnea în jurul Lui, se auzi un alt sunet, însă nu din această lume. Se auzi din nou un geamăt prelung şi trist. Toate celelalte voci au amuţit, ochii tuturor căutând sursa acestei sinistre cântări. Era un cântec al iadului ce străpungea cu o teamă de gheaţă chiar şi cel mai viteaz suflet. Copii au fugit, unii oameni şi-au astupat urechile, în timp ce alţii îşi strângeau veşmintele pe ei.
Tânărul Tâmplar răspunse numaidecât, croindu-Şi cărare printr-o mare de oameni spre strigătul înfiorător. Comportamentul Său a făcut ca mulţimea să se dea la o parte din faţa Sa,

descoperind la marginea ei ciudata creatură care cântase acea muzică diabolică.
Deodată geamătul ei se opri. în locul acestuia se auzi respiraţia greoaie şi trudită, interferată cu sforăituri şi

scâncete. Părul ei lung îi atârna atât de încâlcit pe cap şi pe umeri, încât nu puteai fi deloc sigur în ce parte era ea îndreptată.
Atunci, de sub grămada aceea murdară şi încâlcită, ieşiră două mâini neîncrezătoare, încolăcite ca două gheare, cu care ea îşi azvârli părul pe spate, scoţând la iveală o faţă schimonosită şi înceţoşată. Un geamăt dezgustat se ridică din mulţime. Faţa îi era murdară şi ochii sticloşi. Se întoarse spre soare şi îi căută focul, încercând parcă să găsească un drum înapoi spre realitate.
Tâmplarul păşi spre ea, umbra Lui căzându-i pe faţă. Ea se smiorcăi, apoi se luptă, încercând din nou - dar în zadar - să se elibereze de ceva ... să înţeleagă . . . totul.
Ochii ei împăienjeniţi întâlniră privirea Lui. Se răsuci pentru o clipă, apoi pe faţa ei îşi făcu apariţia un zâmbet hidos şi crud. Bocetul începu din nou - de data aceasta mai puternic şi mai sălbatic ca înainte. Muzica ei întunecată cobora şi apoi urca din nou în intensitate, asemenea unui psalm demonic ce sărbătorea vreun triumf pervers. Ritmul său jalnic flutura într-un fel acea biruinţă în faţa tânărului Nazarinean.
Tâmplarul ştia ce înseamnă acest bocet. îi cunoştea sursa şi ştia că subiectul acestei muzici trâmbiţate atât de zgomotos era robia ce încătuşa această fată.
Dar cine era această fată?
Chiar fiica lui Israel - odrasla unei desfrânate.
Cum fusese mama ei, aşa era şi ea acum. Mama ei păcătuise cu Egiptul şi Babilonul; fiica, la rândul ei, călcase de bună voie pe urmele mamei sale.
încă de mică fusese plină de dorinţe, încăpăţânată şi răzvrătită. Când a descoperit că bărbaţii îi pofteau trupul, a fost îmbătată de sentimentul puterii şi s-a

umplut de un dispreţ amar faţă de admiratorii ei. La început şi-a dăruit trupul, dar pe măsură ce se maturiza a început să pună preţ pe acest trup. Dispreţul se adâncea şi răzvrătirea era tot mai violentă, cu toate că se fălea în păcatul ei şi purta cu mândrie titlul de prostituată, încetul cu încetul, forţele întunecate ale locurilor de jos şi-au făcut casă în fiinţa ei trupească.
„Cu adevărat, fiica lui Ieru", suspină Galileanul.
Bocetul se potoli; fata se lupta iarăşi cu nişte forţe nevăzute. Un rânjet batjocoritor i se cristaliza pe faţă, urmat de un râs - un râs provocator, ironic, adresat direct profetului din Galilea.
Orice ochi care privea această scenă îşi putea da seama că ceva - sau cineva - dinăuntrul ei îşi bătea joc de tânărul profet, deşi motivul acestei batjocuri nu era deloc clar.
Mila, mânia şi compătimirea ţâşniră din fiinţa Lui. Ba mai mult. Din inima Lui izvorî o expresie a dragostei de neconfundat, care i se revărsă apoi peste toată faţa!
Ce anume de la această fată captase într-atâta atenţia Domnului?
Acum era pe cale să aibă loc un moment important al istoriei divine.
Tâmplarul cercetă faţa tinerei fete. Privi dincolo de ochii ei sălbatici şi goi. îi văzu singurătatea lăuntrică, durerea, cicatricele, figura atât de îmbătrânită. îi văzu rana, sentimentul trădării; văzu teroarea nebună ce-i cuprinse chiar atunci inima, strigătul ei mut după ajutor.
El privi dincolo de groaza exterioară, de cinism, de ofense, de bombăneli şi mârâieli, de râsetul ei hain. Văzu demonul din ea - nu, şapte demoni. îi văzu sufletul întunecat, care avea nevoie de mântuire. Dar privirea

Lui divină pătrunse încă şi mai adânc! Văzu duhul omenesc - cenuşiu, fără viaţă. Duhul omului - aflat în străfundul fiecărei fiinţe umane, care aparţine totuşi tărâmului ceresc - zăcea acolo, mort şi rece, încă de pe vremea căderii lui Adam.
Privind şi mai adânc, El mai văzu şi altceva. O tânără frumoasă, frumoasă! Dar era posibil aşa ceva? îşi ridică mâna.
Tânărul Tâmplar nu mai vedea acum fata sau mulţimea din jurul Lui; privea înapoi în eternitate, chiar în vremurile dinainte de veşnicii, spre un moment necunoscut de nimeni - momentul când îşi delimitase porţiuni ale propriei Sale naturi divine ... le delimitase astfel încât, într-o zi, acestea să poată deveni porţiuni ale ...
O văzuse! O parte a fiinţei Sale care nu doar că fusese delimitată, ci ***a fost chiar prima*** parte delimitată.
îşi lăsă mâna în jos. Privi din nou duhul mort din acea fată.
Duhul ei este *destinat*
să trăiască - ***din nou!***
Delimitat în Mine,
înainte de întemeierea veacurilor.
Am hotărât, chiar atunci,
ca *aceasta* să devină . . .
Ceva din tânăra fată simţi intensitatea privirii Lui cercetătoare. Dându-se înapoi, fata începu să urle şi să se lovească cu palmele peste corp. Furia şi blestemul se transformară în nebunie.
Tâmplarul răspunse imediat. îşi ridică mâna şi o îndreptă direct către fată. Cu o voce cutremurătoare, ce a răsunat ca un bubuit de tunet, strigă:
110 *d%* divina *iubire*
*
Ea *nu* este a ta!
Las-o în pace.
Ieşi afară!!
Acum şi pentru totdeauna!
Trupul tinerei fete se strâmbă într-un mod hidos, iar ochii i se umplură de groază, ca şi cum ar fi suferit o durere de nedescris. Un urlet respingător ţâşni din gura ei. Apoi, scoase un ţipăt atât de înfiorător încât celor prezenţi le trecu un fior rece pe şira spinării şi căzu grămadă la pământ. Nu exista nici o îndoială în mintea nimănui. Fata era moartă.
Instinctiv, mai multe femei se îndreptară în grabă spre locul în care căzuse trupul fără viaţă al fetei. I-au tras părul la o parte şi o priviră cu o uimire consternată.
Fata adormise, faţa ei fiind invadată de o pace senină.
Şi neobservat de nimeni, tânărul Tâmplar plecă pe furiş, aproape întârziind la cina la care trebuia să meargă.
Fata a rămas acolo, zăcând la pământ . . . Dar cine era?
Cine era, în *realitate,* această fată?

37

Cel mai bogat om din oraş era un fariseu - înstărit şi religios. El avea să fie gazda Tâmplarului în seara aceea.
Tâmplarul fu întâmpinat la uşa vilei luxuriante de către un slujitor bine îmbrăcat, care 1-a condus în grabă prin casă, până într-o grădină mare şi deschisă. Nu departe, pe zidul cetăţii, se putea vedea sub cerul luminat de strălucirea lunii, profilul turnului de veghe al străjii.
Pe iarba din mijlocul grădinii era întinsă o vastă tapiserie acoperită cu nenumărate sortimente

de mâncăruri exotice. Se părea că pretutindeni mişunau slujitori, alergând cu paşi mărunţi, unii conducând invitaţii la locurile lor, alţii aducând în grădină tăvi tot mai imense cu delicatese.
Printre invitaţi erau prezenţi şi conducătorii oraşului.
Simon, stând în fundul grădinii, îi făcu semn tânărului proroc să poftească la loc de cinste, chiar alături de el. Apoi sună dintr-un clopoţel. Urmând exemplul gazdei, toţi au îngenuncheat şi s-au aşezat jos, întorcân-du-se pe o parte, şi au început să mănânce.
^> 111
112 d? jivina *iubire*
Era acolo muzică, vin, râsete şi o atmosferă de petrecere relaxantă. Toate indicau reuşita acestei seri încântătoare cu o gazdă bogată şi un tânăr profet renumit. Probabil, către sfârşitul mesei urma să existe chiar un timp dedicat întrebărilor puse oaspetelui de onoare. Dar lucrurile aveau să ia o altă întorsătură.
La doar câteva minute după începerea cinei, s-a produs un mic freamăt la uşă, suficient pentru a capta atenţia unora, şi ca urmare să provoace o avalanşă de şuşoteli, într-o clipă toată grădina a fost cuprinsă de o linişte de moarte. în uşă stătea o femeie a străzii. Acum cel mai strident zgomot nu era altul decât respiraţia încordată a o sută de suflete. De undeva se auziră cuvintele: „Este prostituata!"
Simon se simţi umilit. O asemenea tulburare din partea unei femei a străzii, aici ... în casa ***lui.*** în prezenţa *acestui* înalt oaspete. De necrezut!
Pentru un moment, parcă prea lung pentru toţi, tânăra fată a rămas nemişcată în uşă. Unii se minunau în sinea lor că fetei nu-i era ruşine şi nici teamă. Părea a fi mai degrabă liniştită şi senină.
Alţii se întrebau când va începe acel urlet ascuţit şi nefiresc, parcă din altă lume, în timp ce alţii au observat că ea părea cu totul schimbată.
între timp, oaspetele galilean continua să mănânce, fără să Se deranjeze măcar să-Şi ridice privirea.
Tânăra fată începu să se mişte. Starea de tensiune crescu dintr-o dată, pentru că nu mai exista nici o îndoială în ceea ce priveşte destinaţia ei. Toate privirile urmăreau încremenite mişcarea fetei care traversă grădina şi se aşeză chiar în spatele tânărului proroc, la picioarele Lui.
J^artea a <J~c
ţb 113

L

Întorcându-Şi capul şi privind peste umăr, tânărul luă cunoştinţă pentru prima dată de prezenţa fetei. Pentru un moment incredibil de lung, totul încremeni în tăcere.
Fata scoase de sub veşminte un vas frumos, cu siguranţă plin cu vreun mir exotic şi extrem de scump; era, fără îndoială, un vas de alabastru ce reprezenta toată averea ei. Cu o graţie ieşită din comun şi o demnitate învecinată cu regalitatea, ea a spart vasul la unul din capete şi s-a lăsat în genunchi. Locul se umplu imediat cu un miros bogat, îmbătător, de parfum exotic.
Simon privi îngrozit această scenă, încercând să nu dea crezare faptului că o femeie necurată se afla la o distanţă atât de mică de el, ba ***mai mult,*** chiar la picioarele tânărului proroc. Se întoarse către unul din demnitari şi-i şopti astfel încât să poată fi auzit: „Cu siguranţă că dacă omul acesta ar fi proroc ar şti că aceasta este o femeie a străzii, o spurcată! Cu siguranţă ... El nu i-ar permite să-L atingă."

Totuşi, alţii rostiră cu voce tare: „Cu siguranţă că ea nu-L va atinge. El este un om al lui Dumnezeu!"
Tânăra fată începu să toarne preţiosul mir pe picioarele Tâmplarului. în acelaşi timp îşi ridică mai întâi faţa, apoi o mână spre cer, în timp ce lacrimi fierbinţi i se scurgeau încet pe faţă. Curând, lacrimile cădeau pe picioarele Lui şi se amestecau acolo cu mirul.
Domnul nu protestă şi nici nu Se clinti din loc.
Un murmur de necredinţă revoltătoare umplu locul, în momentul în care femeia păcătoasă începu nu doar să-I spele picioarele cu mir şi cu lacrimile ei, ci şi să se aplece şi cu dragoste - cu pasiune chiar - să îi sărute picioarele.
jivina *iubire*
Şi de undeva, de pe zidurile cetăţii, străjerul de noapte rostea psalmul serii:
Să iubeşti Pe Domnul Dumnezeul Tău Cu tot sufletul tău Şi cu toată inima ta Şi cu toată puterea ta.
Dar *nimeni* nu părea să fi auzit, iar cei ce-au auzit, nu au înţeles.
Atunci, apucându-şi cosiţele lungi ale frumosului ei păr, tânăra fată le înfăşură strâns laolaltă, făcând din ele un ştergar, şi începu să-I şteargă picioarele. Le-a şters până s-au uscat - adică au mai rămas doar ultimele ei lacrimi.
Spune-mi, te rog, cine este această tânără incredibilă?

38

„Simone."
Tânărul proroc îşi întrerupse tăcerea cu o voce tulburător de calmă.
„Simone, tu eşti un om care te îngrijeşti de lucrurile lui Dumnezeu. Ai dat, dacă nu Mă înşel, acest ospăţ în cinstea Mea?"
„Da, este adevărat."
„Când am intrat în casa ta, Simone, tu nu mi-ai dat nici o sărutare de bun venit pe obraz; nici un slujitor nu Mi-a spălat picioarele de praful acestei zile. Dar femeia aceasta, pe care o numeşti femeie păcătoasă, a venit şi Mi-a spălat picioarele nu cu apă, ci cu cel mai scump mir ... şi cu lacrimile ei. Mai mult, Mi le-a şters sărutându-le."
„Acum, Simone, am o întrebare. Doi oameni aveau datorii mari faţă de un rege, dar unul dintre ei datora o sumă mai mare. Regele le-a iertat la amândoi datoriile. Care din cei doi crezi că 1-a iubit mai mult, Simone?"
Simon se făcu roşu de supărare şi stânjeneală. Rumegă atent fiecare cuvânt al răspunsului său.
ţb 115
divina
iubire
„Socotesc, Doamne, că cel ce datora mai mult."
„Ai spus adevărul, Simone."
Şi, ridicându-Se, Domnul Se întoarse cu faţa spre tânăra fată. I-a întins mâna şi a ridicat-o în picioare.
„într-adevăr, celui ce i se iartă puţin, iubeşte puţin. Celui ce i se iartă mult, iubeşte mult", spuse El, privind ţintă la tânăra fată ... a cărei faţă devenise un râu de lacrimi strălucitoare.
„Eşti iertată şi curăţită. Totul este trecut, ca şi cum n-ar fi fost niciodată."
Tânăra se uită la El ca şi când ar fi înţeles cele mai profunde înţelesuri ale fiecărui cuvânt al Său.
„Acum, du-te, copilo ... şi să nu mai păcătuieşti."
Tânăra fată nu se mişcă, ci a preferat să se arunce, încă o dată, în genunchi.
„Domnul meu şi Dumnezeul meu. Sunt curată ... şi nu voi mai păcătui. . . Şi nu voi mai pleca de la Tine niciodată . . . niciodată ..."

39

L

Vreo douăzeci de bărbaţi şi patru femei îl însoţeau oriunde călătorea. Din ziua propriei eliberări, ea nu a cerut, ci pur şi simplu *a devenit* parte a acelui grup mic ce îl urma. Oriunde mergea El, era şi ea alături, revărsându-şi asupra Lui întreaga ei dragoste şi întreaga ei viaţă. în primele ceasuri ale dimineţii, o puteai vedea pregătindu-I micul dejun. Când El Se aşeza jos ca să dea învăţături, *ea* era acolo, la picioarele Lui. Când pleca, ea pleca împreună cu El. Când cei douăzeci îl solicitau prea mult, ea se împotrivea discret, dar ferm. îi spăla picioarele, îl servea la masă, avea grijă de îmbrăcămintea Lui, iar seara îi punea fructe la căpătâiul patului. Cel ce a spus despre Sine: „Eu sunt apa vieţii", avea întotdeauna în preajmă apă rece pe care putea s-o bea -din mâinile *ei.* Când nopţile erau reci, ea se îngrijea ca în casa în care era El găzduit să fie cald. Sub soarele fierbinte şi dogoritor al verii, ea mergea alături de micul grup de bărbaţi, din sat în sat, din oraş în oraş - urmân-du-L întotdeauna.

& 17

110 d?[1] ©ivina *iubire*
De ce atâta devotament?
Pentru că îl adora. îl iubea cu ardoare şi dăruire. Era din cale-afară de îndrăgostită, totalmente extaziată şi absolut înamorată de Domnul şi învăţătorul ei. Nu-i păsa de cei ce ştiau acest lucru. Era deranjant de neafectată de acest subiect.
Până la urmă, ceilalţi s-au obişnuit cu această privelişte a adorării sale oarbe, a revărsării afecţiunii, care dăinuia neîntrerupt, de la ivirea zorilor şi până la ultima rază din amurg, în fiecare zi şi an ce trecea.
Ba chiar ei au învăţat de la ea. Da. *Toţi* arătau o aceeaşi dragoste faţă de El ca şi ea, dar *vorbeau* despre răsturnarea conducerii romane, de abolirea statului evreu prezent, de instaurarea unui tron impunător, de răzbunarea zvonurilor rele referitoare la Domnul lor, care păreau că se răspândeau mereu. Visau să exercite atât putere politică, cât şi spirituală, să scoată demoni, să-1 arunce pe Cezar într-o închisoare, iar pe Satan într-un iad de flăcări.
Ei îi declarau dragoste, dar vorbeau despre putere şi faimă. însă încetul cu încetul s-au schimbat; pe măsură ce lunile se transformau în ani, vorbeau tot mai puţin de cuceriri şi victorii, îndreptându-şi atenţia tot mai mult la dragostea faţă de Dumnezeul lor.
Cel mai uimitor lucru dintre toate era acesta: El răspundea. Le răspundea cu dragoste. Părea puţin ciudat ... ca Fiul lui Dumnezeu să Se îngrijească de ei, să fie afectuos, să iubească şi să răspundă cu dragoste . . . atât de profundă, atât de desăvârşită. Pentru ei, faptul că Dumnezeu poate să iubească cu o asemenea ardoare era pur şi simplu ceva de neimaginat. De asemenea nu erau
^Partea a 3~a

în stare să înţeleagă îndeajuns de ce le era atât de greu să-şi exprime dragostea faţă de El. Secole nenumărate la rând, mama ei căzuse la acest subiect simplu, dar acum, în ochii tuturor, această fată modestă împlinea cea mai mare poruncă din întregul univers. Să-şi *iubească*

Dumnezeul.
Urmărind-o, ei au observat că deşi ea îşi exprima dragostea prin slujire şi purtare de grijă, totuşi, manifestarea supremă a dragostei ei era în priviri, în inimă, în suflet şi în înflăcărarea şi pasiunea întregii sale fiinţe. Această dragoste nu era o abstracţie, nu era un lucru fără vlagă. Fără şovăire, zi de zi, cu o abandonare totală de sine - îl iubea. Vedeai acest lucru în ochii ei, în îngenuncherea ei, în momentele de laudă şi de bucurie, şi atunci când îl privea direct în faţă - ceea ce se întâmpla aproape tot timpul.
Cine este această fată . . . această *incredibilă* fată?

L

Acel sentiment străvechi al singurătăţii îl cuprinse încă o dată. Retrăgându-Se pe neobservate din mijlocul oamenilor, El părăsi oraşul şi îşi croi încet drum pe povârnişurile Muntelui Măslinilor. Ajuns într-un loc prielnic, Se opri, îngenunche şi, rezemându-Se de unul dintre copaci, începu să contemple oraşul, care se întindea în vale, înaintea Lui.
Urmărise această cetate de peste două mii de ani; şi tot de atâţia ani aceasta I-a frânt inima. A suspinat adânc, Şi-a pus bărbia în podul palmelor şi a început să plângă încet.
Privirea lui se intensifică, iar imaginea oraşului de jos începu să facă loc unei imagini cereşti. încet, oraşul cu oameni, case şi temple, se strânse laolaltă, devenind un întreg. Din acest mozaic în vârtejuri, ieşi la iveală o singură formă. în locul oraşului apăru în vale o femeie foarte tânără şi foarte frumoasă. Era îmbrăcată în alb.
El pronunţă doar un singur cuvânt:
Ieru.

Era foarte, foarte tânără şi extraordinar de frumoasă, în timp ce o privea, îşi aducea aminte cum ajunsese ea în această ţară promisă şi cum şi-a făcut casă în centrul Iudeii. în acele zile, frumuseţea şi inocenţa ei îţi tăiau respiraţia. Totuşi, chiar de la început, părea că manifestă o curiozitate exagerată faţă de căile oamenilor care o înconjurau şi a dumnezeilor lor străini. în zilele lui Solomon, în culmea frumuseţii ei, şi-a călcat legământul pe care îl încheiase cu El şi s-a aruncat în lumea *lor.*
A stat multă vreme şi a privit ţintă la fata din vale şi, pe măsură ce minutele treceau, tânăra fată părea că îmbătrâneşte. Trăsăturile ei, de altfel ca şi inima, se înăspreau.
El ştia. Curând, ea avea să se unească cu alţii în uciderea chiar a Aceluia cu care a fost logodită. Ba mai mult. Acum nu era doar bătrână, ci era pe cale să devină, *încă o dată,* o ucigaşă. Apoi, El mai ştia că Ieru avea să *moară* în curând! Va muri şi niciodată nu va mai învia.
Şi nu numai ea, ci toţi cei care au amăgit-o, îndepărtând-o de El. Rivalii Lui, duşmanii - toţi aveau să se sfârşească în curând.
în locul ei avea să apară o fiinţă spirituală a cărei imagine fusese această femeie. Va veni alta, cu mult mai frumoasă decât ea. O nouă ... Şi gândurile I-au fost întrerupte brusc.
„Domnul meu, nu Te-aş fi deranjat, dar este ceva important - foarte important."
„Da?"
„Am sesizat un complot. Nu suntem siguri de detalii, dar se pare că cineva ..."
„Da, ştiu. Ştiut de foarte multă vreme. Să nu te îngrijoreze acest lucru. Acest fapt este foarte atent urmărit de

Tatăl Meu. Acum pot să-ţi cer un lucru? Vrei să mă aştepţi la poalele muntelui? Vreau să mai rămân singur câteva clipe."
„Da, Doamne", răspunse ucenicul, retrăgându-se grăbit de pe creştetul muntelui.
El îşi întoarse din nou privirea spre oraşul de jos. îngrozitoarea conştientă a ceea ce fusese cu adevărat această străveche cetate, pur şi simplu îl devora. Printre şuvoaie de lacrimi şi suspine de durere, El strigă:
„O, Ierusalime, Ierusalime. De multe ori ai omorât cu pietre chiar pe cei ce veneau să te salveze. De câte ori te-au chemat ei... te-am chemat *Eu* ... ca să te întorci. Dar nu te-ai întors. De câte ori te-aş fi luat pe braţele Mele ocrotitoare, aşa cum îşi ia cloşca puii sub aripile ei, dar n-ai vrut." O, Ieru, Ieru,
Ierusalime,
în seara asta ţi se va pecetlui destinul. . . pentru totdeauna!
Târziu, în acea noapte, o figură singuratică era condusă de la locul Ei de rugăciune din livada de măslini, spre o sală de judecată, pentru a fi acuzată acolo de blasfemie împotriva lui Dumnezeu. Câţiva îl iubiseră, dar mult mai mulţi erau cei care L-au urât.
Procesul de la miezul nopţii a scos în evidenţă acest fapt. Cuvintele Lui erau răstălmăcite; martori mincinoşi spuneau părinţilor cetăţii acele cuvinte care trebuiau spuse. Scopul întregii acţiuni era clar. Ei nu voiau ca acest Galilean turbulent să mai existe.
Prin urmare, verdictul final a fost: „Acest om nu mai merită să trăiască". Trebuia să fie condus din sala de judecată la întâlnirea Lui cu moartea.
Este curios ce trece uneori prin mintea unui om care trebuie să stea faţă-n faţă cu moartea, nu-i aşa? El Şi-a amintit de un moment din trecutul îndepărtat. De o discuţie.
„Adame, vezi această sămânţă? în Mine şi în această sămânţă, există un principiu ce nu poate fi anulat. Dacă

sămânţa trăieşte . . . rămâne *singură.* Dar dacă cade în pământ şi moare ..."
„Adormi aici, Adame, sau rămâi veşnic singur! *Trăieşte* şi vei suporta singurătatea. Mori şi te vei înmulţi."
Gândurile Lui au fost întrerupte. Se pare că fusese făcută o mică greşeală. Trebuia să fie judecat a doua oară.
Ocupaţia inamică a ţării reclama judecarea acestui caz şi de către guvernul străin.
Conducătorii evrei şi păgânul guvernator străin trebuiau să cadă de acord în ceea ce priveşte sfârşitul acestui Om. Evreii şi neamurile trebuiau să fie una în această chestiune, astfel că L-au dus la palatul lui Pilat.
Târr^larul examina cu atenţie faţa omului ce încerca să scape de la execuţie o victimă nevinovată, însă această victimă nu a ales să fie scăpată.
în timpul discuţiei dintre cei doi au fost abordate multe lucruri, unul dintre acestea fiind guvernarea.
„înainte ca această zi să se sfârşească", îi spuse Tâmplarul prozaic, *„atât* guvernele voastre, *cât* şi neamurile voastre vor fi executate împreună cu Mine."
Atunci Pilat porunci ca El să fie dat din nou în mâinile vrăjmaşilor Săi.
Deci, conducerile pământeşti căzuseră de acord acum: El trebuie să moară. Dar mai trebuia un vot pentru a fi unanimitate totală. Prin urmare, cetăţenii oraşului au fost strânşi laolaltă ca să dea propriul lor verdict.

El a fost dus într-un balcon ce domina vasta curte. Ei erau adunaţi acolo, cât cuprindeai cu privirea, strigând şi urlând. Ochii Lui se înceţoşară, iar mulţimea dinaintea Lui începu să i se învârtă în minte. încet întreaga scenă se transformă.
înaintea Lui stătea logodnica Sa, Ieru. Ea îşi ridică mâna şi o scutură ameninţător. Faţa ei radia de furie şi dispreţ şi, dând frâu liber sentimentelor, strigă: „Afară cu El! Răstigneşte-L! Răstigneşte-L!"
El îşi întoarse capul şi închise ochii, încercând să şteargă imaginea urii ei absolute. Dar ea îşi întări alegerea făcută, strigând din nou: „Răstigneşte-L! Răstigneşte-L!"
Din adâncul fiinţei Lui, El suspină:
O, Ieru, Ieru . . . Ierusalime!
Verdictul fiind definitiv, soldaţii păgânătăţii şi-au scos atunci victima afară din curtea de judecată, în stradă, ducând-o la închisoarea ce aştepta. L-au condus prin camere întunecate. L-au dezbrăcat. Apoi L-au bătut . . . fără milă.
Pentru o clipă îşi pierduse conştiinţa. Când Se trezi, îşi duse mâna instinctiv la piept.
„Nu. încă nu. Sunt încă întreg."
Se rostogoli pe podeaua rece de piatră, încercând apoi să Se ridice, dar leşină de durere.
Printre buzele umflate, El şopti:
încă nu, Adame. încă nu. Dar în curând.
Pe jumătate orb, aproape mort, El tara după Sine grinda de lemn spre dezgustătoarea înălţime. Cu ochii însângeraţi, zări pentru prima oară culmea Golgotei şi auzi sunetul ciocanelor terminând de îmbinat instrumentul de execuţie.
L-au întors pe Tâmplar în aşa fel încât Acesta să poată vedea ceea ce zăcea pe pământ înaintea Lui.
Crucea!
Nu o mai văzuse din ziua *aceea* . . . ziua dinaintea naşterii veşniciei.
îşi ridică capul învineţit şi căută să vadă - cu ochii aproape orbiţi - dacă toate celelalte erau la locurile lor. Da, iată-le acolo: cuiele, ciocanul, inscripţia batjocoritoare şi fierea. Toate erau prezente, fiind indisolubil legate vreme de nenumărate veacuri.
Din nou îşi aruncă privirea spre crucea ce stătea înaintea Lui. Nimeni de pe pământ şi nici din ceruri nu şi-ar fi putut închipui vreodată că acea bucată de lemn constituia singura şi cea mai distructivă forţă din tot universul creat, capabilă să distrugă tot ce a fost creat vreodată.
ţb 127
12o d? jivina *iubire*
Dar lipsea ceva!
Se întoarse încet, cercetând din priviri întreaga panoramă macabră din jurul Său. Era acolo! în mâinile unui soldat roman. Suliţa!
Un sentiment al împlinirii îi umplu dintr-o dată fiinţa. Un zâmbet slab se lupta să iasă la suprafaţă pe faţa Lui rănită.
„Pe cruce cu El. Răstigniţi-L!", strigă cineva din mulţime.
„O, nici nu aveţi idee ce veţi răstigni astăzi", şopti El. Apoi, Întorcându-Şi ochii spre cer, şopti din nou, ca pentru lumea nevăzută: „Totul este gata."
Şi cu aceste simple cuvinte locuinţa cerurilor se goli, întreaga oaste îngerească năvălind în timp, pentru a ocupa poziţii pe fiecare acoperiş, pe fiecare deal şi munte din jurul Ierusalimului. De mii de ori zeci de mii de săbii erau trase din teacă de nişte îngeri ofensaţi şi înlăcrimaţi. Fiecare fibră a fiinţei lor aştepta încordată o poruncă - orice poruncă - care să le îngăduie să-şi dezlănţuie răzbunarea împotriva acelei înălţimi.
Soldaţii începură să-L îmbrâncească fără milă, trântindu-L pe grinda de lemn, doar ca să descopere disponibilitatea Lui totală de-a Se aşeza pe cruce şi de a-Şi întinde mâinile şi picioarele. Nu le-a scăpat nici faptul că acest captiv al lor Şi-a deschis singur palmele în aşteptarea cuielor.

Unul dintre ostaşi, ezitând doar o clipă în timp ce îl contempla pe acest Om ciudat dinaintea lui, luă un cui lung şi rece, iar apoi apucă ciocanul greoi de fier. Apăsă puternic cuiul în încheietura mâinii şi ridică ciocanul în aer.
jartea a 3~a
129
Tâmplarul ridică încet cealaltă mână, şi *timpul se opri în Iod*
în adâncul duhului fiecărui înger, care ardea ca focul, răsună porunca negrăită şi de necrezut a Domnului lor. Pentru o singură clipă ezitară.
„Acum!", porunci Tâmplarul.

L

El nu le dăduse numai o poruncă, ci şi capacitatea de a face ceva ce până în acel moment, nu făcuse decât El. Pentru a împlini voia Sa, El îngăduise acum mesagerilor Lui să devină stăpâni ai timpului şi spaţiului. Aveau să cunoască ceea ce numai *„EU SUNT"* cunoscuse vreodată înainte: următoarele câteva momente puteau să se mişte spre orice punct din timp, sau din spaţiu ... sau din veşnicie. Puteau străbate coridoarele timpului, ajungând după dorinţă în orice loc din istorie. Aveau să traverseze toate timpurile - şi ***multe*** locuri din veşnicie - mişcându-se, dacă era necesar, în ***ambele*** direcţii ale veşniciei, chiar şi în veacul dinaintea veacurilor; şi dacă era nevoie ajungeau chiar şi la sfârşitul tuturor veacurilor.
Deplasându-se cu o-viteză uimitoare, mai mare decât îşi puteau ei imagina, fiecare se îndreptă spre locul stabilit ca să împlinească voia Stăpânului lor.
130

.
îngerul ce purta simplul nume de „Mesager" era cel ce a plonjat înapoi prin tot timpul, apoi prin toată veşnicia trecută - chiar până la epoca dinaintea ***tuturor*** lucrurilor, *cu excepţia* ***lui*** *Dumnezeul* Ajungând acolo, găsi un miel - ucis - pe o cruce de lemn. Apucând acel trofeu al dragostei nesfârşite, necunoscut până atunci, 1-a purtat prin veşnicie şi timp până a ajuns în cele din urmă la Golgota, pentru a face acea cruce - şi mielul - una cu blestematul lemn şi cu Tâmplarul ce zăcea întins pe el.
Un alt înger s-a dus în acel loc demult uitat în care Eva şi Set au îngropat odată trupul unui Adam străvechi. Cu puterea şi darurile caracteristice fiinţelor duhovniceşti, îngerul a luat în braţele lui pe întâiul născut al speciei noastre şi 1-a purtat înainte prin timp, ajungând în cele din urmă până la Calvar. Ştiţi, toţi descendenţii rasei umane se aflau în sânul lui Adam, pentru că - la urma urmei - aceştia erau *din* el. Mai mult, în sânul acestui prim om se aflau nu doar toate speciile omenirii, ci chiar şi căderea adamică, blestemul şi natura egoistă ce invadase, prădase şi deformase sufletul omului.
132 *d$* divina *iubire*
Adam, şi toată omenirea ***din*** el, au fost duşi de mâini îngereşti spre locul de execuţie al Tâmplarului.
Unul dintre arhangheli s-a ridicat departe de suprafaţa pământului, a stat deasupra planetei şi s-a adresat timpului trecut şi timpului viitor, poruncind tuturor guvernelor, domniilor, stăpânirilor şi principalităţilor din toate veacurile pământeşti să iasă la iveală. Cuprinzându-le cu braţele sale puternice, se năpusti înapoi în sfera timpului, şi se îndreptă în zbor spre Ierusalim. Ajuns acolo a rămas în aşteptare înaintea crucii.
Dar unul dintre îngeri nu s-a clintit din loc. Responsabilitatea lui era însăşi Golgota. De o

parte a crucii şedea mulţimea de evrei, iar de cealaltă parte, garnizoana de soldaţi păgâni. între ele era un zid, dar care nu putea fi văzut decât de cei ce aparţineau lumii nevăzute. Un zid de netrecut! Smulgându-l cu mâinile sale puternice, îngerul îndepărtă această barieră, se aşeză înaintea crucii şi aşteptă.
Aşteptă să sune încă o dată ticăitul timpului.
Braţul şi ciocanul îşi începură furioasa alunecare în jos, către cui, dar nu înainte ca îngerii reîntorşi să-şi arunce prada în sânul tânărului Tâmplar.
Ciocanul lovi cuiul cu putere şi, în acel moment, au fost răstigniţi:
Primul om, Adam, Rasa lui Adam, Eul decăzut,
Toate guvernele, principalităţile, puterile,
domniile ... şi stăpânirile.
Da! ***Au fost răstigniţi*** pe crucea Domnului nostru Isus Hristos!
încă o dată un cui a fost apăsat puternic în încheietura celeilalte mâini. încă o dată soldatul îşi ridică mâna într-o legănare grandioasă, şi din nou Domnul îngheţă timpul în scurgerea sa.
Exact în acest moment, unul dintre îngeri a ajuns la poalele Muntelui Sinai şi a început să azvârle furios pietre în toate direcţiile. Dar se opri. Găsi acolo, sparte şi demult uitate, tablele de piatră cu poruncile şi legea lui Moise. Le strânse în grabă la piept, se întoarse şi goni din nou spre Templu sfânt din Ierusalim.
Ajungând în curtea Templului, s-a dus direct în Sfânta Sfintelor. îngrozit, dar totuşi ascultător, el a ridicat capacul ispăşirii sau scaunul harului şi scoase din interiorul chivotului sau a cutiei de aur bătut copia sacră a legii. Apoi strânse de prin Templu toate regulile, toate regulamentele, toate decretele ce fuseseră scrise, proclamate sau visate vreodată.
Era gata să plece, când auzi din nou vocea lui Dumnezeu înăuntrul său. întorcându-se, chemă după el toate ritualurile tuturor formelor de închinare. Ar fi

plecat iarăşi, dar se întoarse încă o dată la imboldul duhului său înflăcărat. Acum chemă după el toate obiceiurile tuturor zilelor sfinte. în cele din urmă, chemă chiar şi Sabatul.
în sfârşit, părăsi Templul, nu înainte de-a se mai opri o dată. Respiră adânc, se întoarse şi chemă după sine chiar şi Templul!
Atunci s-a ridicat deasupra pământului şi, cu o voce ce ajungea până la marginile tuturor timpurilor, porunci fiecărei reguli, ordonanţe, ritual, decret şi hotărâre care a fost vreodată respectată de vreo religie practicată vreodată pe faţa pământului... să vină după el!
încă o dată îngerul încărcat cu toate acestea se aruncă în timp, străbătând cerurile. A ajuns la momentul potrivit pentru a pune imensa lui povară în sânul Domnului său. Apoi se dădu înapoi.
Ciocanul lovi din nou cuiul. Şi, cu aceasta. . .
Toate legile,
toate regulile,
toate hotărârile, toate zilele sfinte
toate ritualurile
au fost răstignite pe crucea Domnului **nostru Isus** Hristos!

Ostaşii legară picioarele Domnului, le apăsară puternic pe lemn şi le ţintuiră de cruce. Apoi au ridicat crucea în poziţie verticală şi au lăsat-o să cadă brusc într-o groapă gata pregătită. Se auzi o bufnitură groaznică şi un geamăt sfâşietor.
Deasupra cerurile au început să se întunece, acoperindu-se cu nişte nori misterioşi şi trişti. Cu fiecare clipă cerul era tot mai mohorât şi mai prevestitor de rău. Locuitorii pământului îşi strângeau veşmintele în jurul lor şi tremurau în sinea lor la vederea acestei adunări monstruoase de pe cerul de deasupra lor.

Ceea ce vedeau ei nu erau decât mici picături ale unei imensităţi de lucruri profane ce se prelingeau din lumea nevăzută. Acum îngerii se aflau în cea mai întunecată şi mai înspăimântătoare călătorie a lor. Zburaseră de-a lungul timpului şi a spaţiului, în fiecare an, ceas şi minut al istoriei umane. în fiecare sat, oraş sau metropolă. Se împrăştiaseră prin toate câmpiile şi deserturile, coborând chiar şi în mări. Ieşind de acolo, ei şi-au adus la Ierusalim îngrozitoarea încărcătură,

rămânând cu grijă printre cei nevăzuţi, ca să nu nimicească pământul cu duhoarea sarcinilor lor negre. Acel strat masiv devenea tot mai întunecat şi mai gros, în timp ce îngeri fără număr se străduiau din răsputeri să-şi ţină povara până la momentul hotărât.

Atârnat pe cruce, Domnul pământului era din ce în ce mai sleit de puteri. Timpul Său era pe sfârşite.

Printre gemete, tânguiri şi strigăte agonizante, îngerii şi-au ridicat întreaga lor captură murdară şi au păşit în timp, aducând cu ei toate păcatele ale tuturor oamenilor care au trăit vreodată!

Adunând laolaltă într-un singur loc acest gunoi viu, pulsator şi dezgustător, l-au aruncat tot în Mielul lui Dumnezeu, care a devenit astfel păcatul întrupat. Acum tot păcatul era strâns într-un singur loc - în El. Dumnezeirea experimenta acum singurul lucru pe care nu-L cunoscuse niciodată. în potopul acestei invazii indescriptibil de hidoase, Domnul slavei, părăsit de toată Sfinţenia, strigă în delir:

Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, Pentru ce M-ai părăsit?

Unul dintre arhangheli, orbit de furie şi mistuit de răzbunare strigă sălbatic tovarăşilor săi:

De-acum, de-acum
şi până la sfârşitul veşniciei, Răzbunare! Răzbunare! De-acum, de-acum
şi până la sfârşitul urgiei, Răzbunare! Răzbunare!

încă o dată timpul se opri, ca să facă loc celei mai mari condamnări dintre toate.

Străbătând timpul, ei zburară mai departe şi ajungând la sfârşitul timpului, au pătruns în veşnicia viitoare. Cu săbiile ridicate şi cu ochii asemenea unui vulcan clocotind, s-au năpustit în ultimul moment al istoriei împărăţiei întunericului, strigând:

Răzbunare,
Răzbunare! Vouă - egali pângăriţi -
v-a sosit ceasul!

Fără milă şi fără să mai ţină seama de nimic, s-au aruncat asupra locuitorilor negri ai împărăţiei demonice, încercuindu-i cu flăcări şi lumini orbitoare . . .şi, ţipând, i-au dus înapoi de-a lungul veşniciei, prin portalul ce separa vizibilul de invizibil, înapoi în timp -înapoi spre Golgota.

Lipsiţi de milă, îngerii şi-au dus mai departe această pradă pângărită ce urla şi scrâşnea din dinţi, până la cruce.

J^artea a 3~a

Timpul se umi din loc, dar numai pentru o secundă, îngăduind astfel ca doi arhangheli - cu săbiile lucitoare, învăpăiate - să-i azvârle pe aceşti diavoli întunecaţi în sânul singurului Fiu al lui Dumnezeu.

Atunci se înălţă în văzduh un strigăt sfidător al oştii îngereşti, cum nu mai fusese auzit până atunci şi nici de-atunci încoace. întreaga oaste de îngeri şi arhangheli au năvălit *din nou,* de această dată în veşnicia viitoare, pentru a sfârşi o bătălie începută cu mult timp înainte, în veşnicia trecută.

„De data aceasta, Victorie!", strigară ei aproape nebuni de mânie.

50

înflăcăraţi de răzbunare, ei s-au năpustit în momentul ***final*** al ultimului veac al tuturor veacurilor. Se opriră pentru o clipă, timp în care îngerii aleşi s-au ridicat la deplina lor strălucire, putere şi slavă. „Acum!, strigă Mihail, în timp ce îngerii sfinţi ai lui Dumnezeu au atacat legiunile de îngeri ai osândei, ducându-i înapoi spre inevitabila cruce. Şi împreună cu ei, complet retras în faţa a doi arhangheli plini de mânie, era conducătorul infernului - îngerul luminii - primindu-şi, în sfârşit, osânda sigură.
Toţi aceştia au fost aruncaţi înapoi în timp. într-o confuzie şi un haos total au fost duşi apoi până pe dealul Calvarului şi, cu ajutorul unor mijloace inexprimabile, au fost traşi inexorabil chiar în sânul vrăjmaşului lor. Şi astfel a fost răstignit
prinţul întunericului
şi împărăţia întunericului
pe crucea lui Isus Hristos, Domnul tău!
în vreme ce timpul continua să se odihnească, alte elemente ale creaţiei îşi croiră cale spre atotdistructiva cruce. în timp ce îngerii priveau uimiţi, întregul sistem al lumii începu să se reverse în sânul Celui Răstignit, întreg pământul, alături de însăşi creaţia vizibilă, începură să se topească şi să dispară în Tânărul de pe cruce. Timpul, veşnicia şi locurile cereşti li s-au alăturat curând.
Ochii îngerilor, ce priveau evenimente din ***afara*** timpului, au urmărit cum ***toate lucrurile*** au dispărut.
înaintea lor stătea acum doar o cruce, atârnând într-un imens gol. într-adevăr, El îşi ţinuse cuvântul. îşi nimicise ***toţi*** vrăjmaşii.
Crucea lui Hristos înghiţise şi dăduse morţii . . . ***toate lucrurile.***
Aleluia!

Un fior rece cuprinse întreaga oaste îngerească. Uitaseră pentru o clipă de ultimul şi cel mai mare vrăjmaş: cel cu care nici măcar ei nu se puteau lupta.
Moartea apăru acum înaintea crucii şi bolborosi într-un răget obscen:
Iată,
Ne întâlnim din nou,
Pentru ultima dată!
Moartea îşi desfăşură mantia şi porni necruţătoare spre cea mai impunătoare şi cea din urmă victimă a sa. Tânărul Tâmplar îşi ridică capul rănit, zâmbi şi spuse:
Da, Moarte, Pentru ***ultima*** dată.
Spunând acestea, tânărul Tâmplar îşi mişcă încă o dată mâna plină de sânge şi străpunsă de cui. Timpul începu să curgă din nou. Golgota îşi făcu din nou apariţia. în câmpul vizual apărură iarăşi lucrurile pământeşti. Domnul Isus era pe cale să-Şi dea ultima suflare. îngerul morţii se îndreptă nemilos spre El. îl
^***Partea*** *a 3~a*
acoperi cu aripile lui de serafim şi începu să stoarcă ultima picătură de viaţă din prada capturată. Şi Fiul Măriei strigă cu ultima-I suflare:
Tată, în
mâinile Tale îmi încredinţez Duhul!
Cu aceste cuvinte Tâmplarul muri, ducându-i cu Sine pe toţi vrăjmaşii, cu excepţia Morţii!
Acum, ca semn al victoriei finale, Moartea îşi ridică dispreţuitoare pumnul în aer şi strigă:
Am pus capăt
până şi *Vieţiil* ***Sunt*** biruitoare

Şi
am cucerit Toate lucrurile.
Moartea dădu să plece, în timp ce întunericul feţei sale radia o strălucire neagră, triumfătoare. Dar de undeva, într-o taină ce depăşeşte orice pricepere, o putere incomensurabilă puse mâna pe Moarte, îngerul negru se întoarse şi ţipă. Adunându-şi toate puterile, acesta s-a împotrivit cu atâta forţă acelei puteri nevăzute încât arhanghelii au căzut în genunchi de frică.
îngerii, care nu-şi închipuiseră vreodată că poate să existe o asemenea-putere, au urmărit încleştarea celor două puteri într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.
Pentru o clipă se părea că cele două puteri erau egale şi că Moartea ar putea să se elibereze. Dar încet, fără
©vina *iubire*
cruţare, îngerul Morţii a fost târât spre trupul nemişcat şi mort ce atârna pe acel lemn nemaipomenit. în cele din urmă, puterile l-au lăsat şi, urlând de groază, îngerul Morţii dispăru în sânul Nazarineanului.
Şi Moartea însăşi a murit!
Astfel au fost răstignite ***toate*** lucrurile. Şi aşa a murit Fiul lui Dumnezeu.
O, da!
S-a mai întâmplat încă ceva.
în acea zi
pus pe cruce . . . *Tu* ai fost răstignit împreună cu Hristos.

53

l

„Trebuie să ne grăbim, Nicodime. Nu avem decât o oră."
„Dar ce facem cu fata? Slujitorii mei spun că ea insistă să-i permitem să vină aici şi să pregătească trupul pentru îngropare."
„Imposibil! Mai sunt doar câteva minute până începe Sabatul. Abia avem timp să ne curăţim pe noi înşine înainte de a începe sfânta zi. Şi fata, în ciuda devotamentului ei, ar trebui să meargă şi să facă la fel. Nu este bine pentru ea să se atingă de un mort în ziua Sabatului."
„Ce să-i spun atunci? Slujitorii mei au oprit-o cu de-a sila să intre în grădina ta."
„Spune-i că poate veni aici în ziua de după Sabat şi *atunci* să-I pregătească trupul pentru îngropare. îi voi spune grădinarului să desfacă sigiliul mormântului pentru ea. Dar spune-i că va avea nevoie de prietenele ei, de celelalte patru femei, deoarece munca aceasta nu va fi deloc uşoară."

divina *iubire*

Iosif din Arimatea făcu un semn slujitorilor lui să înceapă îngroparea. Aceştia au dat la o parte o imensă lespede de piatră, dând la iveală un cavou foarte larg.
„Este păcat să-L aşezăm în pământ. . . doar aşa. Nu este o privelişte plăcută."
„Dar I-ai oferit un loc bun în care să fie îngropat", răspunse Nicodim. „Aceasta este o grădină frumoasă, chiar potrivită pentru ca un proroc ca El să fie plantat într-un loc atât de plin de verdeaţă."
în acel moment, nevăzut de vreun ochi omenesc, nimeni altul decât un arhanghel descinse în grădină şi

îngenunche lângă forma nemişcată şi rece a Fiului lui Dumnezeu. Se uită ţintă la coasta Lui şi la rana deschisă, făcută de o suliţă romană. „Da", şopti îngerul. „Exact acelaşi loc. Un gol adânc. Şi lipseşte ceva! însă de data aceasta *nu* un os!"
Slujitorii au înconjurat trupul Nazarineanului şi l-au pus cu grijă adânc în pământ ... ca şi cum ar fi semănat o sămânţă singură, solitară.
Apoi cei doi oameni au plecat din grădină, lăsându-1 pe arhanghelul, de-acum lipsit de Conducător, să contemple scena din faţa lui.
„O coastă deschisă. O specie singulară . . . Unul care a murit fără să-Şi fi cunoscut vreodată partenera . . . acum este rece şi nemişcat. Acest Singuratic ce a rămas singur atâta amar de vreme .... a încetat să mai existe. Şi acum - acum El e sădit în pământ... ca o *sămănţăl* Pământul este acum mormânt pentru Sămânţa tuturor seminţelor."
„Şi ce mormânt e acesta! Dumnezeu este îngropat aici! Nimeni nu-şi dă seama? *Dumnezeu* este îngropat aici! Niciodată nu a existat un asemenea mormânt. Şi
fiaAea a 4--a
împreună cu El sunt îngropate stăpânirile, domniile, tot întunericul, vrajba dintre evrei şi păgâni, Adam . . . păcatul . . . toată creaţia! Şi ... o, da ... o mică mângâiere, Moartea ... şi ea zace îngropată aici!"
„Nu, niciodată n-a existat un asemenea mormânt."
„Ar trebui să aşteptăm aici să ne vină şi nouă vremea", spuse arhanghelul.
„Dintr-o scenă exact ca aceasta, într-o altă grădină, **a** apărut o mireasă pentru Adam. O făptură după făptura lui."
„Fii de Dumnezeu? Este posibil aşa ceva? *Fii* ai lui Dumnezeu? ***Fiice*** ale lui Dumnezeu? Asemenea Lui? Fel după **felul *LuiT***
„O *pereche, o parteneră* pentru Domnul nostru?"
„Dar cum?"
„S-ar putea - deşi nu ştiu cum - ca această poveste să se termine ***aici,*** într-o manieră vrednică de un Dumnezeu care, când era viu, a fost întotdeauna un pic misterios şi chiar înclinat spre astfel de surprize."
Se trezi tresărind. Visase din nou acel vis. „Zorii se vor ivi curând", gândi ea. „Atunci voi înceta să mă amăgesc că dorm."
Mereu şi mereu, în visele ei îl vedea răstignit. Era epuizată şi avea o nevoie disperată de somn, dar întotdeauna acelaşi vis ... Golgota!
Dar lipsea *ceva* din acel vis.
***Coasta* Lui!**
Se ridică în picioare.
Asta era. Coasta Lui. Ostaşul I-a străpuns coasta în clipa morţii. Ea a văzut şi a ţipat de groază. Acum îşi reaminti: din rana deschisă cursese sânge şi apă.
„Lucrul acesta nu este posibil!", murmură ea. „Oare ce înseamnă asta?"
îşi plecă capul şi începu din nou să verse lacrimi fără număr din ochii ei deja umflaţi de atâta plâns ... şi se întrebă cât mai este până la răsăritul zorilor. Se întinse şi căzu pentru o clipă în somn, pentru a se trezi strigând. Fusese din nou acelaşi vis.
£> 150
Pârlea a* 4-a ţb *V)
Nu va mai aştepta deloc. Va pleca la mormânt chiar acum, deşi era încă noapte: celelalte o vor întâlni acolo. Poate că la mormântul Lui va găsi mângâiere şi, probabil, chiar somnul pierdut. Se sculă încet din patul ei, îşi luă coşul cu vasele şi ulcioarele pe care le pregătise cu multă grijă încă de seara trecută.
Câteva clipe mai târziu, tânăra fată păşi pe străzile întunecate ale Ierusalimului, purtând cu ea preţioasele miruri, aloe, smirnă şi uleiurile pe care avea să le folosească în pregătirea Domnului ei pentru îngroparea cuvenită. Se cutremură amintindu-şi cât de aspru se purtaseră oamenii aceia cu trupul Lui, când îl puseseră în mare grabă în pământ.
Străjerul ezită doar o clipă înainte de a deschide poarta pentru a-i îngădui tinerei fete să iasă din cetate. Se opri în întuneric. Noaptea era atât de neagră încât de-abia putea vedea la câţiva paşi înaintea ei.

„Dealul se află în direcţia aceea", îşi spuse în gând, „ca şi casa lui Iosif de fapt; iar în spatele ei este grădina."
„L-am venerat şi L-am iubit cât a trăit", gândi ea. „Acum e mort; dar nu contează dacă este viu sau mort. El este Domnul meu."
Merse pe drum în jos, apoi traversă o pajişte urmând o cărăruie îngustă şi, lăsând-o în urmă, urcă un deal abrupt acoperit cu iarbă.
Deodată pământul de sub picioarele ei tremură, se zdruncină şi apoi se scutură cu violenţă. întreaga planetă părea că se cutremură de prezenţa unei puteri catastrofice. •
Tânăra fu trântită la pământ; scăpă coşul din mână şi conţinutul lui s-a împrăştiat în toate direcţiile. îşi înfipse degetele în iarbă şi se ţinu cu toată puterea. Un tremur
d? jivina *iubire*
profund părea să vină din măruntaiele pământului, crescând în intensitate pe măsură ce se apropia de suprafaţă.
Declanşându-se în sfârşit, cutremurul răvăşi cu brutalitate pământul. Hornurile caselor au început să cadă, drumurile să se crape, iar mormintele să se deschidă. Scoarţa pământului începu să se mişte ca valurile unui ocean. Apoi urmă un trosnet asurzitor, urmat imediat de o explozie de lumină. în mijlocul acestei demonstraţii haotice a puterii dezlănţuite îşi făcu apariţia prima licărire de lumină a noii zile.
Erau chinurile naşterii dimineţii de duminică.
Mormântul nu fusese scutit de atacul puternic al acestui cutremur ciudat, deoarece şi acesta fusese scuturat cu violenţă. De fapt, mormântul a fost *sursa* cutremurului. Nu. Nu mormântul, ci cadavrul. Se pare că o putere nepământească invadase lăuntrul acelui trup pătat de sânge. Toată puterea Duhului Veşnic s-a întâlnit în El, pentru a se angaja acolo în cea mai titanică luptă a tuturor timpurilor.
Concentraţia de energie creştea tot mai mult, iar forţa acelui conflict se intensifica. Este adevărat că Moartea murise pe cruce, dar toate puterile ei îngheţaseră ţinând într-o strânsoare veşnică sufletul ultimei sale victime. Temeliile pământului se cutremurau de prezenţa acestei lupte de eliberare din strânsoarea de neclintit a Morţii. Creaţia însăşi se cutremura sub această încordare în timp ce pământul gemu adânc, strigând după propria-i răscumpărare. Trupul Tâmplarului începu să se mişte. Această Putere, oricare ar fi fost ea, creştea în intensitate. Mormântul s-a crăpat, gemând şi cutremurându-se.
£$ jivina *iubire*
O licărire blândă apăru în cavou doar o frântură de clipă, avându-şi originea în interiorul trupului fără viaţă ... o licărire mică a unei forţe enorme din El ce se lupta să iasă la suprafaţă. Una dintre mâinile Tâmplarului se mişcă în momentul amplitudinii maxime a valului de putere din lăuntrul Lui. A urmat o explozie de lumină. O lumină atât de intensă, încât a orbit întreaga oaste cerească ce aştepta afară.
Toată puterea şi lumina veşniciei s-au acumulat într-un suflet, ca apoi să explodeze din sânul Fiului lui Dumnezeu - mormântul, pământul, cerurile, îngerii străluceau orbitor într-o lumină reflectată. Pentru o clipă părea că întreaga creaţie era gata să se topească înainte ca lumina să scadă în intensitate.
Acum trupul Tâmplarului era inundat de puritatea şi sfinţenia acestei lumini. Acest cadavru părea să dispară într-un cuptor de radiaţie lichidă. Sau numai se *schimbasel*
Viaţa veşnică şi-a revărsat întregul conţinut al puterii ei şi, în mijlocul acelei explozii, *forma* de carne a fost înghiţită de un trup veşnic şi nemuritor. Un trup tot atât de duhovnicesc ca şi Duhul ce strălucea acum din interiorul Lui!
Ultimul gând pe care 1-a avut Tâmplarul pe cruce a fost un gând născut în acel moment înnebunitor al invaziei păcatului. De îndată ce Duhul veşnic se depărtase de El a strigat în delir: „Poate că nu voi învia din morţi!"
Acum . . . din mormânt, s-a auzit un strigăt ca de tunet:

„Sunt viu!"
Instantaneu - fără să se gândească sau să acţioneze din instinct - Şi-a dus mâna la coastă.
^*Partea a 4~a*
155
„O cicatrice! O cicatrice!"
„Lipseşte ceva din *Mine!* Ceva ce a fost înăuntrul Meu din veşnicii, lipseşte acum!"
Se ridică *prin* giulgiuri, sări în picioare şi azvârli prosopul ce-i acoperea faţa.
„Divizibil! Am devenit divizibil!"
„Ea, cea care a fost ascunsă în Mine întreaga veşnicie ... a ieşit din coasta Mea."
„Os din oasele Mele . . . carne din ..."
„Nu!", strigă El. „Duh din Duhul Meu, Viaţă din Viaţa Mea . . . Esenţă din Esenţa Mea", exclamă El, ridicându-Şi ambele mâini sus, deasupra capului, plin de exaltare.
Desigur, este adevărat că dacă cineva îşi afundă mâna în pământ, va scoate de acolo cu siguranţă tot pământ. Şi dacă cineva şi-ar afunda mâna în coasta unui om, ar scoate de-acolo tot ceva omenesc. Şi, tot astfel, dacă cineva şi-ar afunda mâna în coasta lui Dumnezeu, cu siguranţă că va scoate de acolo divinitate!
Ceva de-al lui Dumnezeu ieşise din Dumnezeu, la fel de sigur cum ceva de-al lui Adam ieşise din Adam. După cum Eva era substanţa lui Adam, tot aşa era cineva, undeva, substanţă de-a *Lui.*
Ironic, nu-i aşa? Singura fiinţă perfectă din tot universul - stând acolo într-un trup transformat ce radia toată lumina slavei lui.Dumnezeu - avea în coasta Sa. . . *o cicatricel*
Şi-a ridicat mâinile şi faţa în triumf şi a strigat:
„Unde îmi sunt rivalii? Unde îmi sunt vrăjmaşii?"
Cum a fost sămânţa aşa am fost şi Eu: *Singur.*

âi$ divina *iubire*
Am căzut
în pământ
şi am murit. Ce a făcut sămânţa,
făcut-am şi Eu. Sămânţa
a răsărit . . . Acum Eu am înviat
şi nu mai sunt
Singur.
La început, doar
o viziune Ascunsă în
inima Mea. Acum, din acest mormânt iese
perechea Mea!
Apoi strigă din nou:
„Dar peţitorii şi vrăjmaşii ei? Unde sunt vrăjmaşii ei?!"
Strălucirea lui Dumnezeu năvăli din El în cascade de lumină torenţială. Pentru o clipă stătu, nu într-un mormânt, ci dincolo de frontierele veşniciei ... un Dumnezeu tânăr ... un Om veşnic . . . răstignit . . . înviat . . . triumfător asupra tuturor lucrurilor.
A strigat cu o voce care a străbătut hotarele întregii creaţii:
Toate lucrurile sunt sub picioarele Mele!
Am ÎNVIAT!
Viu pentru vecii vecilor!
M-am ridicat din mormânt,
Aleluia!

Se întoarse şi trecu prin lespedea de piatră, căci deşi trupul Lui era încă fizic, ***fizicul acestui*** Om aparţinea lumii ***spirituale.***
întreaga oaste cerească, adunată, îl aştepta de trei zile. în grădină, pe înălţimi, în jurul

Ierusalimului, cât cuprindea privirea, aşteptau nenumăraţii locuitori ai celeilalte lumi.
Când ieşi prin stâncă, un foc strălucitor de lumină lichidă îl cuprinse; legiunile de îngeri aleşi izbucniră într-o dezlănţuire a laudelor. Pentru prima oară în istoria îngerilor ordinea care domnea între ei dispăru ca să întroneze haosul extazului.
Unii îngerii se ridicară în zbor, alţi îngenunchează, cei mai mulţi strigau, câţiva îşi lăsaseră simplu braţele să cadă. Câţiva dintre ei săreau în sus şi în jos. Se spune - chiar dacă nu s-a confirmat - că unii îngeri i-au îmbrăţişat pe ceilalţi şi au început chiar să danseze aproape neîngereşte.
Unul dintre arhangheli, apoi altul, s-au ridicat în aer şi s-au rotit în jurul mulţimii, într-un cerc enorm, lăsând o dâră de lumină strălucitoare în zborul lor.
158 *dQ* jivina *iubire*
Curând, întreaga oaste cerească s-a unit cu ei în acest spectacol ceresc, rotindu-se în jurul Domnului lor înviat, formând un veritabil taifun de cercuri de lumină.
Biruitorul Morţii făcu semn celor doi arhangheli. Aceştia au venit în grabă şi au prăvălit piatra de pe mormânt, pentru ca orice ochi să vadă cel mai gol mormânt de pe faţa pământului.
încă o dată, îngerii întrecându-se pe ei înşişi în exprimarea bucuriei, au transformat sărbătoarea într-o laudă haotică.
Tânărul Tâmplar făcu un semn ca să se facă tăcere şi, cu toate că niciodată nu doriseră să-L asculte mai mult ca acum, lauda începu să scadă doar pentru a creşte din nou, clocotind spre şi mai înalte adorări tumultoase. în cele din urmă oastea cerească tăcu.
Faţa Lui fu cuprinsă treptat de sfidare, lucru ce părea aproape nepotrivit pentru un astfel de moment. Se întoarse şi privi înapoi spre mormântul gol, în timp ce ochii Lui străluceau ca strălucirea a o mie de iaduri.
Domnul îşi ridică din nou mâna. La porunca Lui de tăcere grădina începu să pălească. La fel făcură înălţimile şi văile, cerul şi stelele. Curând nimic nu rămase, în afară de îngeri, Domnul lor şi un mormânt gol pentru totdeauna.
M-am ridicat din *tine,* o, mormântule! Lume, cu toată strălucirea ta, *Ai* fost îngropată cu Mine.
Acum, prin puterea ta ... ieşi afară!
A urmat tunetul tăcerii. Vorbi din nou.
Oradea a 4-a
159
Căpetenii, puteri, domnii şi stăpâniri, Voi, care aţi ţinut sub stăpânire omul şi l-aţi ţinut rob sistemului vostru, Voi ce v-aţi lăudat şi v-aţi făIit cu puterea voastră, Cu puterea aceea, ieşiţi afară!
Tăcerea împărătească domnea.
Prinţ al întunericului - tu
cel care ai râvnit la Tronul Meu,
Tu, care ai fi stăpânit creaţia,
Ai fost aşezat în acest mormânt împreună cu Mine,
Iar acum, prin autoritatea cu care te-ai grozăvit,
Ieşi afară!
Tăcerea aproape că ţipă, ca răspuns.
Atunci Domnul strigă cu o pasiune care-l făcu să încremenească şi pe cel mai curajos înger.
Moarte, tu, biruitorul final
al tuturor dramelor pământeşti, Tu, cu o putere neobosită, Prin acea putere cu care te-ai lăudat, mai mare decât toate celelalte puteri la un loc, Moarte,
din propria-ţi putere
trăieşte\ Moarte - blestemată Moarte - prin
puterea *ta,*
ÎNVIE!

A urmat o clipă de tăcere insuportabilă, timp în care ochii îngereşti priveau să vadă ce va ieşi din mormânt la o asemenea provocare.
160 d$ divina *iubire*
Atunci Domnul şi îngerii izbucniră spontan în cor:
Mormântule . . . unde îţi este biruinţa? Moarte, unde îţi este boldul?!
Cu siguranţă că îngerii şi-ar fi făcut singuri rău dacă n-ar fi dat frâu liber laudelor ce se ridicau dinăuntrul lor . . . însă Domnul îi aduse la tăcere uimită cu declaraţia:
„Şi acum, în sfârşit, vă voi descoperi ***taina*** ascunsă în Dumnezeu din veacuri necunoscute!"

L

Taina! Existau legende îngereşti despre aşa ceva. îngerul ***Cronicar*** şoptise ceva despre ea. Dar nici unul nu-i cunoştea înţelesul şi nici conţinutul.
Era o taină foarte ascunsă, căci era ascunsă în Dumnezeu.
Domnul Şi-a ridicat mâna dreaptă.
Deodată apăru o mare falie în ţesătura universului! Prin ciudata poartă îngerii au văzut ***timpul***. . . mergând *înapoi.* L-au văzut pe Moise, apoi pe Noe, apoi tragica cădere a lui Adam, crearea stelelor şi a pământului.
Apoi, înaintea ochilor lor se desfăşură o cronică inversă a veşniciei - crearea îngerilor, după aceea momentul în care un Dumnezeu nelimitat S-a restrâns pe Sine însuşi pentru a intra în veşnicie. Apoi. . . chiar veşnicia s-a sfârşit!
îngerii priveau fascinaţi scena ce se desfăşura înaintea lor, scenă datată dinainte de aşezarea veşniciei.
Ei îl contemplară - pentru întâia dată - pe Dumnezeu în starea Lui nelimitată. Dumnezeu - ***Totul.*** Nici chiar în cea mai curajoasă imaginaţie a duhului lor
ţb 161
162 d? divina i
•-,
n-au putut concepe un Dumnezeu atât de nelimitat, atât de vast, atât de puternic şi atât de cuprinzător. îl vedeau pe Dumnezeu ***înainte*** ca El să Se fi restrâns pe Sine însuşi pentru a intra în acea mică lume numită veşnicie, îl vedeau pe Dumnezeu aşa cum este El în ***realitate]***
Unii au căzut în genunchi, alţii, neştiind ce să facă, şi-au acoperit ochii.
Totuşi, această incredibilă viziune la care priveau cu uimire, începu parcă să se schimbe. Li s-a îngăduit să vadă ***centrul*** lui Dumnezeu.
Pentru o clipă uitaseră de ideea de taină. Dar acum, scopul acestei dezvăluiri reveni cu o iuţime uimitoare în atenţia lor. Vedeau centrul adâncimilor lui Dumnezeu, dar, totuşi . . . încă nici unul din ei nu putea înţelege taina care era ascunsă acolo.
Scena aflată înaintea lor deveni mai strălucitoare; erau raze de lumină strălucitoare şi furtuni de scăpărări strălucitoare. Apoi, chiar în mijlocul acestui ocean al Dumnezeirii, se observau tot mai clar acele porţiuni ***marcate*** din fiinţa lui Dumnezeu.
într-adevăr ... era ceva acolo . . . ceva ascuns în Dumnezeu. Sau era ***cineva!***
într-un fel, ştiau că urmăreau ceasul din epoca primordială, când El a marcat porţiuni din fiinţa Sa pentru un scop înalt şi viitor. Oare pentru ce au fost destinate . . . ***înainte*** de întemeierea veacurilor . . . aceste porţiuni din fiinţa Sa? Aşteptară şi priviră timp îndelungat, până când aceste porţiuni ***marcate*** din Dumnezeu au ajuns să fie de ordinul milioanelor.
Oarecum, scena se schimbă din nou! Fiecare înger simţea că priveşte o scenă familiară, dar nu ştia ce anume!

Aceste porţiuni marcate din Dumnezeu sclipeau ca ... un ***oraş*** ... de o frumuseţe de nedescris.
Da, un oraş! O cetate, ascunsă în Dumnezeu!
Nu o văzuseră până atunci, dar o cunoşteau perfect.
Aceste porţiuni strălucitoare din Dumnezeu, se transformaseră parcă într-o cetate, şi totuşi. . . parcă nu se schimbaseră deloc!
Şi ca şi cum nu ar fi fost îndeajuns, viziunea cetăţii începu să se schimbe. O formă se contura din strălucirea luminii acestei. . . cetăţi a lui Dumnezeu. Această cetate, acest ***ceva,*** devenea *cineval*
Un înger înfiorat, înţelegând primul crâmpei a ceea ce se forma treptat înaintea ochilor lui, strigă uimit:
„Ieru!"
Forma continua să se schimbe, devenind tot mai clară.
în mulţimea de îngeri se putea auzi repetându-se mereu: „Eva... Eva... Este Eva. Nu este deloc Ieru, ci Eva."
Forma se intensifică şi mai mult, crescând în frumuseţe şi slavă.
De zece mii de ori zece mii de îngerii căzură în genunchi ca unul singur.
S-au auzit strigăte de slavă ce semănau cu suspinele, şi-apoi un plâns cum n-a mai fost. Unii şi-au acoperit faţa, în timp ce alţi îşi înălţau mâinile în exaltare şi bucurie.
Acum toţi îngerii şi-au amintit că, atunci când Eva a fost creată, slava, lumina şi revelaţia lui Dumnezeu a copleşit întreaga creaţie. A fost un lucru pe care nu l-au înţeles niciodată până acum. Acum înţelegeau! Când Domnul a creat-o pe Eva, El „văzuse" pe ***altcineva*** şi a modelat-o pe Eva după chipul ei.
Acea ***altcineva"*** stătea acum înaintea lor. Apăruse

L

jivina *iubire*
într-o viziune înaintea ochilor lor. Nu era nici o îndoială. Eva a fost doar o prefigurare a ***acesteia.*** înaintea lor stătea o femeie de o incomparabilă slavă şi frumuseţe, alcătuită din nenumărate milioane de porţiuni ale propriei fiinţe a lui Dumnezeu; porţiuni ale lui Dumnezeu alese - înainte de întemeierea veacurilor - ca să alcătuiască fiinţa ei.
Iată, în sfârşit, taina ***care*** era ascunsă în Dumnezeu!
Abia dacă îndrăzneau să privească o asemenea frumuseţe extremă; totuşi, nu îndrăzneau să nu privească.
Era o femeie îmbrăcată în strălucirea lui Dumnezeu, de o frumuseţe ce depăşea înţelegerea lor. Era întocmai ca El, însă de genul feminin! O frumuseţe atât de tandră, o înfăţişare atât de plină de iubire, o creatură atât de pură, încât ochii îngerilor străluciră de veneraţie şi groază încercând să o cuprindă.
Părul ei era negru ca pana corbului, iartinereţea ei L-a inspirat pe Dumnezeul creator să modeleze primăvara. Trăsăturile ei erau compuse din cele mai frumoase trăsături ale fiecărei rase şi seminţii şi întrupau feminitatea din toate timpurile, trecute şi viitoare.
Din fericire, viziunea glorioasei femei începu să dispară şi în faţa îngerilor a apărut iarăşi scena ***întregului*** Dumnezeu. Extenuaţi, îngerii au căzut prosternaţi cu faţa în jos.
„Nici un peţitor, nici un rival, nici un duşman", şopti unul din îngeri.
„Mama lui Eva", răspunse un altul.
„Un nou Ieru", declară altul, într-un uşor delir.
Pe jumătate orbit încă de slavă, unul dintre îngeri se ridică şi exprimă cu glas tare gândurile

tuturor:
„O pereche pentru Domnul nostru."
„Mireasa lui Dumnezeu."
încă intoxicaţi de slavă, îngerii se clătinau pe picioare. Nimeni nu-şi închipuia că va mai urma ceva după această descoperire.
Domnul înviat Se îndreptă spre acea scenă primordială pe care o descoperise îngerilor Săi. în acelaşi moment, nemărginitul Dumnezeu, existent înainte de veşnicii, părea că Se mişcă *spre* Tâmplar.'
Nesfârşitul ocean de Dumnezeu se adună la marginea portalului, gata să se verse în timp şi spaţiu. Domnul Isus veni mai aproape de uşă ... se opri, şi apoi îşi ridică mâna. Divinitatea nelimitată văzută până acum doar ca o vedenie dinainte de veşnicie, trecu prin Uşa ce despărţea cele două veacuri şi începu să se reverse în lumea vizibilă, în timp, în spaţiu! îngerii îşi ţinură respiraţia.
Plinătatea Dumnezeirii curgea din acel veac de ***dinainte*** de veacuri şi se revărsa în Fiul lui Dumnezeu! îngerii, toţi ca unul, au socotit că e mai bine să-şi acopere ochii, dar toţi, ca şi unul, au decis să aleagă orbirea decât să piardă imaginea acestui uluitor fenomen.
ţb 165
166 c$ d
ivina *i*
iubire
\rariea a 4~a
Domnul Isus începu să strălucească; strălucirea Lui **în *această lume*** crescu până ajunsese la strălucirea Plinătăţii lui Dumnezeului. din veacul de dinainte de veşnicii. Putea fi cuprinsă Plinătatea Dumnezeirii -nelimitată - în trupul unui ***Om?*** Asta trecea dincolo de puterea de imaginaţie a îngerilor! Era, la urma urmei, un Domn înviat - locuind într-un trup transformat. Scena deveni şi mai incredibilă în momentul în care sfârşitul unui Dumnezeu nesfârşit continua să se scurgă în Domnul domnilor.
Infuzia continuă până când *însuşi centrul* Dumnezeului de dinainte de veşnicii apăru încă o dată la vedere. ***Centrul*** Dumnezeului întreg începu să se reverse în Nazarinean! Acum, chiar şi acele porţiuni ale lui Dumnezeu - marcate în El dinaintea aşezării tuturor veacurilor - începură să se mişte spre Hristos Isus. Taina era pe cale să curgă în Nazarinean! Taina era pe cale să fie ascunsă în EL' Domnul Şi-a ridicat încă o dată mâna. Şi scurgerea vieţii divine a încetat. Cu o putere uimitoare, Tâmplarul întinse mâna prin Poartă şi scoase ***prima*** porţiune de divinitate ce fusese marcată în Dumnezeu cu foarte mult timp în urmă! Apucând această lumină de Viaţă, o ridică în mâna Sa. Strălucea ca un diamant de foc.
Plinătatea Dumnezeirii îşi reluă curgerea în sânul Fiului lui Dumnezeu. Curgerea se încheiase. Plinătatea lui Dumnezeu era acum în Isus Hristos. Ceea ce fusese marcat în Dumnezeu înainte de aşezarea creaţiei, era acum în El. Acea cetate, care era o femeie de fapt, era acum în El. (Din totdeauna a fost aşa.) Viziunea a fost dată doar pentru ca îngerii limitaţi să poată înţelege bogăţiile ce au fost ascunse dintotdeauna în Isus
Hristos. Pentru o clipă, splendoarea lui Dumnezeu se manifestă în exterior - un torent de lumină vie - din ***lăuntrul*** Nazarineanului. Strălucirea era prea intensă, prea violentă pentru a putea fi văzută în întregime de vreun ochi. îngerii, cu ochii înecaţi în slavă, şi-au întins mâinile încercând să pipăie ceea ce ochii lor orbiţi nu mai puteau vedea.
Treptat strălucirea luminii începu să scadă, pe măsură ce pătrundea mai adânc în Fiul lui Dumnezeu, în cele din urmă, slava din ochii îngerilor a îiîceput să se retragă, iar ei au putut vedea din nou.
Domnul întregii acestei slave era acolo, singur. Ţinea în mâna Sa ***prima*** porţiune scânteietoare a divinităţii „marcate". Orice înger din Cer ştia că *acea* porţiune din Dumnezeu fusese destinată unui scop incredibil, special.

Grădina care a dispărut din vedere când a început această viziune, reapăru treptat. Se vedeau din nou înălţimile din jurul Ierusalimului. Soarele de dimineaţă lumina strălucitor pe cer. în timp ce ei scrutau veacurile trecute, acolo, în grădină s-au scurs doar câteva minute. Cu toate că, revenind într-un mediu atât de liniştit, s-a auzit un suspin de uşurare uriaş şi unanim, ochii tuturor îngerilor rămăseseră fixaţi pe acel element de divinitate ce strălucea în flăcări, aflat în mâna ridicată a Domnului.
Sfârşitul Tainei era gata să fie dezvăluit.
b 169
„îţi dai seama", spuse reverenţios unul dintre îngeri, „suntem din nou în timp şi spaţiu; totuşi, femeia pe care am văzut-o . . . pricepi că în acest moment ea este în El?"
„Da, şi El - întocmai ca Adam - are o rană deschisă în coastă din care . . . perechea Lui ... poate veni în timp şi în spaţiu!"
„Poate că nu", întrerupse un altul discuţia. „El Şi-a dat Cuvântul şi a spus că cele şase zile ale creaţiei s-au încheiat. El *nu* va crea din nou."
„Dar nu fi aşa de sigur", intră în vorbă un altul. „Vă aduc aminte de ceea ce aţi văzut ca martori, pe cruce şi în mormânt. *Acea* creaţie a fost desfiinţată!"
„Oh", spuse celălalt. „E adevărat, dar care este deplina semnificaţie a acestor evenimente?"
„Eu ştiu doar atât: perechea Lui nu va face parte nici dintre îngeri şi nici din omenirea decăzută şi păcătoasă; de ***aceasta*** sunt sigur."
„Să nu fii sigur de nimic atunci când vorbeşti de căile ***Lui",*** îl întrerupse un alt înger.
&> 168
„Acum atenţie! Vorbeşte din nou!"
în cel mai uman şi neoficial mod, tânărul Tâmplar Se ridică pe o stâncă aproape de centrul grădinii şi făcu semn să se facă linişte. Acea porţiune strălucitoare din divinitate era încă ţinută sus, şi încă radia în mâna Sa.
„Cu mult timp în urmă am declarat că nu voi mai crea din nou. Dar pe crucea Mea, această creaţie . . . *vechea* creaţie de care v-am vorbit ... a *pieriţi"* ■
„Voi face acum o *nouă* creaţie! Şi voi începe chiar *acum\"*
Ce veste bună pentru oastea îngerească - îndelung întristată de zilnica observare a creaţiei ce s-a îndepărtat atât de mult de scopul ei originar.
Din întreaga adunare cerească se înălţă un imens „Aleluia".
„Dar când vă spun de facerea unei noi creaţii să nu vă imaginaţi planete pe orbite, galaxii fără sfârşit şi nici chiar locuri cereşti! *Acelea* au fost *vechea* creaţie! Inaugurarea noii Mele creaţii nu va avea nimic de-a face cu acestea. Nu voi crea nici un lucru *material;* şi nici vreun lucru spiritual."
„Nu voi *«crea»* deloc."
Consternarea se aşternu pe feţele tuturor îngerilor. Spre deosebire de căile Lui, cuvintele Domnului rareori erau misterioase.
„Nu voi crea *deloc.* în schimb, voi zidi deoarece *nu **pot*** crea atunci când folosesc lucruri ce *nu sunt create,* nu-i aşa? Şi acest lucru nou pe care îl voi face este compus din ceea ce nu este creat!"
„Primele roade ale noii Mele creaţii vor fi zidite din propria Mea natură! Esenţa Mea. Fiinţa Mea. Viaţa Mea. Primul din această nouă creaţie va fi zidit din Mine!"
170 *(S$* jivina *iubire*
Un murmur de veneraţie fremăta printre îngeri. Enigma fusese, în sfârşit, elucidată.
„Voi aşteptaţi astăzi pe cea care îmi va fi pereche. Răbdare . . . Aşa cum am zidit-o pe Eva din coasta lui Adam, os din oasele lui, carne din carnea lui, tot aşa îmi voi zidi şi perechea Mea . . . duh din Duhul Meu . . . viaţă din Viaţa Mea."
„Ea va fi formată din nenumărate porţiuni ale Fiinţei Mele, marcate cu mult timp în urmă şi care acum sunt în Mine. Dar nu o voi zidi într-un ceas şi nici măcar într-o zi. însă astăzi voi

începe."[1]
„O ***altă*** taină", se gândiră îngerii.
„Cât este de sigur că Eu m-am ridicat în ziua *aceasta* din mormânt... tot atât este de sigur că şi ea se va ridica - în această zi - din acelaşi mormânt. Se va ridica din mormânt . . . împreună cu Mine!"
„Priviţi acum mormântul!"
„Din acel mormânt va ieşi ***întâiul rod*** al noii Mele creaţii. Astăzi, *încep* cea mai măreaţă lucrare dintre câte au fost făcute vreodată. Astăzi ***încep*** creaţia . . . nu, ci ***Zidirea*** . . . Miresei Mele!"
Adunarea îngerilor se trezi într-o stare de confuzie totală amestecată cu exaltare.
„Priviţi mormântul!", strigă Domnul, ţinând sus porţiunea de VIAŢĂ din mâna Sa.
Numai după ce s-au întors să privească mormântul, ei au realizat, cu uimire, că ceva - ba nu, ***cineva*** - se afla în mormânt.

L

Treptat cutremurul încetă. Speriată, tânăra fată îşi ridică capul. Totul în jurul ei era dovada unei ridicări violente de teren; chiar pământul pe care stătea ea întinsă era plin de crăpături. Ridicându-se în genunchi începu să strângă preţioasele miruri ce fuseseră împrăştiate.
în timp ce se îndrepta spre grădină, teama, îndoiala şi uimirea începură să-i cuprindă inima. Paşii i se încetiniră. Fu cuprinsă de o presimţire ciudată şi puternică. Se opri o clipă privind fix, încremenită, poarta grădinii, închizând ochii, împinse uşa pentru a o deschide. încet, se îndreptă spre mormântul Lui, făcând fiecare pas cuprinsă de spaimă. Acolo, în semiîntunericul dimineţii, spionă mormântul deschis.
„O, nu!", strigă ea. „L-au luat. Au luat trupul Domnului meu! Nu-i aici. Nu-i aici!"
O clipă, tânăra fată stătu îngrozită. Apoi se întoarse şi începu să alerge, plângând tot timpul: „Petru. Trebuie să-i spun lui Petru! Cu siguranţă că-1 pot găsi pe Petru. Se ascunde undeva, nu ştiu unde, dar îl voi găsi. El va şti ce să facă."
Şi sigur că 1-a găsit, ascuns împreună cu un alt ucenic. Le-a spus evenimentele ciudate care i s-au întâmplat.

ţb 171

172 d? jivina *iubire*

Ei s-au dus şi au văzut că acele lucruri incredibile erau adevărate.
După ce intră pe poarta grădinii, Ioan începu să fugă. Petru alergă după el. Ajungând la intrarea în mormânt, Ioan se opri acolo înmărmurit. Petru 1-a dat deoparte şi a intrat înăuntru. O clipă mai târziu ieşi afară clătinân-du-se, fiind mai uimit decât Ioan.
„Petre, te rog, te rog, ştiu că e periculos, dar trebuie să mergi la autorităţi. Trebuie să afli unde au dus trupul Domnului meu."
„Chiar dacă viaţa mea ar fi preţul pe care ar trebui să-1 plătesc, *voi* afla acest lucru", răspunse Petru sobru.
Cei trei s-au întors de la mormânt, destinaţia lor fiind clară: autorităţile. Dar după câţiva paşi tânăra se întoarse.
„Nu. Eu rămân aici. Poate că Iosif sau unul dintre slujitorii lui... poate grădinarul... cineva ... se va întoarce aici. Dacă aflu ceva veşti, voi veni la voi. Dacă aveţi voi veşti, vă ***rog*** să trimiteţi pe cineva la mine."
Petru dădu din cap. „Cum doreşti. Urmează-ţi îndemnul inimii, aşa cum ai făcut întotdeauna faţă de El."

Tânăra fată se întoarse la mormânt. îngenunche la intrarea acestuia şi, nemişcată, privi înăuntru.
O ciudată dorinţă se născu în inima ei... dorinţa de a intra în mormânt. Cu grijă, intră pe uşă şi privi scena din interiorul mormântului: giulgiul, prosopul ce îi acoperise faţa, locul în care zăcuse El. Era copleşită. Tânăra fată căzu în genunchi şi începu să plângă. Din inima ei zdrobită ţâşneau lacrimi de întristare, suspine ale agoniei. A plâns, şi-a plâns, aproape necontrolat, până când, în cele din urmă, a adormit.
Era un somn atât de adânc, încât părea înrudit cu moartea.
Cine este această tânără uimitoare?
îngerii erau într-o confuzie totală.
Cineva este în mormânt. Domnul înviat ieşise din mormânt; nimeni altcineva n-a mai ieşit. Toate celelalte au fost nimicite. A scăpat ceva sau cineva de puterea distructivă a crucii?
Nu, era imposibil. Totuşi, cineva era în mormânt! Oricine ar fi fost, erau siguri de un lucru - acel ***cineva*** era mort!
Domnul luă cuvântul.
„Vă voi arăta acum întâiul rod al mântuirii Mele. Vă voi arăta începutul noii Mele creaţii. Vă voi arăta . . ." Vocea Lui tremura . . . „prima ***porţiune*** a perechii Mele."
„Şi într-o zi, când ultima porţiune a fiinţei Mele -marcată şi predestinată dinaintea întemeierii lumii -când ***acea*** ultimă porţiune a fiinţei Mele va fi sădită în ultima persoană destinată pentru răscumpărare . . . atunci ... o ... atunci!"
Dar cine era în mormânt? Aceasta era întrebarea ce ardea în sufletul fiecărui înger. O mireasă . . . alcătuită din multe porţiuni? O porţiune din Mireasă? Ce putea fi
d? jivina *iubire*
această „nouă creaţie"? O întreagă creaţie alcătuită doar din substanţa şi fiinţa lui Dumnezeu? Oare L-au înţeles bine?
Totul părea imposibil, în special în lumina cumplitei şi extremei condiţii a omenirii decăzute. Răspunsul lor, ştiau, avea să se arate curând, căci. . . oricine ar fi fost în acel mormânt. . . tocmai s-a trezit!
Era o fată. O tânără fată. Cândva, o teribilă păcătoasă -da, cea mai rea dintre toate. Şi, dinăuntrul mormântului, *ea* se îndrepta spre uşa deschisă.
Domnul ridică şi mai sus acea porţiune a propriei Sale fiinţe, ca să fie sigur că orice înger putea să o vadă. Mâna Sa începu să se mişte. Ei îl priveau hipnotizaţi cum punea acea porţiune strălucitoare a fiinţei Sale în coasta Sa străpunsă.
Acum coasta Lui strălucea în splendoarea slavei.
Tânăra fată ajunse la intrarea în mormânt. Ochii ei erau umpluţi de lacrimi; lumina soarelui de dimineaţă strălucea pe faţa ei.
„Grădinarule!", spuse ea.
îngerii rămaseră neclintiţi, în aşteptare.

62

„Grădinarule!" spuse ea din nou. Apoi începu să-şi şteargă ochii cu haina, străduindu-se din răsputeri să vadă dincolo de strălucirea soarelui de dimineaţă.
„Unde ai pus trupul Domnului meu? Te rog spune-mi şi mă voi duce la El să-L îngrijesc."
Acum ea stătea chiar în pragul uşii mormântului. în clipa următoare avea să iasă din mormânt.
Domnul ridică mâna. îngerii ştiau semnul. Se aşteptau ca timpul, încă o dată, să se oprească. Dar nu se opri. De data aceasta îşi *încetini* doar cursul.
Domnul făcu semn îngerilor Săi să privească spre fată. Ei priveau ţintă la ea. Domnul le îngădui să privească direct în inima ei.

Acolo, adânc înăuntrul ei, puteau vedea acel lucru nemişcat, cenuşiu, ce fusese cândva slava şi centrul fiinţei lui Adam. Ei puteau *vedea* duhul omenesc al acestei fete, care zăcea mort. Duhul omenesc, mort de la căderea lui Adam . . . incapabil să se raporteze la lumea nevăzută . . . acea lume în care îşi avea obârşia.

& 175

176 d? divina *iubire*

Dintr-o dată îngerii înţeleseseră! înaintea lor stătea Domnul care ***stăpânea*** moartea. Dacă EI înviase din morţi, El însuşi avea puterea de a *învia* morţii. El ***era*** învierea. EI putea aduce la viaţă ceea ce era mort. Da, El putea învia chiar şi duhul omului - ca să-1 facă din nou viu!

După toate aceste milenii, putea oare duhul omenesc să ... trăiască? Din nou? Pentru întâia dată, în acea dimineaţă, ei au *crezut* într-adevăr că El putea face toate acele lucruri extraordinare pe care spusese că le va face!

„Eva a fost în Adam", spuse încet unul dintre arhangheli, exprimând gândurile tuturor.

Domnul coborî mâna calm şi o duse spre coasta rănită . . . pentru a scoate din coasta Lui ceea ce era în El ... şi *din* El. O porţiune din acea taină, din acea femeie care era înăuntrul lui Dumnezeu, avea să intre în timp şi în spaţiu. O porţiune din Dumnezeu avea să fie ...

Arhanghelul, pricepând ceea ce avea să se întâmple, spuse din nou:

„Eva a ieşit din coasta lui Adam."

Domnul scoase ***dinăuntrul*** coastei Sale chiar Viaţa lui Dumnezeu, strălucind de lumină. După aceea aruncă această porţiune a propriei Sale Vieţi spre fată. în acest timp, prin taine ce depăşesc cunoaşterea noastră, izvorul de lumină şi Viaţă a continuat să curgă din sânul Lui, neîntrerupt.

încet, globul luminos al Vieţii înflăcărate s-a apropiat de fată, făcând-o să strălucească de slava-i radiantă. Şi când acea lumină de Viaţă a fost gata să pătrundă în inima ei, duhul omenesc - mort de multă vreme -reveni la o viaţă slăvită.

Duhul omenesc *înviase* din morţi!

\Padeaa4-a ţb *TJJ*

Un strigăt de bucurie se înălţă din mulţimea de îngeri . . . doar pentru a se transforma repede în uimire.

Arhanghelul vorbi din nou.

„Eva era os din oasele lui Adam. Aceasta va fi duh din Duhul Domnului."

încă nu le venea să-şi creadă ochilor.

Acum duhul omenesc, făcut viu de către Duhul divin, se topea . . . devenind parte a propriului Duh al Domnului. Acel Duh - acea Viaţă - pătrunse ***înăuntrul*** tinerei fete!

„Esenţă din esenţa Lui", continuă îngerească recitare, în timp ce duhul înviat dinăuntrul fetei şi Duhul divin dinăuntrul Lui ... deveniră ***una.***

Acum îngerii priveau fermecaţi harul care depăşeşte toate limitele imaginaţiei, pe când cele două duhuri se contopeau într-unui singur.

„Eva s-a unit cu Adam şi cei doi s-au făcut ... un singur trup."

Duhul de Viaţă al Domnului intrase acum în tânăra fată! întreaga ei fiinţă interioară era cuprinsă de lumina slavei lui Dumnezeu. Viaţa lui Dumnezeu era în ea şi *una* cu ea! îngerii au fost forţaţi să-şi acopere din nou ochii. Minţile duhurilor lor era pline de slavă, tot atât de mult pe cât erau şi ochii lor.

Ea fusese în *El* încă dinainte de întemeierea lumii -***acum*** El era în ea.

Cei doi împărtăşeau ***un singur*** **duh.**

Domnul înviat devenise ***Hristosul lăuntric!***

Din nou întreb, cine este fata aceasta?

63

„Câtă slavă", murmură Gavril pentru sine.
„Duhul omului din nou viu. Ce glorie!"
„Sufletul răscumpărat şi transformat în spirit viu. Ce slavă!"
Ochii lui se întristară.
„Dar trupul . . . este încă decăzut. E încă extrem de decăzut. Trupul acesta sărman al omului căzut - şi răscumpărat. Pentru acest trup nu există nici o nădejde de slavă?"
Deodată Gavril mai observă ceva, ce fusese sădit înăuntrul tinerei fete.
Gavril văzu ***înăuntrul*** acelei mingi înflăcărate de Viaţă ce tocmai intrase în fată, ceva mic, mai mic decât orice măsură infinitezimală. Gavril privea acum o *sămânţăl* Nu! Mai mult decât o sămânţă. Putea vedea chiar ***înăuntrul*** acelei seminţe! ***înăuntrul*** acelei seminţe aşteptând un anumit moment al chemării... era un trup transformat. Un trup nu cu mult diferit de trupul înviat al Domnului. Un trup pe de-a-ntregul fizic, şi în acelaşi timp duhovnicesc era acum închis într-o
ţb 178
sămânţă infinitezimal de mică . . . înăuntrul Vieţii lui Dumnezeu . . . care acum era înăuntrul fetei.
Gavril ştia, intuitiv, că sămânţa acelui trup va rămâne ascunsă - şi uitată - în adâncul acelei fete . . . până . . . până când?
„Până", spuse Gavril doar pentru sine, „până când eu voi chema acea sămânţă cu sunetul unei trâmbiţe puternice ... cu trâmbiţa lui Dumnezeu. în ***acea*** Zi, ***ultima*** zi, un trup spiritual va răsări din sămânţa aceea ... va răsări şi va înghiţi trupul ei prezent ... şi ce este muritor va fi îmbrăcat cu nemurire."
„Da, chiar şi pentru trup există *nădejdea slavei!"*
Gavril s-a forţat să-şi păstreze controlul când acest gând 1-a copleşit.
Ceilalţi îngeri au rămas muţi de uimire când, dintr-o dată, l-au auzit pe Gavril cuprins de frenezie, scoţând un strigăt ce zgudui pământul.
„Iată mântuirea deplină!"
„Iată noua creaţie!"
Toţi ochii s-au îndreptat din nou spre fată.
Ea stătea în uşa mormântului acoperită de o strălucire de Lumină nemaivăzută de la facerea lumii. Puritatea lui Dumnezeu radia din ea ca râuri de focuri vii.
Duhul ei era viu. Viaţa divină era în ea. Propriul ei duh era una cu al Lui. Sufletul ei fusese spălat şi făcut alb ca zăpada'şi, chiar atunci, era transformat de Duhul Vieţii Divine care radia din duhul în sufletul ei.
„Iată!", tună Gavril. „O fiinţă umană a devenit părtaşă Vieţii divine."
„Iată", strigă din nou - cum numai Gavril putea să o facă - „înaintea voastră stă ceva ce n-a mai existat niciodată înainte. O nouă rasă. O NOUĂ CREAŢIE!"
100 *d$* jivina *iubire*
„Iată ***Noua*** *creaţie.* Fiinţă din fiinţa Lui. Esenţă din esenţa Lui. Viaţă din viaţa Lui."
„O nouă Creaţie în Hristos Isus!"
în acel moment ar fi izbucnit un vacarm de extaz dacă îngerii nu ar fi înţeles că frumoasa femeie ce tocmai păşise afară din mormânt - umbrind orice altă lumină - era gata să vorbească.
într-o clipă, Domnul Şi-a ridicat din nou mâna, timpul şi-a reluat cadenţa normală, iar ochii au văzut din nou doar lucrurile obişnuite care sunt date să fie văzute celor ce sunt mai prejos

decât Dumnezeu. Dar în acel moment, o femeie de-o frumuseţe ce îţi tăia respiraţia, îmbrăcată în curăţia, neprihănirea, sfinţenia - şi lumina - lui Dumnezeu, păşi în afara mormântului.
Ce a văzut Domnul în acel moment?
O fată. O mireasă! Tânără. Fără pată. Creată, ba nu, zidită din dumnezeirea lui Dumnezeu. în ochii ***Lui*** ea era perfectă. Şi, în ochii Lui, toţi rivalii *Săi*— şi toţi vrăjmaşii şi peţitorii ei - nu mai existau.
Pentru o strălucitoare clipă, ***prin ochii Lui,*** El Se văzu împreună cu ea ... ca singurele două fiinţe vii. Prin ochii Lui, El o văzu undeva în veşnicia viitoare stând înaintea Lui, perfectă şi desăvârşită, dragostea divină a lui Dumnezeu pulsând în ea - şi aceeaşi dragoste pulsând în El. Domnul triumfător şi partenera Lui! O mireasă glorioasă, fără pată şi fără zbârci tură, spălată în sângele Mielului.
Prin ochii ***Lui*** văzu o fată care, întocmai ca El, s-a ridicat din mormânt, fără să mai poată fi atinsă de moarte, dincolo de influenţa oricărei imperfecţiuni. Ea . . . înviată, triumfătoare asupra mormântului, şi având Moartea sub picioarele ei.
<rartea a 4-~a
ţb 181
Iată dar ce vedeau ochii ***Lui. Nu contează ce ar fi putut \edea alţi ochi.***
Cine este această incredibilă fată? Nu ştii încă?
182 d? jivina *iubire*
Tu eşti această fată!

„Rabuni! O, scumpule învăţător!"
Spunând acestea, ea se repezi spre El cu o abandonare ce depăşea orice descriere şi, cuprinzându-L, îl strânse cu toată puterea ei.
Până acum îl iubise cu toată mintea ei, cu tot sufletul ei şi cu toată inima ei. Adică, îl iubise cu întreaga ei natură umană. Dar acum, pentru prima dată, îl iubea -pasionant - şi cu tot duhul ei! Pentru prima oară, Domnul slavei era iubit cu motivaţia *divină a dragostei de Dumnezeu,* o dragoste care până acum s-a găsit doar în El.
Era clar pentru toţi că această fată nu mai avea de gând să-L lase să plece.
Cu un surâs cald, El spuse: „Nu Mă ţine; Eu trebuie să Mă sui... la Tatăl Meu."
„Acum du-te. Du-te la fraţii Mei. Spune-le că Mă sui la Tatăl meu
şi la Tatăl *vostru,* La Dumnezeul Meu
şi la
Dumnezeul *vostru."*
&> 183
d$ **jivina** *iubire*
„Doamne, dar dacă plec de-aici ... Tu Te vei înălţa şi nu Te voi mai vedea niciodată", răspunse ea.
„Te asigur că de-acum ... şi întreaga veşnicie Eu nu te voi mai părăsi - nu pot face asta - ***niciodată."[1]***
Tânăra fată cu ochii plini de lacrimi şi cu inima arzând de bucurie, se aruncă la pământ şi îi sărută picioarele.
Peste o clipă, această tânără fată, care ştia doar să-L iubească şi să-L adore, se îndepărtă de grădină pentru a duce o veste despre care ştia foarte bine că nu va fi crezută.
îngerii urmăriră plecarea ei şi şoptiră între ei:
„Ea nu este perechea Lui, nu-i aşa?"
„Nu", veni răspunsul liniştitor.
„Totuşi, este!", veni un alt răspuns la fel de liniştitor. „Ea este o parte - ***prima*** parte - a Miresei Lui."
„Acum lucrurile sunt cât se poate de limpezi: Mireasa Lui va fi alcătuită din ***toţi*** cei

răscumpăraţi."
„Dar cum este posibil aşa ceva?"
„Asta nu ştiu, dar după aceste trei zile, ai putea spune că nu este posibil?"
„Ai văzut?", observă entuziasmat un altul.
„Ce să văd?"
„Sunt sigur. Nu-ţi mai aminteşti viziunea? Adu-ţi aminte, preţ de o clipită El ne-a îngăduit să privim în veşnicia trecută (sau era veşnicia viitoare?) şi să-I vedem Mireasa desăvârşită. Era atât de frumoasă că nu se poate spune. Dar, ai văzut! Tânăra fată . . . când păşea din mormânt. . . trăsăturile ei... ceva din trăsăturile acelei tinere fete era şi în trăsăturile Miresei lui Hristos. Sunt sigur de lucrul acesta."
Cartea a 4-a ţb 185
„Este aşa," spuse un altul, „pentru că acea tânără este o ***parte*** a Miresei."
„Minunea minunilor!", spuse însă un alt înger dând din cap aproape în necredinţă.
„Nu înţelegeţi", murmură un alt înger în totală veneraţie, „nu înţelegeţi că Mireasa Lui ***n-a văzut*** niciodată vechea creaţie? Ea aparţine unui veac ce există dincolo de cosmosul căzut, dincolo de cruce, ***dincolo*** de vechea creaţie. Ea n-a văzut această creaţie niciodată; n-a fost în ea şi nici măcar nu o cunoaşte! Totuşi a fost răscumpărată din aceasta."
„Lucrul acesta mă depăşeşte. Ne depăşeşte pe toţi."
Domnul Se întoarse să vorbească îngerilor Săi.
„Ceea ce aţi văzut . . . acea fată . . . desăvârşită . . . radiind deplina bogăţie a vieţii Mele ... şi întreaga creaţie nimicită pe cruce . . . *această* imagine este ceea ce am văzut Eu ***dintotdeauna.*** Nici un ochi muritor nu va vedea aceste lucruri până în Ziua ***aceea.*** Şi **nici nu** este necesar ca ei să vadă aşa ceva, căci aceste lucruri, după cum aţi văzut, nu sunt legate nici de timp şi nici de veşnicie. Nu este necesar ca ei să vadă aceste lucruri, nici să le experimenteze şi nici măcar să le *creadă."*
„Acestea sunt lucrurile care **există!** Ele au fost stabilite. Nimic nu le poate schimba. Doar ce ***văd*** cu ochii Mei şi lucrurile pe care le ***ştiu,*** căci Eu am cercetat toate veacurile, de la început şi până la sfârşit, doar aceste lucruri au importanţă ... şi doar ***aceste lucruri*** sunt ***cu adevărat*** reale."
„Eu ***ştiu ce există*** cu adevărat."
„Totuşi, într-o zi, şi ea va vedea. Ea se va vedea pe sine aşa cum o văd Eu ... aşa cum este cu adevărat. Şi binecuvântaţi sunt cei care ***cred*** fără să fi văzut!"
i86 d? jivina *iubire*
Se opri, privind înjur şi spuse încet, ca pentru Sine: „Trebuie să fie şi în lumea nevăzută un martor al învierii Mele. Dar trebuie să Mă mai întorc aici, înainte de-a se lăsa seara peste pământ. Există unsprezece oameni care au nevoie de Mine."
„Acum", spuse Domnul cu un ton plin de bucurie, „acum, însoţitorii Mei veşnici . . . spre *tron!"*
Imediat îngerii s-au avântat spre cer, fiecare la locul lui... creând un coridor îngeresc larg ce ajungea direct în cer.
„Spre tron!", strigară ei.
La fel de natural ca pe pământ, şi într-un trup vizibil, Domnul a păşit în aerul subţire şi, absolut natural, începu să Se înalţe prin mijlocul coridorului îngeresc . . . în sfera invizibilului şi a spiritualului.
Dar, în timp ce Se apropia de celălalt tărâm El nu avea de gând să renunţe la vestigiul pământesc. O fiinţă umană *vizibilă* era gata să-Şi facă locuinţa în locurile invizibile.
Un *Om* în slavă!
îşi întinse mâna în aer şi strigă din nou:
„Spre tron!"
Când îngerii îl văzură pe umilul Tâmplar păşind pe poarta dintre cele două lumi şi, pentru

întâia oară, un Om în locurile cereşti . . . ştiau că nu fac altceva decât să recunoască locul ce I Se cuvenea de drept, în timp ce răspundeau strigând:
Spre Tron cu Cel veşnic viu, Cel biruitor, Mielul lui Dumnezeu,
b 187
Tâmplarul din Nazaret, Fiul Omului, Fiul lui Dumnezeu, Domnul domnilor
Şi Regele regilor.
La Tron! La Tron!

>
E seară. O tânără urcă pe un deal înalt şi plecându-şi capul pe spate, îngădui ochilor să admire cerul înstelat. Inima ei este plină de iubire pentru un Domn căruia I s-a închinat şi pe care L-a adorat mulţi ani.
Se minunează. De câte ori până acum a oprit El timpul, a ocolit veşnicia şi a ajuns înapoi în veacul primordial şi, într-un mod tainic, cunoscut numai Lui, a cules din mijlocul fiinţei Sale . . . *propria Lui viaţă* - şi a pus-o înăuntrul unui om care tocmai crezuse în El?
Câte duhuri din adâncul câtor bărbaţi şi femei au fost înviate din morţi şi readuse la viaţă?
Câte suflete au fost transformate? Oare mai sunt veacuri până ce ultima porţiune din Dumnezeu va fi sădită în ultimul credincios? Sau asta se va întâmpla chiar mâine?
Când imensa oaste a celor răscumpăraţi va fi ridicată în afara timpului şi spaţiului pentru a descoperi pentru ea însăşi faptul că, crucea a dat la moarte o întreagă creaţie şi a dat naştere unui popor pe deplin neprihănit? Când vor vedea ei cu ochii *Luil* Când vor cunoaşte că istoria Miresei a început ***după*** toate lucrurile?
ţb 191
192
'îvina *iu*
bire

„Când vom cunoaşte ... aşa cum suntem cunoscuţi?", şopti tânăra femeie gânditoare. „Ea, întocmai ca Dumnezeul ei, nu îmbătrâneşte. O, dar acesta este un lucru veşnic. Eu sunt în timp! Când va fi şi ea eliberată de aceste legături ale timpului, ca să ***cunoască*** aceste lucruri?"
„Când . . . când va fi înlocuită putrezirea cu nepu-trezire? Când . . . vor fi îndepărtate toate limitările firii pământeşti. . . când . . . voi cunoaşte şi **eu** ... aşa cum m-a cunoscut El dintotdeauna? Când . . . Ziua Lui? Când . . . Ziua ei!?"
„Când se va intersecta timpul cu veşnicia . . . când va fi ***împlinirea*** *vremiil* Când va fi gata Mireasa?
„Când îmi voi îndrepta privirea spre aceste ceruri. . . şi voi vedea îngerii... de zece mii de ori zece mii. Fără număr. Coborând! Când îţi vei încheia, pământule, ultimul tur pe orbită ... şi eu ... noi . . . vom fi luaţi de-aici de puterea Celui Atotputernic? Transformaţi, înainte ca ochiul să apuce să clipească. întocmai ca El! Vălul ***firii*** *pământeşti* va fi rupt! ***Atunci*** voi cunoaşte aşa cum sunt eu cunoscută."
„Şi când va fi sărbătoarea nunţii?", păreau că întreabă stelele.
„Când va deveni logodnica Mireasă şi Mireasa . . . soţie?"
„Trecutul, prezentul şi viitorul se vor contopi într-unui singur, iar ***apoi*** vor dispărea! Atunci eu, ca parte a Miresei, îl voi iubi cu toată puterea şi pasiunea noii mele fiinţe!"
„Cum se vor întâmpla toate acestea?"
Privi din nou spre ceruri, de la o margine la alta.

Acea zi îndepărtată începu să-i umple ochii minţii, începu să vadă un eveniment îndepărtat, foarte îndepărtat . . . chiar ***ultima clipă a veşniciei.*** începu să vadă . . .
Ce scenă este aceasta? Oare este acel moment, atât de îndepărtat în trecut, când Dumnezeu era Totul?
Nu. Totuşi seamănă cu acela.
Atunci, ce imagine este aceasta pe care o vedem?
O uşă se deschide în noile Ceruri. Un roi imens de fascicule luminoase începe să coboare de pe acel tărâm. Această lumină este un oraş! **Noul** Ierusalim. O cetate cu sute de milioane de pietre strălucitoare, fiecare emanând slava luminii ce se află în centrul lor. Şi centrul este Domnul, Isus Hristos!
Oraşul începe să coboare şi, coborând, începe să se transforme. O adevărată galaxie de lumină vie, coborând ca un vârtej. Treptat, acest praf stelar de lumină devine o mulţime de oameni - oastea cea mare a celor răscumpăraţi, o mulţime pe care nici un om n-o poate număra.
Ca unul singur, ei aduc Domnului şi Mântuitorului lor laude pline de bucurie. Oastea îngerească îi înconjoară şi apoi cele două oşti se unesc împreună într-un
jivina *iubire*
fi
imn, aducând cel mai măreţ şi mai fermecător tribut de laudă cunoscut vreodată.
îngerii se rotesc în jurul Domnului lor, iar bolţile unui cer nou şi a unui pământ nou răsună în ecou de cântecele 'de adorare a oamenilor răscumpăraţi şi a îngerilor aleşi.
Scena începu din nou să se schimbe. Mulţimea imensă, nenumărată, ce stă înaintea Domnului şi dedesubtul îngerilor începe să se deplaseze devenind, la început, o mare lumină de lumini. Strălucirea ei creşte mereu, luminile devenind toate ***una.*** în centrul acestei lumini începe să apară o formă.
îngerii jubilează plini de o încântare sfântă. Ei recunosc acea formă, pentru că au mai văzut-o o dată, într-o scurtă întrezărire a gloriei ... cu mult timp în
urmă.
Cea care stă înaintea lor este Mireasa Mielului.
Acum ea se vede clar, strălucirea luminii şi slavei ei eclipsând totul, cu excepţia tronului lui Dumnezeu. Ea stă înaintea lor îmbrăcată în puritate şi sfinţenie.
îngerii îngenunchează cu o blândeţe şi o tandreţe de care nu mai dăduseră dovadă niciodată. Ea este, încă o dată, realitatea imaginii. Toată frumuseţea tuturor femeilor este sculptată într-o singură frumuseţe care-i
aparţine ei.
Inocenţa care izvorăşte din ea îi încântă chiar şi pe îngerii sfinţi. Ochii ei n-au văzut nici nu au cunoscut vreo fărâmă a tragediilor de care a avut parte vechea creaţie. Ea stă acolo în puterea şi perfecţiunea tinereţii. Părul ei negru, expresia strălucitoare a feţei ei spun o mie de poveşti de dragoste, de pasiune, de devotament unic faţă de Domnul ei. O măreţie, o grandoare şi o

frumuseţe înălţătoare radiază din ea la fel de extraordinară ca şi faţa lui Dumnezeu.
Pentru o clipă toate lucrurile par că pălesc în prezenţa acestei sfinte şi slăvite Mirese. însă deodată, la o oarecare distanţă, apare o slavă şi mai mare.
Nu poate fi nimeni altul decât Regele!
Femeia începe să radieze o strălucire care întrece limitele imaginaţiei. Gloria strălucirii Domnului aprinde un foc care cuprinde - şi apoi mistuie - totul. Şi dinăuntrul acestei mări de nesfârşită slavă ... se înalţă un strigăt:
Veşnic!
Nu mai sunt Singur.
Ca doi copii plini de bucurie, ei aleagă unul către celălalt şi se îmbrăţişează într-un schimb de iubire divină. Toate lucrurile din jur fiind deja dizolvate, lumina slavei celor doi se contopeşte

acum în una singură.
Cu mult timp în urmă, Domnul a renunţat la nelimitata Sa nesfârşire şi S-a restrâns într-un loc strâmt numit veşnicie. Acum, fiind una cu Mireasa Lui, îşi permite să Se întoarcă la adevărata şi nesfârşita Sa dimensiune.
Deci, a devenit El - iarăşi - Totul?
Nu, mai degrabă a devenit, în sfârşit, ceea ce îşi propusese să devină atunci, înainte de întemeierea tuturor veacurilor. El a devenit
Totul în toţi.
197

67

Acea imagine îndepărtată începu să pălească, apoi iy dispăru cu totul.
Tânăra femeie, stând acum pe creasta muntelui de smarald, se ridică în picioare şi un profund sentiment al dragostei pentru Domnul se stârneşte înăuntrul ei ... căci tocmai auzise strigătul copleşitor al Duhului Sfânt cel viu ce sălăşluia în ea.
Şi Duhul acesta din ea a strigat: . . . ***Vino!***
Şi, întocmai ca Eva cu mult timp înaintea ei, îşi ridică mâinile spre cer, îşi înălţă vocea, crezând că perechea ei ar putea-o auzi... şi strigă:
■<, . „Vino, Doamne Isuse! Vino!"
Chiar la uşă, pe tărâmul slavei, Cel ce o iubise şi murise pentru ea ... îi aude acum strigarea.
„în cele din urmă ea renunţă la lucrurile neînsemnate, la cunoştinţe, la slujbe, la jertfe. Se întoarce la cea mai înaltă poruncă din univers."
„Ea învaţă să Mă **iubească",** şopteşte El.
Curând,
Da, cât de curând . . . Foarte, foarte **curând.**
fe 196
Gavrile!
Este târziu şi trebuie să ne luăm rămas bun. Nădăjduiesc că în această seară ai văzut ceva ce te va urmări totdeauna ... şi - poate - chiar te va *schimbai*
Mi s-a spus că actorii pregătesc o nouă reprezentaţie. Dacă îţi aminteşti, prima a fost o dramă. Aceasta este o poveste de dragoste. Am auzit că următoarea se va dovedi a fi o aventură ... o aventură în lumea nevăzută. Ah! Şi ***acolo*** este ce povesti. Dacă Domnul va vrea, nădăjduiesc că ne vom întâlni şi a treia oară.

Alte cărţi publicate de LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL m limba română

BIBLIA DE STUDIU
pentru o **Viaţa *Deplin.***

BIBLIA DE STUDIU
PENTRU O VIAŢĂ DEPLINĂ
Citirea Bibliei va deveni o adevărată desfătare în timp ce învăţaţi să folosiţi propria BIBLIE DE STUDIU

PENTRU O VIAŢĂ DEPLINĂ (BSVD).
Cercetătorul biblic Donald C. Stamps a cunoscut puterea Duhului Sfânt, a crezut în ea şi a trăit prin ea în timp ce a scris notele de studiu pentru această Biblie.
BSVD este una dintre cele mai complete Biblii de studiu care tratează subiectul lucrării Duhului Sfânt în viaţa credinciosului. BSVD oferă un studiu amănunţit şi o înţelegere profundă a Cuvântului lui Dumnezeu.
în aceasta veţi găsi 77 de articole despre elementele fundamentale ale credinţei, inclusiv puterea asupra lui Satan şi a demonilor, darurile spirituale pentru credincioşi şi standardele moralităţii sexuale. în partea de jos a fiecărei pagini se găsesc ■ note de studiu detaliate, care amplifică textele biblice. BSVD include o concordanţă, un index complet de subiecte, 16 pagini de hărţi color şi numeroase tabele.
Această ediţie minunată a Bibliei a fost tipărită pe cea mai fină hârtie de Biblie şi îndeplineşte cel mai înalte standarde de calitate pentru tipărirea acesteia.
(2.110 pagini, 16 x22 x 4 cm, hârtie de 25 g/m^2)

JONI

O *istorisire de neuitat*

Viaţa lui Joni Eareckson Tada a fost un portret remarcabil al credinţei creştine şi al harului lui Dumnezeu în faţa încercărilor şi a necazurilor. Istoria triumfului unei femei asupra tragediei este la fel de relevantă astăzi ca în urmă cu peste douăzeci de ani când Joni a scris aceste cuvinte.
Din acel tragic început a
rezultat una dintre cele mai remarcabile istorisiri din vremea noastră - istoria triumfului credinţei asupra încercărilor şi suferinţei care este *Joni.* în această autobiografie de neuitat, Joni ne descoperă fiecare pas al luptei pe care a dus-o pentru a-şi accepta handicapul şi a-şi descoperi sensul vieţii. Adevărurile dobândite cu greu pe care le-a descoperit şi căile deosebite în care Dumnezeu i-a revelat dragostea Sa alcătuiesc o istorisire mişcătoare pe care puţini cititori o vor termina-o de citit cu ochii uscaţi.
Cu peste un milion de exemplare tipărite, în mai mult de patruzeci de limbi, *Joni* a intrat în rândul operelor clasice ale literaturii creştine. Această carte continuă să comunice mesajul vindecător al lui Isus Hristos la nenumărate vieţi.
Dr. Billy Graham scrie: „Joni Eareckson Tada şi soţul ei, Ken, sunt imagini ale harului lui Dumnezeu evident în toate împrejurările vieţii. Fie ca, citind această carte să găseşti pacea şi scopul vieţii tale care pot izvorî numai dintr-o relaţie personală cu acelaşi Isus despre care a scris Joni."
(202 pagini, 12,5 x 20 cm)

UN PAS MAI DEPARTE

de Joni Eareckson Tada
şi Steve Estes

„Cartea *mea, Joni,* a fost doar începutul. După aceea, împreună cu prietenul şi îndrumătorul meu spiritual, Steve Estes, am scris cartea *Un pas mai departe,* pentru a răspunde la miile de întrebări despre suferinţă care ne-au fost puse în sute de scrisori. Nici nu ne-am gândit că Dumnezeu va extinde lucrarea
cărţii *Un pas mai departe* nu numai asupra miilor de persoane din spitale, centre de recuperare din America, ci şi în zeci de alte ţări din întreaga lume. . .
Lucrarea cărţii *Un pas mai departe* continuă. Când editura Zondervan ne-a cerut, mie şi lui Steve, să revizuim ceea ce ei au numit „opera clasică", am fost entuziasmaţi, dar totuşi ezitanţi. Pe de o parte, eram nerăbdători să ne suflecăm mânecile şi să ne punem pe muncă, să schimbăm stilul cărţii, să actualizăm ilustraţiile, să extindem adevărurile teologice tratate, în general să refacem întreaga carte. Pe de altă parte, noi văzusem cum, de-a lungul anilor, Dumnezeu folosise cartea *Un pas mai departe* exact aşa cum era.
Am hotărât să lăsăm neschimbat destul de mult - principiile acceptării mâinii lui Dumnezeu în suferinţă nu s-au schimbat absolut de loc de-a lungul timpului. . . încă mai consider capitolul «Lasă-L pe Dumnezeu să fie Dumnezeu» ca fiind cel mai important, căci numai atunci când am început să am o atitudine corespunzătoare cu privire la Dumnezeu am fost în stare să-mi înfrunt paralizia.
Iar atunci când oamenii îmi pun întrebări despre vindecări miraculoase, eu recomand aceeaşi parte a cărţii: «Vindecarea, o piesă de mozaic?»."
(220 pagini, 13,5 x 20,5 cm)

CERUL CASA TA ADEVĂRATĂ

O perspectivă uluitoare a ceea ce ne aşteaptă
de Joni Eareckson Tada

Fă un pas îndărăt,
concentrează-ţi ochii credinţei
şi apoi intră cu Joni într-o lume
despre care ai auzit încă din

tinereţe, dar pe care nu ai văzut-o niciodată:
cerul. S-ar putea chiar să descoperi că cerul este mai aproape -
şi mai real - decât te-ai gândit vreodată.
în acest volum încântător, Joni Eareckson Tada schiţează un portret strălucitor al căminului adevărat al inimii noastre. Joni vorbeşte despre cum va arăta cerul, ce vom face noi şi pe cine vom vedea. Ea arată modul în care cerul va însemna satisfacerea dorinţelor inimilor noastre, ceva mult mai real decât tot ce-am experimentat de această parte a eternităţii.
Joni ne mai spune şi cum ne putem pregăti acum pentru realitatea cerului.
Cu nădejde pentru ziua de azi şi viziune pentru cei ce luptă în viaţă, Cerul ne îmbie la o imagine înviorătoare şi fidelă a destinaţiei noastre glorioase. De îndată ce vei întrezări cerul, vei vedea pământul într-o lumină cu totul nouă.
[272 pagini, 13,5 x 20,5 cm]

Aceste cărţi, cât şi altele pot fi comandate la adresa:

LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Str. Ady Endre, nr. 33
3700 ORADEA, Bihor
Tel. (0259) 136264, (0744) 624236
Fax (0259) 447180 E-mail: Iiferom@rdslinfe.ro
Web site: Iiferomania.ro

Cea mai frumoasă
poveste de dRagosfe
spusă vreodată

O carte despre putere, frumuseţe şi grandoare. . . Rareori a îmbinat o operă literară creştină simplitatea artei povestirii *cu* adâncimile profunde ale credinţei creştine, în această povestire cuprinzătoare, care se întinde din veşnicie în veşnicie, vei descoperi câteva dintre cele mai adânci bogăţii disponibile credinciosului. Asemenea unei simfonii extraordinare, aici este una dintre cele mai maiestuoase prezentări ale dragostei lui Dumnezeu, cea mai extraordinară dintre toate povestirile.
Singur în veşnicia trecută, Dumnezeu hotărăşte să pună capăt călătoriei Sale veşnice prin singurătate. El *creează* tărâmul invizibil, apoi tărâmul vizibil, ca să poată lua una dintre fiinţele pe care le-a creat şi s-o facă partenera Sa. După ce S-a ocupat secole de-a rândul de îndărătnica naţiune a lui Israel, El intră în timp şi spaţiu în căutarea unei partenere. Povestirea se desfăşoară prin ochii Săi, ochi care pot să vadă mult mai mult decât tot ce şi-ar fi putut imagina vreodată ochiul fizic. Priveşte răstignirea şi învierea din perspectiva tărâmurilor invizibile, aşa cum nu le-ai mai văzut niciodată... Fii prezent atunci când, învi-ind-o din morţi, El îşi aduce minunata mireasă. Povestea se încheie când se sfârşesc toate lucrurile, la desăvârşirea veacurilor, când El îşi ia mireasa la Sine. Cea mai extraordinară poveste de dragoste spusă vreodată! Niciodată n-a existat o altă carte ca aceasta!
„Semnul unei cărţi cu adevărat bune este faptul că doreşti s-o dai prietenilor tăi. Fără să stau să mă gândesc, îmi vine în minte o duzină de oameni cărora le-aş dărui **Divina iubire."**
Ros Rinker